

Verselő Antológia 2010

Verselő Antológia 2010

Irodalmi „virággyűjtemény”

Szerkesztő: Komáromi János

ISSN 2060-341X

Felelős kiadó: Komáromi János, Paks, 2010

Nyomdai előkészítés, borítóterv: Komáromi János
Nyomta és kötötte: Séd Nyomda Kft.
Felelős vezető: Katona Szilvia

Tartalomjegyzék

Előszó.....	7. oldal
A. Túri Zsuzsa.....	10. oldal
Almádi Éva.....	30. oldal
Bankó Béla.....	36. oldal
Bedő Csaba.....	42. oldal
Bige Szabolcs Csaba.....	50. oldal
Bihary Zsoltné.....	53. oldal
Borsos Borbála.....	59. oldal
Böröczky Mihály.....	65. oldal
Csörnyei Márk.....	68. oldal
Daruka Dóra.....	74. oldal
Domokos Anna.....	85. oldal
Fazekas Margit.....	88. oldal
Fekete Eszter.....	93. oldal
Fekete Tamás.....	96. oldal
Forró Hajnalka.....	110. oldal
Gál Andrea.....	113. oldal
Gecsei Ádám.....	121. oldal
Gyarmati Gábor.....	124. oldal
Jószay Magdolna.....	131. oldal
Kerek Anna.....	134. oldal
Koczán Bernadett.....	137. oldal
Komáromi Anna.....	152. oldal
Komáromi Áron.....	159. oldal
Komáromi János.....	164. oldal
Kovács György.....	184. oldal
Krasznay Piros.....	194. oldal
Lakatos Tibor.....	200. oldal

Mátyás Andrea.....	211. oldal
Mészáros Erzsébet.....	216. oldal
Molnár Szilvia (Aphrodite).....	220. oldal
Dr. Nemessányi Mária (NeMo).....	223. oldal
Orbán Anikó.....	243. oldal
Polgárné Dornai Klára.....	249. oldal
Póli Róbert.....	255. oldal
Pólya Lajos.....	271. oldal
Putnoki Béla.....	277. oldal
Rozsnyai Zsuzsanna.....	285. oldal
Slezák Lajos.....	302. oldal
Solymosi Livia.....	307. oldal
Stonawski József.....	310. oldal
Szabó József.....	314. oldal
Szabó Márton.....	321. oldal
Szarka Evelin.....	324. oldal
Száva Mária Anna.....	331. oldal
Dr. Szeicz János.....	338. oldal
Szeic Kata.....	346. oldal
Tagai Kata (Maja).....	351. oldal
Telkes Csilla.....	356. oldal
Tóth Imre.....	366. oldal
Valkócziné Katalin.....	378. oldal
Válóczy Szilvia.....	383. oldal
Varga Anna.....	393. oldal
Varga Ferenc.....	398. oldal
Vasi Szabó János.....	408. oldal
Vilcsek Adrienne.....	412. oldal
Virág Balázs Face.....	423. oldal
Zsatkovics Edit.....	427. oldal
Parlagfű.....	433. oldal

Irodalmi „virággyűjtemény”

Verselő Antológia 2010, már a harmadik a Verselő Antológiák sorában. Ez azért már valami!

Egy gyermeknek háromévesen már jól érthető szókincse van, beszélgetni lehet vele, akár múltbéli eseményekről is. Sőt, már a rajz terén is komoly fejlődést mutat, hiszen eljutott az emberalakig és felismer néhány szint is.

Nos, mi is így vagyunk ezzel!

A Verselő Antológia 2010-nek jól érthető szókincse van, mintegy beszélgethetünk vele jelenről, múltból és némiképpen a jövőnkéről is. Ebben a kötetben már a szerzők fényképei is megtalálhatók és ezeken kívül néhányuktól rajzok, képek is.

Így, három évesen, azt hiszem már sikerült minden kétséget kizáróan bizonyítani az életképességünket.

Az első év után kissé megvastagodtunk. Több mint duplájára „hízott” akkor a kötet. Nagy örömünkre a felszedett oldalaktól most sem szabadultunk meg. Ez a kötet is meghaladja a 400 oldalas terjedelmet.

A terjedelem persze önmagában nem sokat ér, de nyugodtan mondhatom, hogy a sokszínűség megőrzése mellett, az írások tartalma, őszintesége, érzelemgazdagsága is megmaradt. Ezúttal is igazi „virággyűjtemény” jött létre, amiből mindenki kiválaszthatja a neki legjobban tetsző „virágot”, megtalálhatja azt az írást, ami leginkább hozzá szól, ami leginkább képes gazdagítani az életét. Mert mi más is lehetne az írás igazi célja, mint az, hogy képes legyen hozzá tenni valami értékeset az olvasók (és természetesen az írók) életéhez.

Az antológia sorozatról ma sem tudok mást mondani, mint amit az első kötetben, a Verselő Antológia 2008-ban írtam:

Anthologia... görög szó. Az anthosz – virág és a legó – gyűjt, olvas szóból származik. Anthologeó – virágot szed. Az anthologia tulajdonképpen virággyűjteményt jelent. Természetesen ma már főként gyűjtemény, válogatás értelemben használjuk. Mégis, azt hiszem rendkívül találó ez az eredeti kifejezés. Virággyűjtemény.

Pontosan. Irodalmi virággyűjtemény az, amit most Ön a kezében tart. Különböző írások, különböző virágok, más más hangulatok, más más színek. Van sokszirmú, tündöklő, varázslatos formáival magával ragadó. Van szerény kinézetű, de illatával elbódító. Van

amelyik élénk színekben pompázik, van amelyik egyszerű szépségével ejt rabul. Van nemesített, kifinomult és van amelyik csak egyszerűen előbújt a földből és talán kicsit nyers, kicsit naiv.

Kinek ez, kinek az a virág a kedvére való. Így lesz ez ezekkel az írásokkal is. Lesz amelyiket megcsodáljuk, lesz amelyik gyönyörködtet, megsirat vagy megnevetet és lesz olyan amelyik nem nyeri el a tetészésünket. Ez így van rendjén.

Azt gondolom azonban, hogy a kötetet lapozgatva mindenki össze tud állítani önmagának egy „csokorra valót” a számára kedves írásokból.

Ezért született meg ez az antológia. Nevét verses oldaláról (<http://www.verselo.gportal.hu>) kapta.

Jó válogatást, olvasgatást, „csokorkötögetést”!

Boldog napokat kívánok Mindenkinek!

Szeretettel: Komáromi János (koma)

A. Túri Zsuzsa

1971-ben születtem Budapestben.

Mióta írni tudok, verselek, legtöbbször rímes formában. Kalandos életem leegyszerűsített „vallomásai” ezek, melyekben ott vagyok én és az általam látott, átölelt Világmindenség. Az áhítat és az iszonyat, a boldogság és a halálfélelem. Életem, az Út a végső állomás felé csodákkal és csalódásokkal teli. Ezt szeretném megosztani azokkal, akik a verseket szeretik.

1991 óta, kis megszakításokkal, Genfben élek, itt jártam egyetemre is.

Szerelem

Szívemet szögekkel verted a keresztre,
Alvadt vérbe zártál mát és holnapot
Mondd miért tartasz még lándzsát a kezedbe',
Miért takarod előlem a napot?

Sötétkék árnyékok, tűként szűrő fények,
végtelennek tűnő nyűtt hétköznapiak,
keresztben, árnyékban torzák a remények,
kicsorbult, hűlt szívem halkabban dobog...

Sötétkék szemeid hazug sugarában
Sár, bogáncs és hamu fedi a fejem,
Áttetsző hálón át, megrepedt világban
Torkomon elakadt szó a szerelem.

Könyörgés

Teérted vártam a
beteljesülésre,
Lobogásra, táncra,
szabad repülésre,
Miattad vágytam a
szent feloldozásra,
Hősies halálra
és feltámadásra

Teérted magamat
olykor megaláztam,
Zuhantam, rettegetem,
közben mindig fáztam,
Rózsatőről nekem
csak a tüske jutott,
Ezer üveggolyó
– álmom szertefutott,
Ígértél te otthont,
ígértél csillagot,
Ígértél koszorút,
hitet és templomot.
Ígértél szivárványt,
ragyogó színeket,
szánni való szívem
mégis lapul, beteg.
Megtapostál százszor
az útnak porában,
meghajoltam százszor
dühöd viharában.
Elszállt éveimért,
békét kérnék, végre,
elhervadt vágyakért
áldásod, cserébe,
álmodozás helyett
végre ébrenlétet,
adj már nékem, Múzsám,
végre menedéket!

Andrea

Nap ragyog vörös ruhádon,
Hajad sötét zuhatag,
aranylánc a bal bokádon,
nézlek, s a násznép halad.
Mosolyodban új ígéret,
Szavaidban halk ima,
ami elmúlt, mind feléled,
úgy szeretném hinni ma.
Táncolsz, ahogy forró nyárban
Búzatábla táncra kél,
És száz szempár sugarában
Szoknyád lebbenti a szél.
Élénk voltál, Te barna lány,
rózsákkal a kezedben,
ezer álom, vágy és talány
aranybarna szemedben.
Aztán tél lett, tél a nyárban,
tavasz nem jött többé már,
s úrnő lettél üres várban,
ki csak egyre, egyre vár.
Aztán nem várt már az úrnő,
eltűnt, elment, elszaladt,
otthona a tó, az erdő,
csak az emléke maradt...

A tóparton, ahol újra
tündér tavasz táncra kél,
szinte látlak, kipirulva:
szoknyád lebbenti a szél.

Összekapaszkodva

Valaki régóta követ
Az utamon,
Lépésről lépésre,
Keze a vállamon,
Valaha ismertem,
Valaha szerettem,
Úgy rémlik, kértem is,
Maradjon mellettem,
De az út rögzös lett,
Hosszabb, mint gondoltam,
Én sem vagyok már oly
Vakmerő, mint voltam,
Bezárult a szívem,
De ő csak jön velem,
Szólnék, de nem tudok,
Küldeni nem merem.
Ki tudja mért van itt,
Ki tudja, mit vár még,
Ha szívéhez egyszer
Új utat találnék,
Megkérdezném talán,
miért hisz még bennem?
Miért nem enged el,
hogya el kell mennem?
Összekapaszkodva
Lépkedünk és tudom,
sokáig így lesz még:

keze a vállamon,
szótlanul s remélve
hogy túl a közönyön,

megállok majd egyszer,
s mindezt megköszönöm.

Bódulat

Esőcseppek hullanak a
Bánatos jövőbe
Kristálygömbök sziporkáznak
Pókhálóba szőve
Üveggyöngyből épült lépcsőn
Fénytündérek ülnek,
Gyöngyházfényű hegedűkkel
Szépen hegedülnek.
Mézsín hajuk földre omlik
Szempillájuk rebben
Szivárványszín permet mögött
Langyos szellő lebben.
Fényes hajú ifjak jönnek
Egymásután, sorba,
Tündérkertben rózsát kötnek
Hatalmas csokorba.

Borult elmém szikrázik még,
s hiába a mélység,
bármily fájó is életem,
csábít még a szépség

Ki mondja meg?

Ki mondja meg, merre menjek,
Mennyit bírok, mennyit merjek?

Ki segít nekem, ha szépen,
alázattal én megkérem,
segítsen nekem túlélni,
tenni, hinni és remélni?

Ki segít, hogyha már nincsen
Semmi álmom, semmi kincsem?

Kire nézzek, kihez szóljak?

Kinek lábához omoljak?

ki kísér el, ha elvesztem,
ki cipelné a keresztem?

Ki biztat, hogyha megállok,
fáradtan, én, vén zarándok,

éjfekete rémképekkel,
lelkemben ezernyi sebbel,

ki csitítgat, ki vigasztal,

ki biztat és ki magasztal,

ki mosolyog, ki hisz bennem,

ki mondja meg, mit kell tennem?

Nincsen múzsa, nincs tehetség,

Szenvedés van, múlt és emlék,

Rettegés kegyetlen mától,

Rettegés szörnyű haláltól.

Kilincsvégen lóg a nyár

Kilincsvégen lóg a nyár,
S újra vár, újra vár,
Útra kél a napsugár
S táncot jár, táncot jár.

Az égbolt kékes-fehér
S fúj a szél, fúj a szél
ereinkben forr a vér,
És zenél és zenél.

Itt-ott sárga villanás,
mily varázs, mily varázs,
ahogy zümmög egy darázs,
cikázó látomás.

Falu végen karcsú fák,
Sok-sok ág, sok-sok ág,
árnyékukban sok virág,
lelassult, hűs Világ.

A fák alatt karcsú út
Merre fut, merre fut?
Aki rálép hova jut
Elhagyván a falut?

Tündérkertben mennyi kincs!
Párja sincs, párja sincs,
indulnom kell, mese nincs,
lehull már a bilincs...

Messze, távol délibáb,
S új csodák, új csodák,
merre menjek hát tovább,
furcsa vágy, furcsa vágy?

Vándorének

És onnan is továbbmentem,
ahol a Nap felragyog,
továbbmentem, énekelve,
s feledve, mit elhagyok.

Hajam felhő, lágy uszálya
szétterül a vállamon,
az út hosszú és magányos.
Ez a sorsom. Vállalom.

Nem tudom, hogy szeretem-e?
Megyek, s így magam vagyok.
Kabátom az estéli ég,
s gombok rajt a csillagok...

Vallomás

Beinni a csendet:
mindig erre vártam,
vagy Holdat őrizni
egy vizespohárban,
toronyszobát lakni
egy magas kővárban,
s hűvösen szeretni
a tomboló nyárban.

Áldani az alkonyt:
mindig ezt reméltem,
mégis közben hajnalt,
kikeletet kértem,
s most nyúlnak az árnyak,
azt hiszem, megértem,
hiszen mindig tudtam,
eljössz egyszer értem.

Múltam elől

Múltam elől menekültem hozzád,
kérelek, fogd a kezemet és védj meg,
ami fontos volt, már elvesztettem,
hadd tartsalak magamnak meg téged.

Magányomban menekültem hozzád,
magam sem tudom még mit érzek,
nem tudom még, mit kívánok tőled,
szomorún, de bizakodva nézlek.

Megtört szívvel menekültem hozzád,
ígéretek, hűség mit sem érnek,
ami fontos volt már elvesztettem,
te próbáld hát megkeresni, kérlek.

Szerelmes vers

Kezed bilincs kezemen,
Szíved súly a szívemen,
Mozdítani nem merem,
A létezés titok.

Szemed, mint nyáron az ég,
vihar előtt sötétkék,
végleg beleolvadnék,
az alázat titok

Könnyed íze tenger-íz,
ajkamon sós tengervíz,
mennybe és pokolba visz,
a szerelem: titok.

József Attila

Ha eljönnél hozzám,
Egyszer, csak egy szóra,
Legmerészebb álmom válhatna valóra,
Levenném kabátod, levenném cipődet,
S csak néznék hosszan.

Sorsodból a sorsom,
Mint patak, kiárad,
Bár boldogabban éltem, s élhetek Tenálad
De mint meg nem értett s meg nem becsült ember
Keresztedet hordom...

Azt hiszi, úgy van jól,
A megkínzott gyermek,
Akit mások régi bűneiért vernek,
Ő magát okolja, s csak sokkal később
Látja, áldozat volt.

Vigaszod nem volt más,
Csak a vak szerelmek,
Vagy szerelmek helyett üdvöt hozó kelyhek,
Bár lehettem volna testvéred a kínban,
Vagy egy megértő társ.

Nem szerettek Téged,
S nem tudtál szeretni
Álmokat kergettél, nem tudtál nevetni,
Nem hozott enyhülést az áhított kéj sem,
S elolvadt a fényben

Elfeledve

Csilingel az esti csend
Rád gondolok, kedvesem,
az ajtóban állok én,
sivár lelkem peremén,

csalán, ahonnan jöttem,
harangvirág előtttem,
busa feje szerényen
Cseng-bong, mint a mesében,

Álmod veszek kezembe
Elámulok meredve
Itt vagyok elfeledve
Emlékedbe temetve

Dal

Te hullámszó tengerár,
Drága társam merre jár?
Más országban?
Más vidéken?
Mondd, lehet, hogy énrám vár?

Aranyszínű napsugár,
drága társam merre jár?
Zord magányban
Lelke reszket?
Hogyha keres, megtalál?

Ezüstfátylú holdsugár,
drága társam merre jár?
Merre fordul
Hosszú útján?
Mondd, hogy nincsen messze már...

Virradat

Kint az utcán, nyirkos csendben,
ketrecbe zárt virradat,
körmeivel némán tépi,
szaggatja a zárt falat:
feketeség lassan rebben,
átereszt ezernyi neszt,
s fénysávokban imbolyogva
pirosan vérezni kezd.
Bús aszfalton tűzijáték,
mézsárga színű csoda:
Mint rakéta pattan széjjel,
utcai lámpák sora,

Dohos szagú kapualjban
zizegve motoz a szél
újságpapírt cirógatva,
titkot sejtve útra kél,
Sötét éj függőnye lebben,
Dideregve ballagok,
házak között, szűk utcákon,
álmosak a hajnalok.
Rémálmoktól menekülve
Amíg mások alszanak
Álmatlanul, szürkességben
Halványuló ég alatt,
Álmatlanul, szürkességben,
dideregve ballagok,
emlékekbe temetkezve
papírzörgést hallgatok,
beteg szívem ritmusára
lelkemben a múlt zenél,
zavarosan, pontatlanul
minden szavad bennem él,
bátor voltam, meginogtam,
mit adtál, nem volt elég,
de már sejtem, tíz év múltán:
minden vágy egyszer elég,
oly mindegy már, hogy ki voltál,
végtelen a bánatom,
ifjúságom nem jön vissza,
önmagamat siratom...

nem tudom, hogy merre mentél,
sorsod szele merre vitt,
de Te is most élsz a Földön,
Ez megnyugtat egy kicsit,
a szívem már rég kiégett,
napom rég leáldozott,
azt hiszem, hogy jobb, ha nem látsz,
hisz minden megváltozott...

Elbúcsúzom

Elbúcsúzom tőled, ahogy illik,
«Drágám, Isten veled»-suttogom,
utoljára a szemedbe nézek,
s reszketve a kezedet fogom.

Könnyezel, mert fáj, hogy el kell válnunk,
szemedben mély fájdalom ragyog,
szorítasz és azt mondod, hogy féltesz,
nem tudod, hogy közömbös vagyok.

Nem zavar, ha megremeg az ajkad,
nem hat meg az árnyék arcodon,
furcsa tán, de nem lángol a szívem,
s mindezt neked el nem mondhatom.

Öllelek, s felrémlik előttem
Száz csoda, mit átéltem veled,
rá kell jönnöm, nem jelent már semmit,
s eltűnődöm, mit jelenthetett.

Mi voltál te? Egy fehérlő csillag,
mely az éj sötétjén átragyog,
bántotta a szememet a fényed,
jobb nekem, ha sötétben vagyok.

Elbúcsúzom tőled, ahogy illik,
nem ronthatom el a szép varázst.
Tudom, ahogy szerettelek téged,
úgy szeretek majd valaki mást.

Szivárvány

Szivárvány, mely ködös tükre
ívelt híd a végtelenbe,
volt az út, min elindultál,
amikor már angyal voltál,
messze mentél, messze szálltál,
és ha félúton megálltál,
láthattad, hogy néhány gyerek
ezer könnye földre pereg,
kiknek édes és jó voltál,
kiknek valaha daloltál...

Csak csillag ő

...Csak csillag ő, csak látomás
csak fény a tengeren,
az arcát nem láthatja más
de kísérőm nekem.
És minden este rám ragyog
derengő mosolya
Egyetlen tükre én vagyok,
csendes, szelíd csoda,
hogy holdban élt, hogy vízben élt,
gyöngy és göröngy között
hogy visszatért a kedvemért,
szívembe költözött,
és rajzolgatja álmaim,
most mindig ott lakik
kibontva éjem tájain
szelíd virágait...

Mándy Stefánia verse, ahogy nagyapám halálakor emlékemben élt.

A valódi isten

A fájdalom olyan isten,
Amelyhez hasonló nincsen,
Mindent átsző, mindent ural,
Van, hogy az ember belehal,

Nem tudsz ellene mit tenni,
kínokban kell továbbmenni,
és ha tested gyötört, fáradt,
nem hallja meg az imádat.

Nincs más Isten, mely a vérben
Tovakúszik minden érben,
csontba, húsba velőbe mar,
felöklel, mint ezer agyar.

A fájdalom olyan Isten,
amelyhez hasonló nincsen,
van, hogy mindent elvesz tőled,
eleven kín lesz belőled,

megbénít és rádtelepszik
teljes súlyával rád fekszik,
követelhet, megalázhathat
tönkretehet, meggyalázhathat,

Imádkozz hát, hátha hallja,
s másfelé nyúl ezer karja,
mást szemel ki ezer szeme,
s békét köthetsz néha vele.

A fájdalom olyan Isten,
amelyhez hasonló nincsen,
nem tudhatod, mikor támad,
s mikor tested egyre fárad

ő barmikor visszatérhet
és ahogy múlnak az évek
egyszer te is be kell lássad,
a leghűségesebb társad.....

Azt hittem...

Én azt hittem régen, megtarhatok mindent
Amit egyszer láttam, amit megszereztem,
Bejártam a Földet, kerestem az újat,
S nézd, a kalandvágyat mégis eleresztem.

Jól tudom, Barátom, Te is megváltoztál.
Kicsiny titokvárunk, amit építettünk,
Megrogygan, s szép lassan végleg összedől majd
Emlékből az Idő hálót sző felettünk

Mosolyod halványul, hiszen alig látlak,
Bűneimben most már csak egyedül égek,
Innen, a távolból kezded nem foghatom,
Nem vigasztal senki, hogyha néha félek...

Bolyongok szépségben, álmokban, viharban
Tükörképem voltál, ablak a világra
Hol vagy most, Barátom, merre visz az élet?
Boldog vagyok, s mégis, Tenélküled árva.

Talán szégyenkezve lassan elfelejtlek.
Vagy fájni fog kissé Teérted a szívem
Tompá kis fájdalom, egy elveszett kincsért,
Menj békével, fényben, nélkülem: megértem.

Almádi Éva

Nyitott ember vagyok. Az egység tudat és a természeti törvények szerint élek. Szabadnak születtem és ezt meg is tartottam. A szeretet és a belső béke mélységeit keresem. Az élet ajándékait örömmel fogadom és osztogatom, a hála és alázat érzésével.

Tüzet hoztam

Tüzet hoztam a világra,
hogy égjenek a lángok
Szerelmeket hirdettem,
s vállaltam nem egy harcot.

Bohém voltam, s talán pojáca
mutatkoztam bábornak, erősnek,
Akartam jót, rosszat
utat keresve a földi létnek.

Megsokalltam a gögös,
érték nélküli csillogást
Megtaposott lelkemnek a sok
cifraság hozott bukást.

Lobogok még néha,
most is égek
Bár látom már barátaim
a végső vereséget.

De büszke mosollyal
nézek a miért szemébe
Sátáni cimborák álnok mosolya
vesszen az átkozott semmibe.

Tüzet hoztam a világra,
hogy égjenek a lángok
Parázsló lelkem izzását
hagyom végül rátok.

Beszél a kéz

Bársonyon fut kezed a fehér papíron
Amikor az élet szerelmeit hirdeted
Ha bántanak, ha meggyötörnek
Kezed melege hideg gondolatok eszköze
Mily csodálatos a gondolat
Ereje van, tüzet gyújt, lángra lobbant
De írd le kezeddél, ébreszd
Az alvókat, a henyélőket a tettere
Mert pókhálós lesz a világ
Ha nem kel a Nap!
Tegyél egy pontot, vagy vesszőt
Mindenképpen egy jelet
Meglátod végtelen lesz a szeretet
Gyűjts világot a holt lelkekbe
Kezed érintése, szíved varázsa
Hozza a diadalt!
Meleg, lágy hullámokban írnak a szenvedőknek
Nyisd meg szívüket a hatalmaskodóknak
Hogy érintsen meg mindenkit
Az eleven hangulat!
Ez nem kínál babérokat, csupán egyszerűséget
Tiszta forrást, hogy ne ébredjünk
Holt eszmékkal, ne kelljen parolázni a veszettel
Erre hintsünk balzsamot, s áradjunk
Szét a világban!
Aztán kezünkkel fogjuk meg a kezeket
Szemünkkel vigyázzuk a szemeket
Áldott lesz utunk, mert szívünk, ha éget
Kezünk lehet hideg, a papírra vetett gondolat
Hatalmas lángot vet!

Ajándék

Valóban, ha eltűnik minden kétely
Szívet, lelket gúzsba kötő
Eltörpül a vak hit
Szellemet, elmét rángató
Elcsendesül a locska száj
Kopott szavak futára
A létezés forrásába képes olvadni
Test, szellem, lélek, az a Teljesség.

Ne keress, ne kutass
Egy szó, mi lényeket hordoz: Szeress!
Szeress jobban és mindent Szeress
Fákat, köveket, eget, földet,
S, ha kedved támad engem is Szeress
És magadat!
Nem érted? Mert elméd vadul kockázik
Testedet űzi új és új harcokra.

Azt képzeled, hogy hited erős?
Csupán egy porszem a szemedben
S a kínok súlya alatt minden hit
Elsöpörve fekszik
Ám, ha készen állsz, hogy eljőjjön
Hozzád Isten, kidobsz minden óságot
Szentéllyé változol, s megszólal a dal
Az Ég- Föld üzenete.

Hogy ki fogja énekelni?
Mit számít az, ha szívedet
Megérinti a pillanat, s léted
Tengerében a titokzatos, finom árnyak
Igaz jelenséggé válnak
Ez nem csoda, csupán a mélység illatának virága...
Ajándék
Ajándék a mindenségtől... Neked.

Csak legfelül...

Már régóta nem sírok, nem nevetek
Csak mosolygok, mint összakállú bölcs
Ki tudja: a Föld kerek.

Hisz lélekben gazdagok vagyunk
Nem ügyelünk vezérnyomára
S az enyészet ágyán többé nem áldozunk.

Szellem, anyag, szeretet, ha egyesülsz
Büszke dicsőség fénysugarával
Szárnyakkal a szívek köré gyűlsz.

Prüsszögve bár, küzdelmeinkhez új erőt nyerünk
Ennyivel tartozunk a Szent Szabadságnak
Mert tetteiben hordván gúny a jelmezünk.

Fagytól, közönytől védünk mindent rendületlenül
Egy bűn van csak, tudd meg: lent maradni
Nem lehet megállni csak legfelül!

Tavalyi cselédek, kik igaz magyarok vagyunk
A lángra lobbanó akarattal
Becsületes jussért folyik a harcunk.

Emlékszünk a grófi torokra, mi rabkoszton, vízen
Ehazában éltünk, zúzódunk össze
Itt nőttünk egy korhadtszellemen.

Törjünk ki óriás terekre
Nézzünk az ősökre, a gazdag szellem
Aranyformáló régi nagy mestereire.

Az igaz ügy nem vészhet el
Még hisz a nép és remél
De a zsarnokoknak buknia kell!

Bankó Béla

Nyugdíjas pedagógus vagyok, mindig is pedagógus akartam lenni. Magyar–történelem–testnevelés–pedagógia szakot végeztem, negyvenöt évig tevékenykedtem a pályán; tanár, igazgató, tanulmányi felügyelő, majd pedagógiai szaktanácsadó és igazgató-helyettes voltam. A munkám volt a hobbim. A pedagógiai gyakorlat időszakában inkább szakmai pályázatokon vettem részt, az eredmények statisztikai feldolgozása érdekelt kiemelten.

A versek keretbe foglalták életemet. Először gyermekkoromban írogattam, majd nyugdíjasként tértem vissza a gondolat kifejezés e csodálatos eszközéhez.

Egy verset tulajdonképpen kétszer keltenek életre. Egyszer, amikor a gondolat önkéntelenül megfogán és leírják, majd amikor elolvassák, elmondják s az átélés az újrateremtés örömét jelenti. Ha az olvasó saját lelkén átszűrve magát érzi benne, akkor alkotássá válik.

A tisztelt olvasó is élje át az újrateremtés örömét!

Visszatérő álmok

Negyvenöt év humánmunka számtalan hatása
mély nyomatot rovátkolt a tudatalattimba,
s álmaimban, mint a visszhang, megkísért a hangja.

Régi emlék, új benyomás fantázia hátán
úgy örvénylik, mint a vihar képzeletem szárnyán,
s lehetetlen álmoképek pajzánkodnak kajlán.

Emléközön, mint a folyam hömpölyög a múltból,
sok ismerős régi arcról hullik le a fátyol,
s ismeretlen ismerőssel barátságra hangol.

Hallgatag órák

Fürge patakvíz vájta a medrét
sziklapadok közt, mint ahogy sors keze
írja redőit az emberi arcon.

Százados vén fák óva kísérik,
mint anya karja gyermeke léptét,
s mégis a völgyszakadékba iramlik.

Mintha a szellő szárnya ölelné
páraködének szíkoszorúját:

Fröccsen a tajték, hullik a harmat,
így a szivárvány könnye pereg csak.

Sokszínű műfaj az erdei fuga.
Táncra kel ringva a sás buzogánya,
hajladozása hárfazenét szűr.
Fürge gyík surran lent az avarban,
fönt csicseregve cikázik a fecske,
zümög a méhraj odvas üregben,
zizzen a szélről nyárfalevél,
és a fonákja villog ezüstben.
Templomi fényár. Zsong a varázslat
s csendül az áhítat hangja.

Halk baritonnal csap fel a hullám,
partnak ütődve nádsípok szólnak,
s messziről sejlik a tengeri zúgás.
Fordul sziklafalokról a visszhang,
lebbenő szellő szárnya sodorja,
mígnem a réten semmibe téved.
Mintha a hajnal szülne csodákat.
Napsugarának tiszta ruhája
ráncatlan omlik a tájra
s harmatesővel itatja.

Ott, hol a zöld levelek közt
áttör a reggeli napfény,
dobban a föld szíve hangja.
Hívogat vissza a tájék,
szóval sugdos a vízpart
és lebilincsel hangszerelése.
Hallgatag órák! Hallgat a csend is,
hallgatok és is. Erdei csendben
feltör az emlék, suttog a sodrás,
s lüktet eremben a zsongás.

Aphrodité örök

Még ma is Aphrodité szelleme kelti szerelmed.
Fönt az Olümposz szikla barázdált völgyein
pára gomolyként fénygyűrű körben
lebben a parti mezőkre.

Arca ragyog már. Úgy mosolyog rád távoli múltból
Hellasz egeről, mint ahogy tó vize tükrén
csillog a napfény reggeli órán,
s foszlik a tengeri fátyol.

Tudhatod, hívni szó nem elég csak. Lelki sugárzás
mély tüze által juthat az ember az élmény
szent magasába: Újra szeretni
Aphroditéval a karján.

Hidd, hogy a szívünk jelzi jövőnket! Hallgatag rostál
fénytelen múltunk álmai forgatagából,
és a helyébe megírja jövődönk.
Jóllehet, rejtheti titkát.

Isteni játék! Két szabad ember lelke kitárul,
mindig is tudták, szívbeli társra találnak,
érezik a másik szívdobogását
messze a végtelenen túl.

Nyílik a távlat s csillagok arcán összeragyognak,
és fel is ismerik egymást földre leszállva,
s úgy születik meg az isteni érzés,
mint ahogy villan a hajnal.

Tudd, a szerelmek lángja tüzében minden enyészik,
és csak az önmaga fényét őrzi örökre.
Láng tüzes ölben újra születni
csak keveseknek adódik.

A Bakony kapujában

Két kopasz hegy örökdió a Bakony kapujában,
Bodajk fölé magasodnak békés mozdulatlan.
Ősidőkben tűzviharban, kőágyban születtek,
És azóta kőszemekkel farkasszemet néznek.

Évmilliók viharában lekoptak a csúcsok,
Mára már csak gubbasztanak, hátuk csupa árok,
Mint vénséges vénemberek, összetöpörödtek,
De a kőbe örökítve tanújelet véstek.

Úgy állnak, mint kapufélfa – kőből kötött kéve –,
Mint útjelző sziklatömbök erdő rengetegre.

Széláramlat szellőrokkán fényívet varázsol
Amikor a nappal szemben permetesőt hajszol:
Hegyhátakon szivárvány az íves szemöldökfa,
S ha szél legyint, szertefoszlik színharmóniája.
És a többi aprócska domb? Letérdel mögöttük.
Régi idők legendája elszállt már fölöttük.

Pedagógusnap

Édesanyám felhúrozta lelkem,
fel is hangolt. Pedagógus lettem.
Megjelentem szóval, testbeszéddel,
és jelt írtunk fényceruza hegygel.

Legbensőmből rezdült meg a hangzás,
mélyről indult, mint barlangi forrás,
összezárt a szó a mozdulattal,
mint a szív az élő dobbanással.

És a gyermek? Újrakomponálja.
Mindhiába! Másként van kódolva.
Minden agynak más a kémiája,
más léleknek, más a rezgésszáma.

Engedd, szabad, lehet más is érték,
de azt tudja, mi a kellő mérték!
Joga számos, bár csak addig terjed,
míg a másik sérelmet nem szenved.

Egyszer ige, másszor névszó – Él

Éles nyelvű kis menyecske hegyezi a nyelvét,
szóvirággal hímezgeti gondolatfüzérét,
gyors iramban pörgeti az élőszó rokkáját,
szófonalból kötögeti hosszú nyelvkigyóját.
Beszéd nélkül nem önmaga. Úgy nem képes élni,
olyan, mint ki lehalkítva önmagát sem érti.
Gondolat sem gyorsabb annál, mint a metsző nyelve,
csakúgy sivít, mint a golyó éles süvítése.
Szóözönnel ölelkezve minden élményt átél,
hallgatók sokaságát kergeti, mint hátszél.
Kis menyecske – szótengerben – él, mint hal a
vízben.

Bedő Csaba

1975. augusztus 1-jén születtem Dombóváron. Egy baranyai kisvárosban, Mágocson élek és dolgozom.

Szabadidőmben a verselésen kívül zenével foglalkozom. Több hangszeren játszom, két zenekar tagja vagyok.

Egy rövid vers, ami kifejezi hitvallásomat és életviteletem:

"Zene és költészet,
élet és szenvedély,
forgalmas kikötő
érzelmek tengerén.

Zene és vers
a legszebb pár,
békét szül,
ha együtt jár."

Egy vers a szerelemről

Ha messzemegy, utánakiált szívem,
szemem lépteit félti.
Hogy itt maradjon mellettem
– van-e jogom kérni?
A percek üres napokká növe
cammognak monoton-bénán,
magányában forró vérem
feszíti a vénám.
Bárcsak lennék hűvös orom,
mi kietlen és szürke,
s nem érzelmekkel küzdő lélek
vágytól részegülve.
Hallom, amit üvölt a szív,
és mélyen belém karcol:
Csak én lehetek igaz társad,
ki átsegít e harcon!
Ami gyötör, egyszerűen kimondható,
a szavakat nem keresem,
ki nem érezte, üres test csak,
ez bizony a szerelem.

A kedves emlékkönyvébe

Jól tudom, hogy elmúlt minden,
csillagunk már nem ragyog.
Hogy bánom-e? – Az ördög tudja!
De emléknek még jó vagyok.

Elmúló

Egykedvűen bámulom az órát,
bárcsak tudna visszafelé járni!
De az idő jól végzi a dolgát,
nem ér rá az álmainkra várni.
Egy pillanat és búcsúzik a jelen,
gondolatok utaznak a múltba,
semmi nincs, mi itt maradna velem,
csak fájdalom a test mélyébe bújva.
Vágyakozva képzelem a jövőt,
meglehet, hogy itt élek már benne,
ha nem is csodás, az ő léte sem örök,
s az emlékezés festi át majd szebbre.

A nyugalom

A nyugalomnál nincs több,
árnyékban szuszogni,
tolvajló napoktól
békeséget lopni.
Szemünket lehunyva,
bejárni a tájat,
s titkolni a szívtől,
hogyan öl a bánat.

A nyugalomnál nincs több,
pihenni a húsben,
megcsalni a jelent,
mint ábrándozó hűtlen.
Gondolatunk szerint
firkálni az eget,
hol szivárványban úszva,
minden felhő nevet.

A nyugalomnál nincs több,
de lesz egy perc, hogy marad,
előnt szívet, lelket,
s nem űzi el harag.
A mindenséggel társul,
így vesz rólunk mércét,
s végtelen vászonra
festi létünk képét

Porszem

Apró porszem szélben táncol,
sodródik, de nem is bánja,
célba érhet egyszer bárhol,
s beolvad a szürke tájba.
A teremtés volt születése,
egyidős a vén világgal,
a mindenségnek örök része,
s nem osztozik ezen mással.

Tetűsors

A barátom egy lótetű,
igen furcsa szerzet,
apja bogár, anyja ló,
belőle meg ez lett.

Érdekes egy házasság,
tetű és egy kanca,
de utat tört a szerelem,
lépjünk hát túl rajta.

Álmaiban vágat ő,
díszes nyereg hátán,
szép sörénye csillogó,
aranypatkó lábán.

Ám hétköznapi élete
nem egy csodás álom,
féregmódra küszködik
vékony, ízelt lábon.

A jövője még rémisztőbb,
s nem jár vele érdem,
pályája majd lezárul
egy rovargyűjteményben.

Az örök vándor

Nem érhet ő célba soha,
nem is vágyik oda,
hol a leány csak egy illat,
s márványzott a szoba.

Nem szerethet senkit soha,
nem is vágyik arra,
hogy a sírja könnytől ázzon,
szerelemben halva.

Nem pihenhet lába soha,
nem is hagyná vére,
hogy a szíve megtorpanjon
nyugodalmat kérve.

Nem gyónhat Istennek soha,
nem is hiszi létét,
használva felsőbb erő
nem formálná képét.

Nem szól hozzá ember soha,
nem biztatja barát,
csak az éj, mi hallhatja majd
legutolsó szavát.

Nem lehet ő emlék soha,
mégsem hullik könnye,
ő sem tud már emlékezni,
lelke senki földje.

Az ember

Minden ember kicsit más,
így alakult, nem vitás.
Akad ronda, akad szép,
bolond is van épp elég.
Él sok szegény, él sok gazdag,
te is úgy élsz, ahogy hagynak.
Van még zsidó, van sok arab,
cigány is van néhány darab.
Akad orosz, akad náci,
buddhista is lehet bárki,
Él még hívő, s él még pogány,
él a kövér, él a sovány.
Ki a jó és ki a rossz,
mi kedves és mi gonosz?
Mi a bűn és mi az erény,
mi a tied, mi az enyém?
Lehetne még ezer kérdés,
ezer bók, és még több sértés.
Szám íze csak egytől fanyar,
nem tudjuk, hogy ki a magyar!

Remények

Ez egy terem, s körbe székek,
rajtuk ülnek szép remények.
Nem adnak át másnak helyet,
egymás felett hunynak szemet.

Portré

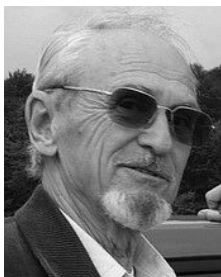
Kavics van a cipőmben, s minden lépés fáj.
Tó tükre a szememben, káprázatos táj.
Egy gondolat a fejemben: itt veled lenne szép!
Fájdalom a talpamban, kicsit leülnék.

Elhajítom cipőmet, jó így mezítláb.
Lábam alatt puszta föld, lépkedek tovább.
Mire jó a lábbeli? Csak úri portéka!
Ázott földből visszanéz talpam portréja.

Bábmester

Születésünk talán dráma,
lelkek apró testbe zárva?
Hová tartunk, honnan jövünk,
nincs is hozzá semmi közünk?
Táncolunk csak, mint a bábok?
Válaszokat nem találok.
A zsinór végén ott vagy, mester?
Remélem, hogy felelsz egyszer!

Bige Szabolcs Csaba

Szeretném azt hinni, hogy az írásaim segítenek megőrizni anyanyelvünk szépségét. Hiszem és valom, hogy a magyarság legnagyobb ereje a nyelvében van! Klasszikus hivatkozással élve, mondhatnám így is: „*A nyelv a lelke a nemzetnek.*” (Kisfaludy Sándor). Abban igyekszem, hogy átmentsem a mának – legalább részben – ezt a gazdagságot. Fél évszázados orvosi gyakorlatom alatt az íráshoz elegendő szellemi és tárgyi anyag gyűlt bennem össze. Ebből szemelgetek...

Azoknak írok, akik a forma, a nyelvhasználat igényességén túl, képesek megőrizni a lélek üzeneteit!

Nézz rám!

A fehérre sikált konyhaasztalnál gubbasztott Julis. Hallotta, amint János kinyitja a nyikorgó kertkaput. „Az is mindjárt leszakad a sarkából” – futott át az agyán. Jön az ember tovább, döngve csapódik a bejárat ajtó. Julis fel se néz, csak ül magába roskadtan.

– Brrr! De hideg van kint! – lép be, s már veti is le a kabátját – no, de itt sincs valami nagy meleg.

Az asszony nem válaszol, hanem az asztalra dőlve zokogásban tör ki.

– Mi van Juli? – döbben meg az ember.

– Mi lenne? Semmi sincs. Tüzelő se, étel se – mondja hüppögve.

– Étél se?

– Tudod, itt volt Marci fiúnk a kislányával, s az mondja a kicsi, hogy éhes. Én meg odaadtam nekik a vacsorára készített levest, egy szelet kenyérrel.

– Julis! Nézz rám! – kérte az ura – Azt mondom, jól tetted!

Csodálkozva tekint fel Julis, úgy nézi az urát, mint-ha most látná életében először.

Vén bolond!

Annyira meghatódtam, amikor láttam, hogy a doktor a kedvesem elkötött karjába beszúrja a tűt. Nem, félelem nem volt bennem, bízom én a szakemberek hozzáértésében!

Az én drágámnak kifeszített karját a leszorító pánt szorosan tartotta, s vénái ceruza vastagon duzzadtak ki fehér bőre alatt.

„Mindig fehér volt a bőröd, és érzékeny. A napot sem bírta. Emlékszem, mennyire leégett, amikor a Balatonnál nyaraltunk. Este már nagyon fájt. Nekem is. Hiába kengettem olajjal, Niveával, alig tudtál elaludni, és én hajnalig néztelek. Csordultig voltam száналommal és szerelemmel”

Milyen szépek azok az átkéklő erek! Mindig is látszottak halványan, és én hányszor, de hányszor borítottam csókokkal felettük a bőrt!

Most is tele van a szívem, ahogy a nővér mögül kileskelődöm, és szememből kicsordul egy könny-csepp.

Látom észrevetted. Félig hunyt szemedben huncut fény villan, mintha azt mondanád: „Te vén bolond!” Igen, a te bolondod, még most is. És mindig...

Bihary Zsoltné

HALAS NAGYANYÁM

Csak élőt vett
Megpucolta
Kirántotta
A vacsora asztalhoz
már nem ült oda
- *Nem kérek*
Büdös
Halszaga van

IMPRESSIONISTA TÁJKÉP

*Kő vas/beton szürke keretben
a Hármas Határ hegy tömbje
néz farkasszemet velem meg-
remeg a hajnali hidegre
Áttetsző pára mint vágy piheg
lankadt lankáin Szerelmes
szeretett a sszony gerince
hullámszik így Ezer meg ezer
önmagát szemléli kéjjel
megsokszorozódva tompa
üvegszemekben Rményszöld hab
ingén halványsárga tejfolt
néhány villanykörte lobog
Szállnék... "Ki jön az én házamba..."*

Tarsolyában tél terhe
Arary eső amerre
Virágszirom pereg le
Avar alatt patakpart
Süni sikló arra tart
Zizzen egy ág méh alatt

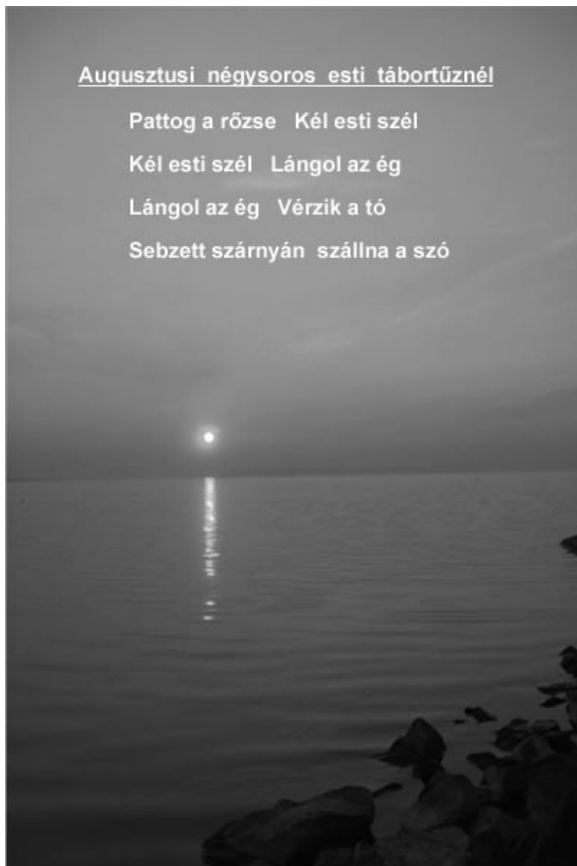
Augusztusi négysoros esti tábortűznél

Pattog a rőzse Kél esti szél

Kél esti szél Lángol az ég

Lángol az ég Vérzik a tó

Sebzett szárnyán szállna a szó

ÁRVA ÁRVÁCSKA

- Árva Árvácska, miért
búslakodsz?
- Októberi Szellőfi elfújta a
kalapom.

- Árva Árvácska,
sose búslakodj!
Tavasztündér
hozott újat;
Nincs messze
a virágbolt!

Borsos Borbála

Alapjában véve egy abszolút ellentétes, és végletekig csapongó személyiség vagyok: pillanatok alatt változom huncut kislánnyból kesergő vénasszonnyá, esetleg spleen világszemléletű váteszből mindenkit ölelgető hippivé. Kapcsolataimat nem a megértés, ha-

nem az elfogadás jellemzi – hiszen hogy is várhatnám el bárkitől, hogy megértsen, ha általában én sem tudok reális magyarázatot adni arra, hogy mit miért, és miért pont akkor teszek. Ezeket a szélsőségeket leszámítva egy teljes mértékben szerethető lénynek tartom magam – már csak azért is, mert eddig senki olyan nem cáfolta ezt meg, aki vette a fáradságot, hogy jobban megismerjen.

„Mit bánom én, hogy a modernnek vagy a törvény mit követelnek?! Bent maga ura, aki rab volt odakint. És nem tudok örülni, csak a magam törvénye szerint.” – Szabó Lőrinc

Vértenger

kifeslek magamból
mint a megfeszült
hasadt bőrből
az ajnározott hús
és tenger leszek
vérből és zsigerből
és helyenként
keserű epéből
és akkor már
nem állíthatnak meg.

elpusztítok mindent
ami az utamba áll.

Március

élet-himnusz
dicsfény zengés
pocsolya és
lágý derengés
szappanbuborék
– lila és sárga
madár koncert
orgonája
rigófütty

nárcisz az ablakban
versek az asztalon
– Váci Mihály
egy bodzabokron

szeretni most
olyan könnyű
tavasz van-
gyönyörű

Kétely

az örülten kergető idő
tenyeremen olvad el...
közel, közel...
csak belépsz egy ajtón,
és bezárul minden.

kusza mondatok
– mintája kusza érzelmek:
egy halott pillangói égne
s félnek.
parazsuk sósav, mérges cián:
szeretlek
– talán az én hibám(?)
de mindent rejtek:
elrejt egy mosoly,
fekete gyászlepel.

beléd ölt hiány
tántorít bizalmasan,
csendes ordítás
nyugodt szavam.

felednem kéne mindent,
mit hűtlen álmaimban
Benned találtam
– s gyáván elrejtettem
mindig előled.

csak egy szempár kísér(t)
évek óta, s talán örökké...
miért nézel így rám?
mit tettem ezért?
megfontolt léptektől
görbül a hátam;
nem akartam ezt,
s most sem akarom.
de... akarom...
de gúzsba köt
egy rettegő fájdalom
s ordít belül:
lépj már, te szerencsétlen!
te szerencsétlen barom...
nem tehetem:
féltelek
s félek.
talán jobb –
a tudatlanság
neked,

és – nélkülöd.
de a kín nem múlik,
önmagamat bántom veled:
kereslek folyton,
hogy lelked kilengését
bőrömmön érezhessem;
rám nézz,
s egy mosolyt is adj;
hogy érezzem meleged,
halljam hangod,
érezhessem illatod
– ami számomra már Te vagy.

felkelhetnék innen:
csak pár lépésre alszol tőlem.
megölnélek,
bánthatnálak...
... megcsókolhatnálak,
és válladra borulva
zokognám el mindezt.
megértenéd?
mindegy...
csak egyszer láthatnám
érzéseidet rólam...
minden megváltozna.
– jobb lenne?
nem tudom.
nem érdekel.
csak tudni szeretném...
tudni akarom!

BSL

Nem rég utoljára jártam be
a folyosókat, melyek évekig oltalmaztak.
Mezítláb voltam...
szívem csordultig...
S utoljára a mosdóban sírtam...
Búcsú... ennyi volt...

Szabadon ugráltam.
senki sem szólt:
"Kérem, ilyen iskolában nem illik!"
már nem érdekelt senkit...

emlékek, mosolyok, könnyek...
omladozó falak,
fényes folyosók,
beteljesült ihletek,
képek, rohanás, villanás...
szerelem, düh, csalódás...
búcsú...
ennyi volt...

VÉGE

Böröczki Mihály

1946. Vaszar. Gyönyörű
gyerekkor. Iskola.
Szeged. Felhőtlen fiatalság.
Érettségi.
Budapest. Műszaki Egyetem.
Kemény kitartás. Diploma.
Pápa. Dac és hit. Neki az
Ismeretlennek.
Vasút. Versek. Vonatok.
Pályagörbület. Végállomás. Szombathely.
Napilapok. Hetilapok. Folyóiratok.
Önálló kötetek. Fénytörések. Vadkörtefák.
Vesszőfutás. Jégvirágok.
Antológiák. Ünnepek. Hétköznapiak. Két gyerek.
Befejezés. Kezdet. Új élet.
Szeretem. Öröm. Harmónia.
Jegenyék. Stációk. Végtelen út.
Vagyok. Tűnődöm. Létezem.
Élek. Írok.
Anyám templomba jár.
Szeretem a vadkörtefákat.

Ima a medencénél

A férfi magas volt az asszony hajlott,
a fehér fürdőköpeny összetartott
két egymás mellé szépült életet,
voltak talán úgy nyolcvanévesek,
az ember föl se nézve kézzel óvta,
s a két szeretet ment összefogódzva,
az asszony nem várta, hogy lépjen-e,
úgy vitte-hordta társa hű keze,
meglassúdtak, a férfi mozgást váltott,
lepuhította a fehér kabátot,
s míg lépést váltott, mintha vétene,
hogy odébb zilált a lélegzete,
majd kezük újra összekapcsolódott,
meglépcsőzték a kapaszkodó sorsot,
a víz egy kicsit nekik reszketett,
és szépek voltak. Boldog öregek.

Fagyott fehérén

Az Isten tudja csak miért, telente
a friss mosást hidegre teregette,
vagy fönn, a padlás őrizte kötélén,
vagy kint, az udvar szélcsöndes ölében,
de roppanós-fehér keményre fagytak,
s míg én örültem egy letört darabnak,

nem éreztem az anyám cserfelését,
hogy az a darab mért hiányzik végképp,
kis dolog volt – ám amit ma sem értek,
hogy őrizhettek tudományt a gének,
hisz tette, mint ki a jövővel spórol,
bár nem tudott a szublimációról,
de elfagytak az ártó tapadások,
és kipárolgott a jégből az átok,
a világ nem volt más nekem, csak játék,
meg anyám, mint egy átizzadt ajándék,
még látom, hogyan görbíti a munka,
hogy nehezül, de tenni sose unja,
az ő fehérét tiszteli most tollam,
hogy szeretetét odamaszatozjam,
arra a jeges, hófehér szegélyre,
de fölillan a párával az égbe.

Dűlőút

A gyerekszemem sose látott gondot,
és senki sem volt, aki nekem rontott
a dűlőutak lábikráiban,
az ujjam elérte a vadgalambot,
az ágak közül lehoztam a lombot,
de nem mondták, az út végén mi van,
bár jó apám, ki megjárta a frontot,
már tudta, amit soha ki nem mondott,
hogy sáros az a dűlőút, fiam.

Csörnyei Márk

Írhatnék magamról, ahogy sokszor tettem már, de
minek?
Megismernél általa?

Hajnal a buszmegállóban

Az utolsó fillérem, az utolsó söröm
tizenkilenc lettem: az élet útját töröm.
Nem volt okom ünnepelni, én mégis ünnepeltem
megöntöztem a virágot, mi növekszik e kertben.

Csikkekkel és sopronikkal
van tele az árok
négyet üt az óra
ahogy a hatos buszra várok.

Felsarkan a hajnal, vágva égnek alját
mind halkabban hallom az árva népek hangját.
És árván ugrom az élettóba, mint félredobott hínár
nem arra van szükségem, mit ez a város kínál.

Biciklikkel s részegekkel
van tele az árok
ötöt üt az óra
és én már kicsit fázok.

És a bulizók hangjai végképp elhalkulnak
az életnek tavába mind-mind belefűlnak
nincsen itt már semmi, és senki a közelben
csak én s a buszmegálló, meg a virágom a kertben.

Hullákkal és démonnyájjal
van tele az árok
hatot üt az óra:
ma világot váltok.

Magok

Úgy várom már, várom, mint gyógyszerét a beteg
hogy fa legyen a magból, mit gondos kezem vetett.
Elültettem magom minden termőföldben
ha csatába mentem vagy ha iskolából jöttem.
Mindenféle magot, mi belőlem fakad
mindenféle magot, mi világomban akad.
Hintettem már kedvvel, hintettem már dühvel
hintettem szívemmel, a pajkos szerelművel.
Mindent megpróbáltam, de csak gazt termeltem
Éppen úgy, mint te, a világot terheltem.
Fogamat csikarom, a szikár földet nézem
haragomnak dühe rést hasít az égen.
Térdeimre hullok, öklöm földbe verem
cibálom a földet, amiért szórakozik velem.
Az ég fájó sebéből vérzäpor hull zúgva
földre, vízre, fákra és a betonútra
seb szakad a Földön ezen szörnyű napon
a halott Földből kiázik minden vetett magom.
Megszemlélem őket: vérben ázó spórák
A dolgos napok gyümölcsei: véres éji órák.
a habzó vértükörben magam megismerem
a bűnös Földről most az égre húzom fejem.
Most az eget nézem, gondolat fejemben:
eddig a magjaim rossz helyre vetettem.

Hidra

A hős áll a szörnnel szemben
felül vér, alul sár
ezer éve hadakoznak
és ki tudja, még hány év vár.

A szörnyetegnek ezer feje
mérget hány a hős fele
de a hős csak tartja magát
és egyre fogy ereje.

Ahányszor egy fej lehullik
kettő nő helyébe
a hős meg csak vágja őket
s érzi már, hogy nem lesz vége.

Kardjáról folyik a szörny vére
sebeiből sajátja
a következő támadást
fáradt szemmel alig látja.

Fegyvere is repedezik
s egyre lassabban forgatja
de tudja, a halálnál rosszabb
ha magát a szörnynek adja.

Sokan látják véres harcuk
de félnek segíteni
ők a hősnek mélyen alvó
gyáva testvérei.

De tudom én, hogy mért nem jönnek
a sok „harcos”, ki zászlót lenget
hallgatják az altatódalt
mit nekik a Hidra penget.

Pedig ők a jövő kulcsa
az utolsó, bár vak remény
szeretném, ha több kard
pattogna a szörny fején.

De a hős még egyedül van
és egyre fárad, egyre holtabb
a Hidrából csak fejek nőnek
még többen, mint eddig voltak.

Hátranéz a hős.
Nincs mögötte senki.
Szívébe mar a fájdalom
kardját a mocsárba ejti.

Szakadék

Nyár van. Itt mégis hó esik
A forróvizű tó is befagyott
Az idegen, kit ételünkből kínáltunk
Ételünkből semmit sem hagyott.

Gyönyörű tölgyünk ágaiba belenőtt a gaz
Emlékeink róla hazugnak tűnnek
Mire egykor életünk tettük volna
Mára egy szava sem igaz.

Egykor a dicsőségre neveltek minket
Ma már csak túlélni akarunk
Egykor jó célokért szakadtunk meg
Ma idegen urakért szárad le karunk.

A kuporgó öregasszonyba, kit régen támogattál
Ma már csak belerúgsz
„Nehogy már neked jobb legyen
Csak mert előbb szabadulsz.”

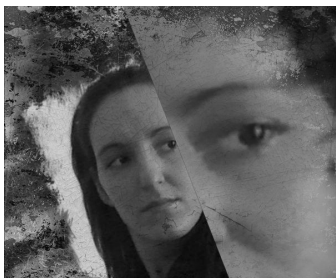
És érzed már, hogy olyan leszel, mint ők
És a baj az, hogy nem is bánod
Aljas lettél, csak hogy a havon
Jobban csússzon a szánod.

És érzed már, nem csak hazádat vették el,
De már a lelked is övék
És látod már, hogy a remény csak egy közhelyes erény
A porban ma az, mi egykor az égisz felnevelék.

Már csak filmben, könyvben látod
Mi egykor lehattél volna
De ma már tán ölnél is
Ha az urad úgy szólna.

És talán nem ismered el, de érzed
Hogy olyan leszel, mint akik
Lábad alól a talajt eszik
S akik véred lassan, csepről cseppre elveszik.

Daruka Dóra

Ha kezet fogok
valakivel bemutat-
kozás céljából, so-
sem mondom a ve-
zetéknevem, úgyis
elfelejti, vagy meg
sem érti. Mikor sze-
retnéd megmutatni
magad, azt, hogy ki
vagy valójában, mu-

tatsz egy arcot, hogy álarcot mutatsz e, csak te tudod,
vagy talán még te sem.

Függő vagyok! Függök a szeretettől és az ehhez
kapcsolódó mozdulatoktól, szavaktól és személyek-
től. Ez sokszor elgyengíti az embert, máskor pedig
hatalmas támaszt és előnyt jelent.

A hideg és a hajnali magány örök ellenségem. En-
nek ellenére imádok sétálni a tengeri szélben és néha
felkelek hajnalban. Imádom érezni, ahogyan ébred a
világ, elvégre a legszebb költemények is akkor szü-
letnek, mikor mások alszanak...

A múltból

Néma napokon, visszautazol a múltba. Messze tűnő hangokat és arcokat keresel, azokra gondolsz, akik már elfeledtek, de mégis, legbelül reméled, valaki közülük rád gondol. Talán épp abban a múltbéli pillanatban tart veled, ahol te is jársz.

Események, érzelmek, borús és napsütötte élmények, apró mozzanatok, mintha meg sem történtek volna, mind hihetetlennek tűnnek, vagy egyszerűen csak, elmúltak.

A jelen hatásaival próbálsz meg átélni számos múltbéli pillanatot. Az érzés megnevezhetetlen. Gondolkodsz, merengsz, néha beleremegsz, belesajog szíved, vagy egyszerűen csak átlépsz, de mielőtt visszatérnél, mindig ugyan azt teszed: megijedsz, – hisz a múltunk nem jön vissza többé – s keresel egy titkot.

Keresek...

Keresek egy dallamot,
Hogy dúdoljon helyettem.
Ordítson szívemből,
Mire gondolni sem mertem.

Keresek egy rímet,
Hogy kiöntse a lelkem.
Árulja el, ki vagyok,
S önmagam hol leltem.

Keresek egy helyet,
Hol végre elérem a kezed.
Hol a part mossza a vizet.
S mindent, mi fáj, feledteted.

Érzem

Érzem a csendet
Szívet rengető viharok,
Eget rengető villámok,
Végül egy kis szikra,
Amely csupán a szívben nehezedő szikla.
Fizikai fájdalommmá vált,
Nem engem éltetett, csak a magányt.

Nem kell többé, nem kell a remény.
Nélküled üztem el a sötétet
S szívtam magamba a fényt.
Elég minden, mi most enyém lehet.
Végre visszakaptam életemet.

Újra érezhetem a táj illatát.
Friss levegőt szívhatok,
Nytott ablakon át.
Látom és érzem a hófedte tájat.
Érzem és tudom:
Már nem vágyom utánad.

Vártalak...

Fájdalmam hídján Rád
Vártam
némán
Vártam
Az esőt, hogy elmossa az utat,
Feledjem, hogy megtaláljalak.
Vártam
A havat, hogy bársony pelyhek fagyasszanak,
Ne hallhassam többé egyetlen szavad
Vártam
Az időt, óráimból kifosszanak
Vártam
Hogy múltjon, minek,
Élni sem volt szabad

Nem tudtam...

Nem tudtam még merre megyek,
Mikor hideg keze elengedett.
Nem hittük, hogy sötétségbe hajtunk.
Mind megtaláltuk, mit nem akartunk.
A nagyvilág pengéje szívünkbe vájt.
A tenger csípős szele, már nem is fájt.
Az otthon melege lassan kialudt felettünk.
A sűrű esőben, mi mégsem feledtünk.
Dörgésektől félve éberén keltünk.
Szívünk kiengedett, s új otthonra leltünk.
De lelket félre, jégburkot fel!
Emelt fővel engedni, és búcsúzni kell.

Költözés...

Mocskot rejtő hófehér falak
Leheletnyi rések ezüst lámpák alatt
Bársonytakaró fedi el a múltat
Reményt fest: új élet a holnap

Homályos tükörbe rejtett évek
Nem tudni hová lett valódi éned
Kopasz falak színezője gyerekkori képek
Úgy tégy, hogy lássák megérte itt élned

Életszemlélet

Végre elállt az eső. Felfrissült a levegő és lemosta a mocskot az utakról, kitisztította az elmét és lecsillapította a lángoló szíveket. Ez az én helyem, az egyik utcára néző ablak párkánya. Nappal figyelem az emberek arcát, a játszótéren kikapcsolódó gyerekek „táncát”. Álmatlan éjszakákon pedig nyitott ablaknál, felülök a párkányra és magamba szívom az iróniát, a városi élet illatát, az erőt, amit egy újabb eső sodor felém. Itt gondolkodom arra honnan indultam és épp merre tartok, miközben próbálom helyre tenni a kósza, elszabadult gondolatokat, vagy épp kikapcsolni őket és csak lélegezni.

Itt tapasztaltam, hogy nem elég segíteni. Nem vagyok én sors, hogy ítélkezzem, ki érdemli meg, de tudni kell észrevenni, ki az, akinek valóban szüksége van rá, hogy ne válj kihasználttá. Nem elég a boldogsághoz mindenre igent felelni és mindenre nyitottnak lenni. Tudni kell kimondani az ellenkezőjét. Fel kell ismerni a személyt és a valódi helyzetet.

Itt jöttem rá, hogy a mindannyiunk által keresett boldogság nem is olyan bonyolult, sem pedig távoli, mint, ahogy sokan azt elképzeljük. Hiszem, hogy nem a boldogságot kell megtalálni – hisz mindig velünk van – hanem önmagunkat kell úgy alakítani, hogy képesek legyünk befogadni. Ehhez nem kell más, csak csend, viharmentes csend. Ha a szél lerombol egy házat, összeomlik, és örökre úgy marad, vagy újra felépítik és még erősebb lesz. Az időjárás olyan,

mint a szív és a lélek, úgy változik, mint az érzelmek. Egyszer esik, majd kivirul, hol vihar, hol csupán csend van.

Ez a hely, ahová szívesen érek haza, a hely ahol bevallottam önmagamnak, hogy már semmi nem lesz a régi, és ezzel nem zárom ki az esélyét annak, hogy nem lesz jó, vagy legalább annyira jó, csak bizonyára másképp lesz... minden másképp lesz. Itt emlékezem rájuk, és arra, hogy mennyire jó lenne köztük állni, ha csak néhány percre is. Ilyenkor tudom, csupán annyit tehetek, hogy minden apró rezzenést, pillanatot, arcot és kézfogást a szívemben őrzök.

Éjszaka

Egy üres szoba, meleg takaró nélküli ágy, porosodni kezdő polcok, magányos vállfák a félig nyitva maradt szekrényben. Ez az a pillanat, térben és időben, amely elindít valami újat. Változás. A már nincs, és a még nincs között. Mikor kapaszkodna valami biztosba, keres valami erőset, valamit, ami nem inog, meleget és puhát, megnyugvást, otthont...

...

Hatalmas függönyök és magány falai között. Nyitott szemmel tűri, hogy a fájdalom marcangolja testét, s gondolatai végleg felemésszék. Maga elé bámul. Nem kiabál. Keres. Keresi a vak hitet, s egy he

lyet, ahová pontot tehet. Éget. Felégeti, mind azt, mit a pont elé rejtett, de a pont megmarad és újra ír... egyszer.

...

Elaludt.. vagy csak én ébredtem fel? Hozzád bújok, mikor tehetem, és tovább álmodom.

Egyedül

Az állapot, amely keretet ad fejezeteidnek. Elindít egy újat, mikor a küszöbön állsz, hiába ha az úton másokat is találsz, végül lezárul, ismét magányossá válsz.

Rettegünk tőle, de a zajban mégis vágyunk rá. Néha kell, hogy halljuk saját gondolatainkat, amelyet végül megosztunk másokkal, vagy saját testünkbe ítéljük, hagyva, hogy az idő porlassza el annak ellenére, hogy tudjuk, az összegyűlt hamut egy újabb gondolat éleszti fel és tovább kísért.

Egyedül. Először tönkretesz, később megerősít, de történhet fordítva. Tönkretesz és a magányból született félelem készítet, hogy előre lépj. Megerősít, s végül úgy érzed, nincs is mit vesztened, bátorságot nyersz és tovább lépsz... Furcsa játékszer.

Bízol, élsz vele és hiszel. A vége mindig ugyan az: a küszöbön állsz egy maroknyi porral, szétzúzott becsmértvvel, egyedül...

Egy napló Hollandiából (részlet)

...

Ezek a mai kínai cipők, bármilyen szépek és kecsesek is tudnak lenni, ha az ember szerencsésen körütekintően ki is fogja, úgy vannak tervezve, hogy két hét múlva lekopjon a sarka és mikor sétálsz reggel a munkába, vagy az aluljáróban hazafelé tartva biztosan észrevesznek, hisz a lekopott gumi alatti vasdarab fület borzongató hangja feldobja az emberek érdeklődését.

A kínaiak után következnek az arabok. Ők értenek a cipőjavításhoz is, amit eddig én sem mertem hinni. Aggódva hagytam ott egy közeli cipész üzletben a kincseimet és félóra elteltével próbálva az aggodást letörölni arcomról, s újra határozottságot, feltűnő kedvességet mutatva, újra beléptem. „Egy pillanat és elkészül!” – mondta a hosszú hajú, természetesen kopaszodó, sem arabra, sem hollandra nem hasonlító fura fazon a szakadt fehér pólójában. Kicsit megnyugodtam mikor megláttam a cipőm, már csak az áron kellett aggódnom és azon, hogy véletlen se zárják be az ajtót mögöttem, még jó, hogy én álltam az ajtóhoz közel, ők pedig a pult mögött. „Biztosan csak sok filmet nézek” – gondoltam magamban.

A fura fazon kérdezgetni kezdett, miközben egy újabb fiatal alak csatlakozott hozzánk egy raktárból előbújva, gyermeketeg vigyorral az arcán, akire kicsit rá lehetett volna fogni, hogy holland, de nem volt az.

Miközben faggatott egy sötét bőrű vigyori a vastag ajkaival kacagott ücsörögve a pult másik végében. A fura fazon dobott hozzám egy hollandosan hangzó mondatot, de természetesen nem értettem. Majd szinte gúnyosan hozzám vágta: „Azt tudom, hogy te angolul beszélsz de...” És újra elismételte a mondatot, amit megint nem értettem. „Te itt nyaralsz, vagy dolgozol?” – tett fel egy újabb kérdést elterelve az előző általam még mindig nem értett mondatot. „Dolgozom.” – feleltem röviden és tömören egy vigyorral az arcomon. „Honnan jöttél?” – hangzott el a szokásos következő kérdés. „Magyarország.” – feleltem figyelve a kiejtésre és a megfelelő hangsúlyra, nehogy úgy értsék, hogy éhes vagyok. „Oh, Magyarország!” – ejtették ki helyeselve és jelezve, hogy már hallottak róla, én pedig megnyugodtam, hogy véletlen sem hiszik, hogy éhes lennék. „Hol dolgozol?” – hangzott el a következő, szintén a fura fazontól, pedig már azt hittem, végeztünk és végre megkapom a cipőm. Igyekeztem kevésbé érthetően válaszolni, nehogy másnap munka után az ajtóban várjanak, – de nem úsztam meg ennyivel. „Jól hangzik. És pontosan hol is van?” S valami érthetetlen módon, az aggodásom el is vészett és elfelejtettem oda figyelni, hogy nehogy túl sok információt adjak ki magamról. Miközben jól elcsevegtünk már ki is jelentette, hogy tetszik neki a hely jelezve, hogy már nézi is az előtte lévő asztali számítógépen. „Neki legalább van internete, és még gyors is.” – irigykedtem magamban. „Hány éves

vagy?” – jött a kérdés, mikor már nem bírtam visszafogni azt a bizonyos kínos vigyort az arcomról, ami szinte egy kérdőjelet formál és ezzel jeleztem, ez már több soknál. „Talán el akartok rabolni?” – gondoltam magamban. „23” – mondtam, és közben gyors átgondoltam magamban tényleg annyi vagyok e, de a röpké és gyors levont következtetés alapján nem is baj, ha véletlen eltévesztem. „Elég kicsi – azaz fiatal – hozzád” – mondta célozgatva és kacagva az egyik srác a pult mögül. „Aki egy másik országba költözik, maga mögött hagyva az otthonát, az nem számít kicsinek” – válaszolta a fura alak és ezzel merengő, elgondolkodtató csendet teremtett a műhelyben. „Kész is!” – szakította meg a csendet és az orrom elé tette a fekete túsarkúmat, mi valóban olyan lett, mint új korában, sehol egy karcolás.

Megnyugodva átadtam a pénzt ő pedig kezembe adta a cipőmet. „So! You can walk as a lady again! – hangzott ironikusan a mondat, én pedig a legnagyobb, leghálásabb mosolyommal topogtam ki a sportcipőmben boldogan, hogy újra eltehetem őket egy időre a gardróbunk mélyére.

Miközben hazafelé sétáltam mélyen elgondolkodtam a fura alak, – aki akkorra már abszolút pozitívan számított furának – akkor még mindig visszhangzó mondatán és a benne rejlő irónián.

Mire az utcánk sarkához értem, azért hátra fordultam, hogy biztosan nem követnek e, de természetesen senkit sem láttam.

Domokos Anna

Veszprémben élek férjemmel, és két gyermekünkkel, könyvtárosként dolgozom. Az írás ugyan már egészen fiatal koromtól foglalkoztat, a nyilvánosság elé lépéssel csak az utóbbi években próbálkoztam.

Már második alkalommal van szerencsém szerepelni az antológiában. Két művet hoztam, egy verset és egy prózát. A próza saját ihletésű, míg a vers feladvány volt egy összejövetelen, kötelezően Requiem témájú verset kellett vinni. Itt felhasználtam magának a templomi misének a szövegét, ha tehát valakinek ismerősek a sorok, az nem a véletlen műve.

Remélem, mindenki, aki kézbe veszi, örömét leli eme kötetben!

Requiem az emberért

Adj nekünk, Uram örök nyugalmat
vedd el kezüinktől azt a hatalmat,
melyet az almával lopott tudás
bölcsség nélküli használata nekünk ád!

Az örök világosság fényeskedjék nekünk,
A sötétség helyett, mit magunk teremtünk!
Nyugodjanak békében kínzó vágyaink,
Önzetlen szeretetről szóljanak álmaink!

Tökéletes világ

Mikor Sylvia reggel felébredt, úgy érezte magát, mint eddig minden reggel már jó ideje: az élet szép, a világ úgy jó, ahogy van, pontosabban vannak apróbb problémák, de végülis ezek megoldhatók. Fürgén kelt fel az ágyból, mosakodott, öltözködött, hisz a mai nap is újfent azon szorgoskodhat majd, hogy még jobbra tegye ezt az amúgy is csodálatos világot, amiben élhet.

Ő most legalábbis mindent megtett azért, hogy már eleve jól kezdődjön a nap, hogy már a reggel is tevékenyen teljen. Először is reggelizett, méghozzá százszázalékos tetrapakdobozos narancslét, meg immunrendszer erősítő előflórás joghurtot, és persze nem feledte el bevenni a multivitaminját, meg a táplálékkiegészítőjét. Ezek után gyorsan megmosta a fogát egy fehérítős, hétkomponensű fogkrém-

mel, ami ráadásul tizenkét órán át kifejti majd mind a hét hatását. Gyorsan bekapott rá egy tiktakot, meg még miután az elfogyott, egy orbitrágót is. Ezt rácsálta szorgalmasan, hogy helyreálljon a szája péháértéke, meg erősödjön a fogínye is, miközben letekerte a tízkilométert a szobabiciklijén, és aztán levezte a háromkilométert az evezőspadján.

Hihetetlenül hasznosnak, és majdnemtökéletesnek érezte magát, mikor elment zuhanyozni. Nagy szeretettel emelte le a polcra a péhásemleges, antiallergén tusfürdőjét, majd a speciálisan az ő hajtípusához való, szintén antiallergén és hidratáló és korpásodáselleni hajsamponját. A fésülködés és frizurakészítés és sminkelés igazi csúcspontja a reggelnek, hisz ott sorakozik a fésülködőasztalon a hajfiksáló, a szuperhosszúra és dúsra varázsló szempillaspirál, a még kíválobb alapozó, és minden más kellék, hogy arcának minden egyes gombostűfejnyi részére jusson valami.

Mikor emígyen kikészítette magát, felöltözött. Persze nem felejtette el a dezodort, meg a lélegző, illatos tisztasági betétet sem, enélkül bármilyen ruhában meztelennek érezte magát. A táskájába betette a legújabb mobilmodellt, mely tudott rezegni, mindenféle slágerek hangján csilingelni, empéhármat lejátszani, lehetett vele fényképezni, és szöveges üzenetet küldeni, meg volt benne határidőnapló, sőt, immáron egy hét elmúltával arra is rájött, a sok funkció között hogy kell vele telefonálni. Most már csak akkor volt vele gondja, ha hívták, mert a telefon olyan vékony volt, hogy néha becsúszott a mindentudó-menedzsernaplár-note-szébe és nem találta.

Miután mindennel felszerelte magát, beült a nagyon elegáns, igennőies, légkondicionált, pollenszűrős, napfénytetős kocsijába, és elindult dolgozni. A szíve repesett a boldogságtól, hogy egy ilyen tökéletes világban élhet, s hogy saját magát is ilyen tökéletesre sikerült varázsolnia újfent. Hiába, ez is egy tökéletes nap lesz, mint a többi!

Fazekas Margit (Szomorúfűz)

Egy októberi napon, a Mérleg jegyében születtem. Talán ezért is kedvelem az őszt. Több évtizedes könyvtárosi munkám során végérvényesen elkötelezettje lettem a könyveknek, a zenének, az irodalomnak. Az 1980-as évektől írom ki magamból az érzéseimet, a gondolataimat, a fájdalmamat, – sorstársaim és a magam harcait, küzdelmeit. 1987 óta én is tolókcocsiban élem mindennapjaimat.

Több amatőr irodalmi oldalnak vagyok tagja: az Amatőr-fórumnak, a Barátok Verslistának, a Tanítványi Láncolat irodalmi klubnak, az Amatőr irodalmi portálnak. Topikot is, és 2007 óta magas olvasottságú irodalmi blogot szerkesztek barátaim segítségével. Írásaim elsősorban itt jelennek meg, de több antológiában is olvashatóak. <http://szomorufuzike.freeblog.hu>

Nagy öröm számomra első önálló verseskötetem megjelenése: Rezdüléseim címmel.

Kettőnk szemével

Kettőnk szemével nézek
Így látjuk mindenben a szépet
Együtt fejtjük meg a felhők titkát
Ketten halljuk a fák susogását

Kettőnk szemével nézem a csillagokat
Így látjuk az ezüsthévíz holdat
Együtt érezzük mindenben a dobbanást
Ketten szárnyalunk a mindenségén át

Kettőnk szemével nézek
Soha nem láttam ennél szebbet
Együtt lüktet lelkünk lélegzete
Így köt össze a fény örök szeretete

Lélekvarázs

A horizonton felhők úsznak,
fényugarak táncolnak
a fák zöld lombjai között.
Felettünk az ég kék mosolya,
bíborfényű alkonyat köszönt.
Az esthomály ringat karjaiban,
lelkemet ölelő dallamokban.
Szemedben csillagok arany sugara kél,
pilláid mögött az álmok varázsos árnya ég.
Lélek-varázs!

Amit a végzet rendeltetett neked...

Egy pillanat alatt elszáll az ital hatalma, de roskadozol, amikor próbálsz felállni. Összedőlt benned a világ. Olyan, mintha éles pengét forgatnának a bensedben. Lassan eszmélsz, fényeket észlelsz magad körül, benned kongó üresség, de csak az a gondolat villan fel, hogy fel kell kelned, és orvoshoz jutnod. Felállni, indulni! Indulni, mert várnak rád, vár rád egy szerelem, amit a végzet rendeltetett neked.

Dody szeme előtt napról napra rohant el minden.

Amikor az ital rabjává vált, csak úgy ömlött le a torkán – borgőzös állapotában nem volt kontroll, de gyöngyözően az asztalon is folyt az ital. Már közönyösen szemlélte a körötte zajló világot. Egyre nehezebb volt az életük. Szerette a feleségét. Szerelmi házasság volt az övék. Nagy boldogsággal jött életükben a gyermekáldás. Hamarosan kiderült, hogy Zsóka ikreket vár. Mindent megtettek, hogy a kicsik semmiben ne szenvedjenek hiányt. Ő is éjt nappallá téve dolgozott, hogy előteremtsen mindent. Nagy megdöbbenésükre a két kislány sérülten született. Tizenéves korukra már a szüleiket sem ismerték meg. Fájdalmasak voltak az évek. Akkor – abban az időben adta fejét az italozásnak. Egyre többet és többet ivott. Többször volt borgőzös állapotban, mint tiszta elmével. Először a munkáját veszítette el. Pedig jó szakmája volt: tetőfedő, – ács volt. Nagyon sokat dolgozott, hogy előteremtsen mindent a lányok ellátására. Életveszélyes helyzetek jelentkeztek – amiben

kollégáit is veszélybe sodorta. Így hamarosan elbocsátották. Felesége egyre keserűbb lett. A lányokat intézetbe kellett adni. Sajnos, már nem volt erejük a fenntartásukra – nem csak anyagilag, de fizikailag sem. Akkor vált pokollá a lelke, amikor felesége bejelentette, hogy elválik tőle. Mindent elveszített. Értelmetlenné vált az egész élete.

Három éve magányosan élt az erdőszéli kis házban, amit a tsz-től kapott, ahol állatgondozóként, tehenészetbe dolgozott. Elvégezte munkáját és irány a kocsmába. Szerette a természetet, szerette az erdőt, az állatokat. A magányos ember nehezen bírja az életet. Az utóbbi hónapokban már semmivel sem törődött.

Március. Már tavaszodott. A nappalok kellemesek voltak – a nap melengetett, de az éjszakák dermedt hideget fújtak a fák közül. Ivócimborák mindig akadtak ingyen italra. Hisz a poharazgatáshoz mindig akadt egy-két haver, aki vele tartott. A névnapja estéjén is így volt ez. Záróráig iszogattak a haverokkal. Támolyogva szállt fel kerékpárjára, hogy a jól ismert úton hazakerekezzon. Sokszor előfordult, de védőangyala mindig vele volt. Minden kihajló ágat, minden gyökeret ismert. Szívébe fájdalom nyilallt, mikor itolosan visszaemlékezett életére. Könnyen el is sírt ilyenkor magát. Könnyes szemmel támolygott kerékpárjával az erdei ösvényen akkor is. Talán a könnyeitől, vagy az ital hatásától a fejében – nem vette észre azt a tuskót, aminek nekiment, és lerepült – berepült a bokrok közé. Azután elsötétült előtte minden.

Hogy meddig feküdt ott öntudatlan állapotban?

Voltak időnként tisztább pillanatai, de azután újra sötétség borult rá. Néha azt is érezte, hogy fázik. Akkor arra gondolt, fel kellene állnia, rohannia valahova, valamerre. Bajban vagyok – gondolta. Azután ismét hideg, sötét homály borult elméjére.

Napsütés, hideg fények, szeméből könnyek. Dermedt kezei sem mozdulnak. Tenyere ökölbe szorítva, körme a tenyerébe vág.

Hangok körülötte, ami elér elméjéig, de szemhéja ólomnehéz. Nem tudja kinyitni a szemét. Mikor végre résnyire megnyílik, az ágakon túl felhőfoslányokat lát és arcokat érzékel fölé hajolva. Úgy érzi, hogy üvölt, de csak szaggatott hangok törnek elő torkából. A fölé hajló mentős úgy veszi ki a szavaiból, hogy azt mondja:

– Segítsetek! – Élni akarok! – Várnak rám.

Vacog a foga, lüktet a halántéka – kipp-kopp, tikk-takk.

A levegőben kesernyés, szomorkás melódiát fúj a szél.

Élni, – élni – nem összeomlani. Akarni élni!

Május. A kórház folyosóján jóképű fiatalember ke-rekezik tolószékében. Mindkét lába térd alatt hiányzik. Szemében szomorúság – és fájdalom. Annak a márciusi estnek szomorú emléke és egy félresiklott élet minden pillanata.

Mellette – szintén tolókocsiban – ragyogó kék szemű fiatal nő ül.

Rá figyel – most csakis rá!

Fekete Eszter

Az irodalom végigkísérte az életemet. 11 évesen írtam meg életem első versét. Évekkel később tértem át a prózára, és itt találtam meg a saját hangomat.

Magyar szakon végeztem: ennek is egyik, de nem kizárólagos oka, hogy írni kezdtem.

Több irodalmi portálon jelen vagyok, és számos antológiában szerepelnek az írásaim.

Naplórészlet – Döntés

Nincs senkim. Csak ez a napló maradt számomra. Nem tragédiák sorozata történt bár az történt volna! Akkor is ilyen boldogtalan lennék, de nem vegyülne bele lelkiismeret-furdalás: mindennek én, egyedül én vagyok az oka!

Mi is történt?

Választás elé kerültem. Amerika leghíresebb operaházába ajánlottak szerződést! Úgy tűnt, minden a legjobb úton halad. Szerződés, ami életem legnagyobb lehetőségét nyújtja felém, és társ aki szeret, és akit szeretek... mindez együtt... akárcsak a mesében.

Ezután következett a baj: akit szeretek, nem jöhetett velem. Választanom kellett: vagy aláírom a szerződést, elfogadva ezzel egy olyan lehetőséget, ami kevés embernek adatik meg, de elhagyom azt, aki a legdrágább nekem ezen a Földön, vagy elszalasztom életem legnagyobb lehetőségét... és akkor ki tudja megvalósulhat-e életem nagy álma. Aláírtam a szerződést. Menni akartam a gyerekkorom óta szövögetett álmok által kijelölt úton.

Ezek az álmok valósággá váltak. Hamarosan komoly szerepekben mutathattam meg magam a szakmának és a közönségnek, sikert sikerre halmoztam, válogathattam a szerepek között, ismert, szeretett és gazdag művész lettem... Mégis...

Előadás után, mikor visszavettük az utcai ruhát, elkészöntünk egymástól és ki-ki elindult haza a siker okozta örömmel a lelkében. Mindenkit a szerettei vártak otthon, így a boldogságuk teljessé vált, hisz volt kivel megosztani, volt aki velük örült... egyedül nekem nem. Én hazamentem az üres lakásba, és öröömbe végtelen keserűség vegyült. Ha mindezt megoszthatnám vele! Ha mindez az övé is lehetne! De így mit ér??? Erre sajnos késő jöttem rá... túl késő...

Naplórészlet – Elvakult vágy

Itt a baba akit annyira akartunk mindketten...de milyen áron. Nem tudom szeretni őt...mert arra emlékeztet amit az életéért fizetnem kellett. Mi történt? Elmondom, mert úgy érzem felemészt az emlék.

Nekem nem lehetett gyermekem, de nagyon akartunk legalább egy kisbát. Több módszer is szóba került...és mind sikertelen volt. Így eljutottunk az utolsó tervhez...a béranyához. Már nem számított hogy kihasználjuk egy másik nő testét hogy megkapjuk amit akarunk...talán ez a büntetés érte.

Egyszerűnek tűnt minden: kiválasztottunk egy lányt, és megállapodtunk vele. Te biztos akartál lenni abban, hogy nem lesz tévedés, biztosan tőled esik teherbe, így a szerinted egyetlen lehetséges megoldást választottad: együtt töltesz vele egy – két órát kettesben egy szobában...Mindenki más addig a ház másik részében tartózkodik.

Azt hittem képes leszek végigcsinálni, azt hittem működhet...mégis mikor elvonultatok onnantól kezdve csak az járt a fejemben ami történik, és hogy nekem kellene ott lennem veled...nem másnak. Nem voltam képes bekapcsolódni a többiek beszélgetésébe...csak a lelkemben tomboló hurrikánra figyeltem...miközben te mással voltál...a gyerekünkért, de mégis, mással voltál...és szenvedtem a tudattól...úgy, ahogy ritkán szenved egy szerető és szeretett asszony...

Azt hittem együtt tudok majd élni a tudattal, hogy a kisbaba mindenért kárpótol majd...és csak későn tudtam meg mekkorát tévedtem. Köztünk már soha nem lesz minden a régi...az emlék közénk állt, mert a múltat nem lehet elfelejteni, a múlt végigkísér minket...és hogyan fogadhatnánk el az elfogadhatatlant?

Csak késő értettem meg mit áldoztunk fel azért hogy gyerekünk legyen...

Fekete Tamás

Vendéglátásban dolgozom, de szabadidőmben szívesen blogolok, írogatok, filmeket nézek és történeteket találok ki. Kedvencem a filmzene és annak gyűjtése.

35 éves leszek októberben. Egy gyermek apja vagyok. Asszony sajnos nincs. Ezúton ragadnám

meg az alkalmat...

Egy ismert pizzériában dolgozom Pesten. Kedvenc íróm Stephen King, kedvenc könyvem Ken Follet Katedrálisa.

Szoktam verseket írni, de nem rajongok értük. Sem a sajátokért, sem más költőkért. Jobban szeretem a regény és novella műfajt.

A neten Jerryco névvel garázdálkodom.

A Michael Jackson terv

– Bougumil, elmesélnéd még egyszer, lassan, hogy mire is fogok rábólintani?

– Nos, Mike, természetesen. Kérem. Dőljön hátra és elmesélem, hogyan képzelem el a „rehabilitációját”!

A törékeny férfi egymás mellé helyezte talpait és kissé előre hajolt a kényelmes fotelben. Feszülten figyelt, de koncentrációját elfedte a napszemüveg, ami szinte már az arcához nőtt. A másik fel alá járkált a kisteherautó nagyságú kandalló előtt, hol a férfit vizslatva, hol a kandalló párkányán felsorakoztatott bekeretezett fényképeket nézve. A képeken gyermekek, kisfiúk mosolyogtak a lencsébe. Néhány félvér kiskölyök, de főleg fehér srácok. Tíz-től talán tizenhat éves korhatárig, de mindegyik törékeny csontú, kislányos alkatú volt.

Bougumil ahogyan a mondandójára koncentrált, ki-be zárta ökleit.

– Ahogyan eddig ment, nem mehet tovább. Túl sok balhé, túl sok kérdés. A bankok a nyakadon. Bevételed alig. Ki merem jelenteni, hogy csőd. Neverland elúszik... Ez nem egy jóslat. Ez a tény! Az állatok gondozása, a park és ami vele jár, túl sokat emésztett fel. A jogdíjakból befolyt összegek el sem jutnak a bankszámládra. Akik eddig hiteleztek, elfordultak tőled.

A törékeny férfi hintázni kezdett ültében. Előre-hátra. Kezeit a gyomrára szorította és grimaszolt. De nem szakította félbe. Kérdései magának is zavarosnak tűntek, nem álltak össze, és könnyen elsodródtak, mint egy esőben eltévedt pillangó. Kérdezett volna, de valahogy erőtlenné vált. Így inkább csak hallgatta Bougumil okfejtését és történetét. A robosztus férfinak már megvolt a története, néhány „társával” eléggé átrágták, hogyan tovább. Neki nem volt más

dolga, csak, hogy figyeljen, majd áldását adja a visszavonhatatlan lépésre.

A Michael Jackson-tervre.

Bougumil egyenletes sebességgel róttá apró köreit a kandalló elé fektetett vastag padlószőnyegen. Michael falfehérre vált arccal igyekezett követni a mozgást. Néha elrévedt.

– A bankokra tehát már nem számíthatsz. Ki akarnak csinálni. A szerződéseid olyanok, hogy akár egy embernagyságú piócát is magadra tekerhetnél a bokádtól körbe a fejed búbjáig. A bankok simán eladnák a történetüket a médiának. Az egyetlen oka, amiért még nem látjuk az esti híradóban, hogy hitelképtelen vagy, hogy akkor a pénzeik beszedésére irányuló bármely lépés eleve kudarcra lenne ítélve. Ők legalább annyira várnak valami csodát, mint te, Mike!

Jacko-t nem sértette a becenév. Bougumiltól semmiképpen. A férfi túl régen segítette a színfalak sötét árnyékaiba rejtve. Már az első pedofil botrány alatt dolgozott neki. A színfalak mögött... Szó szerint. Sosem készült róluk közös fotó. Bougumil munkája a szar eltakarítása volt. Már jóval Mike előtt is ezt csinálta. Hasonlóan kiterjedt stábbal dolgoztatott, mint akik az elnök környezetében sikálták a politikai élet szarát.

És szar volt bőven.

– Az eddigi életedet persze lehúzhatjuk a klotyón. Itt már nem az a kérdés, mennyire jól tudsz kiszállni. Nem tudsz jól kiszállni! Sajnos nem. Mindent a bank vitt! Itt már csak egy feladatunk van: Ki kell téged ragadnunk. A gyermekeid, a családod, az a néhány riporter, akik gyakorlatilag a seggedbe bújva keresték meg a napi betevőt, a menedzsered, még az a tetves majmod is, azt fogja hinni... véged! Meghaltál! Lehúztad a rolót.

Jacko elhaló hangon suttogott: – A gyermekeimet is elveszítem?

Arca most természetesen fehérlett. Olyan sápadt volt, akár egy kád tej.

– Mike, meg kell értened: Nincs tovább! Gyakorlatilag már meg is haltál a világ számára. Értékelhetőt nem tudtál a menedzserek és a stúdió kezébe nyomni az elmúlt öt évben. Ezt nem én állítom! – tette hozzá, mert látta, hogy az énekes levegő után kapkod. – Ezt azok a seggfejek állítják, akiket etetsz! Szarházi egy banda.

Bougumil nem rótt több hiábavaló kört. Letérdelt Jacko elé és megfogta a kezét. Csak kicsit szorította meg. Nyomaték kedvéért. Vigyázva a férfi csontozatára. Egy erős kézszorítás végzetes lehet számára.

– Mike! Át fogsz menni a hídon és fel fogod égetni! Kevesen fognak erről tudni. A stábomat már felszámoltam, hogy könnyebb legyen véghez vinnünk. Hárman maradtak, akik többé-kevésbé tudni fognak erről, rajtunk kívül. De velük tűzbe mennék. Vázolnám a tervet. Az egész persze csak mi ketten ismerhetjük teljes részletességében. Még a többiek sem.

– Még Slotwick sem? – kérdezte Jacko, tudván, hogy Benji Slotwick volt Bougumil jobbkeze. Ölt is érte, ha úgy hozta a sors. Szó szerint.

– Benji sem! – Bougumil a keresztnévén szólította a zsidó testőrt. Mégis csak a jobbkeze akiről beszélnek. – Viszont Benji nem fog feltenni felesleges kérdéseket. Pont, mint, ne haragudj meg, te sem!

Jacko lehorgasztotta a fejét. Szemüvegét vissza kellett töltnia az orrára, nehogy az ölébe essen. Jó ideje nem ült már meg biztosan az ornyergén semmilyen készség. A sok elcseszett beavatkozás.

– Már megvan a hasonmásod. Két hónapja él a kezünk alatt, Iowa-ban, lakókocsiban. Elég messze a riporterektől, a kérdésektől. A srác tényleg olyan, mint te. Évekig élt belőled. Nincs hangja... csak playback-et nyomott fénykorában, de a mozgása... Láttam róla videókat. Még a fénykorból. Még a te fénykorodból... Jól csinálta, de a siker, amit a neveddel szerzett saját számára, visszaütött rá is. Kábítószert, fogadások és még több kábítószer. Árnyéka önmagának, de nekünk ez csak jó. Olyan, mint te...

Kopogtak a szoba ajtaján. Jacko halkán kiszólt, hogy bejöhetnek, de Bougumilnak meg kellett erősítenie. Az ő hangja mély basszusként zengett. Egy ápolónő lépett be, kis asztalt tolva maga előtt, megpakolva a „cucc-cal”. Bougumil csak így hívta a sok szemetet, amire az énekesnek szüksége volt, hogy ne essen szét. Nem szó szerint, habár... – nem tudott nevetni a gunyoros gondolatain. Elkötelezte magát ennek a férfinak és nem fért bele a munkakapcsolatukba, hogy kinevesse.

Mikor végzett az ápolónő, Jacko kicsit összeszedte magát. Hátradőlt a puha fotelben. Most már nem a gyomrát gyürkészelte, hanem a karfákat.

– A srác neve, Richie Evans. – Folytatta Bougumil. – A neve igazából lényegtelen. A külvilág számára ő már te vagy. Jó ideje foglalkozunk vele. A külseje a tiéd... Szerencsére, erre költenünk nem kellett. Megtette ő, amíg tudott magáról. Most csak fazonírozzuk, fogyasztjuk. Azt szeretnénk elérni, hogy az orvosod, amikor Richie átveszi a helyed, ne tudjon megkülönböztetni titeket.

– Rá fog jönni! – nyökögte az énekes csillag.

– Nem fog rájönni. Az orvosaidat többet váltogattad, mint más a fehérneműit. Ez a mostani belenézett az arcodba párszor, de még nem tapogatott végig teljesen, tetőtől

talpig. Egy másik, alaposabb, jobb orvos, elképzelhető, hogy rájönne a turpisságra, de ez nem fog. Nem véletlenül választottuk őt. Össze fog roppanni, amikor odakerül a sor. Világgá fut...

– Richie lassan kész! Még lezárod a szerződéseket az utolsó koncertturnédra. Szerződésszegés lesz a másik céggel szemben, de kasszírozni fogsz, még mielőtt elkezdődik a tánc. A könyvelőid között voltak ügyes kezű emberek is. Volt, aki nem volt az... el is veszítette a kezét, némelyik, de nem tartozik ide.

Valamennyi pénzed már ki van menekítve most is. Senki sem tudott róla. Te sem! De van, elhiheted nekem. A szükséges iratokat jó helyen tartom. Ezzel a szerződéssel pedig robbantod a bankot, mielőtt kisétálsz.

– Richie-vel mi lesz? – kérdezte elrévedve a pop ikon. Szeme sarkából forró könnyek csorogtak, lassan... lassan. Nem a hasonmást siratta. Hála és önsajnálát volt azokban a könnyekben. Hála Bougumil iránt és önsajnálát az eltékoztolt élete iránt.

– Evans a mi gondunk. Azt hiszi, hogy részese a király utolsó koncertsorozatának. Ami azt illeti, az is. A legfontosabb puzzle darabkája a cégének. De a helyére teszem! A részletek nem fontosak. Annyit tudj, hogy te mész, ő jön és vár rád egy Tabula Rasa.

– Miért teszed ezt értem, Bougumil? Miért segítesz nekem... miért? – Az apró férfi, szinte még gyerek, könyörgőn nézett fel a férfira, ki jövője kulcsa.

– Mike. Amikor hozzád kerültem, esküt tettem. Csináltam előtte pár szar melót. Dolgoztam fontosabb embereknek. Olyasmiket tettem, amiket ember nem tenne. Viszont elmaradt a hála. Átverték néha. Igen! Engem is át tudtak verni! Naiv voltam! Viszont most én verem át mindenkit!

Ez nekem egy elégtétel. Átverem a világot! Te már most is legenda vagy, Mike, és ezek után pedig te leszel az Istenük! Nekem elég a tudat, hogy te biztonságban leszel és röhög-hetek a sok senkiházin, akik eddig élősködtek rajtad. A családodon, akik már most marakodnak, hogy hogyan jöjjenek ki jól a csődödből. Tudtad, hogy az NBC már leforgatott egy emlékműsort is a neveddel? Persze, főleg töltelék anyag... Hiányzik még a zenei élet krémje, de hidd el, annak a kurva médiabázisnak már most van 50 percnyi anyaga, amely alá egy bágyadt picca felolvasta az egész eddigi életedet. Nem hagyták ki a botrányos gyerekmolesztálási ügyeket sem. Össze van vágva. Úgy értesültem, ez a kész anyag fele, de ha te kiesnél a mókuskerékből, azonnal lesz kb. félszáz interjúalanyuk, akik majd a sorsod felett csámcsognak és sajnálkoznak. Mondhatnék neveket, de miután a családoból már ketten benne vannak, névlegesen, a projektben, azt hiszem, nem számít, kik fognak még megszólalni.

– Lizzie? – kérdezte tátogva Jacko.

– Miss. Taylort is megkeresték fél éve, de elhajtotta őket a retkesbe. Miss Taylor szeret téged. Maradt így is elég áru-ló.

– A gyerekeimet sem láthatom többé, ha belekezdünk, Boug? – hápogta a nagyra nőtt Pán Péter.

– Mike. A mi szakmánkban ez volt a járulékos veszteség. Sajnos, amikor letérsz az útról, olyan lesz, mint az úrben, ha elvágod a köldökzsinórt. Elsodródsz! El kell felejtened őket.

Az énekes némán sírt. – Nem tehetem meg velük. Nem lehet...

– Mike. Ne ringassuk magunkat üvegillúziókba. Tettél rondább dolgokat is. Tudjuk mindketten. Senki sem tehet

ezek után neked szemrehányást. És nem is fog. Új életet kezdesz a szigeten, amiről annyit beszélünk. Az igazi Ne-verland-en. Az igazi seholszigeteden. Éppen csak Wendy és az elveszett fiúk nélkül.

– Magányos leszek. Egyedül leszek!

– Mike! Te vagy a földkerekség legöregebb Pán Pétere! Bólints és elröptetlek a szabadságba.

– Nem fogom bírni... A gyógyszereim nélkül nem. Egy szigeten... nem leszek képes... élni!

– Az utolsó három hónapban amit kaptál, a cucc, gyakorlatilag kitisztította a szervezetedet. Csupán gyenge akarsz lenni, de rég nem vagy az. Pszichotikus bilincsben vergődsz. Sokkal régebben dolgozom a kimentéseden, mint gondolod. Az első gyerekbotrányok idején már elkezdtem lépéseket tenni. Hosszú út volt, de eljutottunk idáig. Egyetlen dolgod van, Mike. Vagy maradsz és Richie Evans még keres rajtad kicsit, vagy megfogod a kezem és felállsz a főtől.

– El kell búcsúznom a gyermekeimtől. – szól rekedten.

– Nincs búcsú! Lehetsz velük. Megölelheted őket olyan erős szeretettel, amilyennel eddig sosem, de nem szólhatsz nekik, nem köszönhetsz el tőlük.

A könnyek lassan száradtak fel a törődött arcon. Michael Jackson felnézett Bougumil Sanders arcába 2009. június 23. napján és kinyújtotta a kezét a férfi felé, aki felhúzta és magához ölelte az apró testet. Legalábbis hozzá képest apró testet.

Az énekes sírt. Bougumil is megtörölgette a szemét. Ha bárki rákérdezett volna, azt mondja, csak kicsit megizzadt a szeme alatt. Nem könny.

– Segíts Bougumil!

– Segítetek, Mike. Istenemre, segítetek!

Michael Jackson meghalt Kalifornia államban, Los Angeles városában, 2009. június 25. napján. Richie Evansnak hívták ekkor, de csak négy ember tudta. Az egyik Richie Evans volt, maga, a másik három pedig egy erős szövetség három sarka.

A három sarok egy exénekes volt, egy exzöldsapkás problémamegoldó és egy extestőr, aki az exzöldsapkás legjobb barátja volt.

Három nappal később, 2009. június 28. napján egy gyermekforma, kortalan férfi, partra lépett Great Inagua szigetén. Volt egy társa is, aki elkísérte és Mike-nak szólította, ha kettesben voltak. Ha más is volt velük, Billy Pannek nevezte. Valami Billy Jean és egy Peter Pan nevű valakik után.

Egy hónapig voltak együtt. Utána a nagyobb darab férfi elköszönt és elengedte a kisebb kezét. Átvitt értelemben. A magára hagyott férfi hamar beilleszkedett a sziget életébe. Matthew Town-tól nem messze lakott egy igen takaros házikóban. Amire szüksége volt, azt megkapta két cégen és egy bankon keresztül. Kopasz fiatalember volt, apró, vicces bajusszal. Lehetetlen volt megállapítani a szeme színét, az amúgy groteszk orrán csúszkáló napszemüveg miatt. Társaságba nem járt el, csak éledegelt... Az idősebb férfi rendszeren meglátogatta.

Ilyenkor a ház teraszáról belebámultak az Észak-Atlanti Óceán kavargó vizébe és semmiségekről beszélgettek. Néha pedig a családról és gyerekekről.

Az elveszett gyerekekről. Az elveszett gyermekévekről.

Reménytelenül

Hulló csillagok közt, szánkáztam az éjben,
Némán, egy végtelen messzeségben.
Szelek rabszolgája voltam,
Fellázkodtam, elpusztultam.

Rab vagyok önnön börtönömben,
Összecuklottam, megcsömörlöttem.
Míg máskor reménnyel teltem el,
Most halott vagyok csupasz testemmel.

A test, mi lelkem kalitkája,
Álmaim szűk óhazája.
Egykor hatalmasnak tűnt,
akár az isten,
De az erő elszállt,
most már semmi sincsen.

A csak most

Csak kusza szövevény, ami agyamban maradt.
Ragacsos váladék, átizzadt pillanat.
Remény? Nem maradt, csak szerencse,
Dobsz a kockával, próba, cseresznye!

Nem nagyon érdekel, hogy többé jó legyek.
Mi vehet így körbe? Szánalom-hegyek!
Azt hiszem, alszom rá egyet, majd lépek,
Hisz ajtó van még temérdek.

Csak kopognom kell, hisz rajtam áll,
Megnyílik majd hetedhét határ.
Nem egerke cincog a sarokban,
Én vagyok az...
... nyomokban.

Éhezve

Vacsoraidő.
Gong kong és gyomor,
Korog a büszke nyomor,
Méhként dong az éh.

Tányér üres, tiszta,
Vacsorája nincs,
vizét issza,
Asztalhoz csak emlék húzza vissza.

Fejbe zárva

Ez csak pár sor, értelem,
Nélküli és szól!
Nekem!
Kinek másnak?
Ki van itt?
Körbe nézek egy picit...
Önmagamba látok,
Eltaszít az átok.
Légy egyedül!
Mondta rám,
Bezárult a karám.
Falak mellett tapogatva,
Kezet törve,
Láb-lógatva,
Vak szemekkel,
Néma szájjal,
Örök, tágas éjszakával,
Kibélelve,
Benne hagyva,
Verejtéket elcsurgatva.
Kiengedsz majd?
Meggérdeztem,
De önmagamnak nem feleltem.

Elveszett vers margójára

Leírtam egy verset, de benyelte a rendszer,
Nem írom le újra, mert megtettem egyszer.
Rossz klikket nyomtam, eltűntek a sorok,
Benyelte az Internet mélyén élő torok.
Hopsz, visszaléptem, de ott sem találtam,
Ha épp nem ültem vón, most csalódottan álltam.
Amit kigondoltam, csak úgy, HESS, elveszett?
Mocskos Internet, szó nélkül elveszed?
Vagy valahol, az egyes-nulla sereg,
Őrzi még, és egyszer, kiköhhögi, lehet?
Én kapom majd vissza, vagy Amerikába,
Egy unatkozó gettó lakó kapja a nyakába?
Mert, ha így történne, szegény vadidegen,
Úgy törölné versem, mint ahogy én a seggem...

Macsesz

Találtam egy egeret,
rámugrott a szentem,
bekaptam a szájamba,
és menten lenyeltem.

Kérődztem a szőröcsomón,
kaparta a torkom,
rágódtam farkincáján,
a kis rózsaszín porcon.

Visított is szegényke,
de nem zavart a hangja,
megszoktam már nagyon rég,
hisz azért vagyok macska.

Mostoha élet

Holt hajnal köveit kapom ölembe,
vele a szabadságot törve be...
A kő, nem kérdez, csak repül.
Alul az ember lesz,
A pokol meg felül...

Ezernyi szem között,
földön fekszik a lét.
Feloldva szívét,
Megoldva köntösét.
Hogy lassan elnyelje,
betakarja a sötét.

Hol van a fény,
mi egykor bennünk izzott?
Hol van már,
A boldogok kora?
Válasz nincs, csak szürke kód.
Nem más...
... az élet mostoha!

Forró Hajnalka

Erdélyben, Kézdivásárhe-
lyen élek.

Tudom, hogy az igazi
dolgok éppen úgy történ-
nek, mint az emberi érzé-
sek: észrevétlenül.

Elsőként megtanuljuk
Édesanyánk mosolyát, ar-
cát, lelkét, szavát, majd
megtanuljuk az első lépéseket. Megismerjük a kelet-
től nyugatig, majd az északról délig terjedő látványt,
a kölcsönkapott, de megtanult Időt, a nekünk terem-
tett zöld mező illatát, a vérehulló fecskefü sárgáját,
nádszálak hajlongását, megtanuljuk az eget, a földet,
a Világ szavát és utána engedjük, hogy mondataink
valahogy egymás mellé álljanak, tudván: a Lényeg
szívünk mélyén lakozik.

Én is így próbálok beszélni érzéseimről: elfogadás-
sal, őszintén, úgy, ahogyan Isten összekötött valami-
kor Sorsommal.

Tavaszi románc

Dermedt földről lehull a zár,
kalodába zárta a tél nyomát,
s föld illata szelíden simogatja
a fáradt vándor haját...
Megremeg a játszi lég,
ablakomon madárcsőr koppan,
tudom, hogy lent a völgyben
Te jössz felém titokban.
Kezedben vándorbot,
szemedben tavasz nevetése,
melléd szegődött, mint égi titkod -
magaddal hordozod.
Borzongó kéjjel összeség
minden kis szíromkehely,
s a jöttödre születő kis virág
lenge románcillatot lehel.
Madárdal hímez, megtöri csendet,
víg a tavaszi lég: szerelmes.
Csábít e dallam, kottája kellem,
magányt üzve szívekből,
égi magasból jó elő.
Tavaszi szellő csókja
nem lehet álmodozás,
mert életre lobbantja azt,
amit elvitt a hervadás.

Lent a völgyben,
hozzám sietsz titokban,
én meg várlak,
még mindig várlak,
hogy átölelhess lágyan,
nyugtatóan...

Ősz volt

Ősz volt és fakultak a fények,
majd fájdalommá élesedtek,
amikor a végtelen gyász
visszafojtotta lélegzetét bennem.
Drága Apám, ugye tudod,
hogy az elmúlók itt bent hiányzanak
s mindig a nyár érik ősznek,
csak ajtók maradnak tárva-nyitva
dülő falak kínjai előtt.
Ha képes lennék életet menteni,
fényt hoznék az Odaátról,
körbefonnám öleléseid nyomát,
hogy ne kínozzon az elválás, és
ha majd önző fájdalommban nem
lázadok, megértem a „miértet” vagy
elhallgatok...

Néhanap

Ég és Föld közé rekedt Idő,
úgy ismétli önmagát,
mint tenger fodrán a hullám,
ha mélykékül tanul.
Lásd, ilyenkor
ki-be ugrálnak a szavak,
s a belőlem kilépett Világ,
ámulva hiányt integet.
Halkan, mint légsodra a szélnek,
a szavak hozzám így beszélnek,
s mint gyémántnak a véső karca,
úgy lesz a gondolat
világom világa.

Gál Andrea

Budapesten, Angyalföldön élek. Kamasz koromban naplót vezettem életem alakulásáról, napjaimról. A gyermeki szavakat később valami más váltotta fel, a mondatok verssé álltak össze.

Egerben, 15 évesen írtam meg első „művemet”. Tanárnőm nyitotta meg előttem a kaput az irodalom, a versek felé, melyek azóta is fontos részei az életemnek.

Érzéseim, vágyaim, alkotásaim által teljeseznek ki bennem igazán. Megragadom a pillanatokat, a jó és rossz dolgokat, ebből rakom össze a mindennapok színes mozaikját.

Családom, kedvesem, barátaim, gyermekeim Viktor és Imola szeretete a legfontosabb az életemben, erőm, ihletem minden egyes nap belőlük nyerem.

Fénytelen csillag leszek nélküled

Kell, hogy lásd a könnyeimet
Nem akarok úgy tenni mintha hiányod nem fájna.
Akarom, hogy érezd a vágytól tüzelő testemet,
Hogy szembesülj érzelmeim tisztaságával, és merülj
el annak csodás mélységében.
Nem elég már egy pici szelet belőled, hiába hittem,
hogy így lehet. Mindegy mi volt a múltban, amit
kértem, az most itt van közel, akarom, minden
pillanatát, újra és újra átélni, veled... Most már látod,
hogy mi lett abból, amit egymásnak adtunk. Neked is
vágynod kell ezt... Érzelmek születtek, őszinték,
szépek. Itt vagy már elrejtve bennem, fogva tart a
lelkem vasmarok szorítása. Talán menekülnél, és én
engednélek is... Miért oly nehéz most mégis
megtenni ezt? Becsukom szemem és érzem karod
ölelő nyugalmat, finom ajkad mámorító becéző
puhaságát. Újra átélem szenvedélyünk mindent
elsöprő erejét... És hiányod már most betölt,
mellkasomban érzem szívem fájdalmas dobbanásait,
a pillanatok súlyát, melyeket nélküled kellene
töltenem. Vágyaink, emlékeink, a szerelmünk...
Mivé is leszek, hová tartok nélküled, ha ezt nem
érezhetem? És te mivé leszel rajongásom, vágyakozó
szerelmem nélkül... Hibáim, hibáid, éreznem kell, a
világ nehézségeit,

gyengeségünket is melletted kell átéljem. Minden álmomban látom, megélem a tegnapot, az együtt töltött idő minden csodás percét. Pillantásod, mosolyod, léted nélkül erőtlenség, fénytelen csillag leszek, ne engedj el, még nem veszíthetlek el, még nem veszíthetsz el...

Szerelmed mélykék tengerén

Hullámként fodrozódtak vágyaim feléd, melyek ma éjjel a sziklának csapódva partot értek.
Lágy ölelésed habjai között elmerültem, elcsendesítve a bennem tomboló félelmeket.
Tested puha bársonyával, simogatva takartál be, megóvva a hús víz minden ártó hullámától.
Szelíd mosolyod igazgyöngyeivel ékesítetted vágytól izzó, szerelemre éhes testemet.
Hangod lágy dallamként visszhangzott fülemben, csodás álmot hintve el nyughatatlan szívemben.
Vigyázó tekintetteddel karjaidban ringattál, bíbor színű fénnel a hajnal is így talált ránk. Hullámként fodrozódtak vágyaim feléd, melyek lágy ölelésed habjaiba olvadva értek partot, véget nem érő szerelmed mélykék tengerén...

Kérdések válaszok nélkül

Miért merülsz el bennem, ha nem kellek neked?
Miért nem kellek,
ha elvesztem fejem? Miért vesztet el fejem, ha nem
is vagy velem? Miért nem vagy velem
Ez örök rejtély nekem...

Álombéli hajnal

Vad, szenvedélyes, lázas álmom része lettél. Nem
eresztenek, nem múlnak az édes pillanatok
Melyeket egy másik világban veled élek meg. Nem
tudok, s talán nem is akarok menekülni,
Átadom magam ennek a valóságnak tűnő édes
érzésnek. Szorosan ölelve bilincsel magához a vágy,
És én boldogan áldozom veled a gyönyör oltáránál.
Angyali mosolyod fehér gyöngyei csillagként
ragyogják be végtelennek tűnő, álombéli hajnalomat.
Tarts szorosan kedvesem, és ne hagyd, hogy ebből a
finom, magával ragadó álomból idő előtt
felébredjek...

(Jocinak 2010.07.11.)

Szerelmeddel takarsz be

Az idő szüntelenül járó fogaskerekei is megálltak
abban a percben amikor a karjaidba bújtatva takartál be
szerelmed mámorító érzésével.

Megszűnt létezni a világ, csak a szeretkezésünk viharos
lűktetése

Dübörgött ereinkben. Mellkasodhoz bújva éreztem
szíved dobbanásainak szabályos ritmusát, szép álomba
ringató csodás dallamát. Gyengéden vigyáztad
szenvedélyes álmom minden beteljesült pillanatát, hogy
az örökkévalóságon túl is csak benned éljek tovább...
Az idő szüntelenül járó fogaskerekei is megálltak most,
amikor a szemedbe nézve mondhatom el: szeretlek
kedvesem...

Édes álmom is te leszel...

Hullámként fodrozódtak vágyaim feléd, melyek ma
éjjel a sziklának csapódva partot értek.

Lágy ölelésed hajjai között elmerültem,
elcsendesítve a bennem tomboló félelmeket.

Tested puha bársonyával, simogatva takartál be,
Megóvva a hús víz minden ártó hullámától. Szelíd

mosolyod igazgyöngyeivel ékesítetted
Vágytól izzó, szerelemre éhes testemet. Hangod lágy
dallamként visszhangzott fülemben,
Csodás álmot hintve el nyughatatlan szívemben.
Vigyzó tekintetteddel karjaidban ringattál, bíbor
színű fénnel a hajnal is így talált ránk. Hullámként
fodrozódtak vágyaim feléd, melyek lágy ölelésed
habjaiba olvadva értek partot,
véget nem érő szerelmed mélykék tengerén...

Múltunk, jelenünk...

Hiszem, hogy minden napunk meg volt tervezve még a
születésünk előtt. Isten tudta és pontosan eltervezte, mi
fog történni velünk. Mások szerint magunk választottuk,
hogy részt veszünk életünk megtervezésében, hogy
szembenézhessünk, feldolgozhassuk problémáinkat,
levonhassuk a tanulságokat.

Egy bizonyos. Múltunk nem véletlen, és nem
tévedés. Ott voltunk, ahol lennünk kellett, megéltük a
pillanatokot, a szükséges emberek társaságában.
Magunkénak tudhatjuk történetünket, annak minden
fájdalmával, tévedésével, tragédiájával, örömeivel,
boldogságával együtt. Kizárólag csak a miénk. De
ma pontosan ott vagyunk, ahol lennünk kell, a jelen

történései között. Érezd a mát! Szívd magadba az élet szépségeit, a tanulságokat, élvezz ki minden boldog percet, bátran vedd el amit a mai nap kínál neked.

Elrejtelek

Most itt vagy velem, szorosan ölellek.

Elrejtelek lelkem lágyan simogató rejtekébe.
Szemem mélykék tengerében fürdetlek meg, lemosva rólad a világ összes fájdalmát. Mosolyommal törlöm szárazra féltett titkaidat őrző csodás testedet. Ajkaim vággyal teli édes érintésével gyógyítom be lelked izzó sebeit. Szívem minden dobbanása csodás dallamként ereidben lüktet tovább, édes álmot hozva szemeidre. Miközben egy boldogabb világban jársz én csak nézem nyugodt arcod minden vonását, magamba zárva ezt a szépet. Halkan suttogom, hogy nem vagy már idegen, sebzett lelked minden apró titkát jól ismerem. Ujjaim szelíd érintése nyomán boldog ébredésed, kedves mosolyod lett a legszebb ajándékom nekem. De most még itt vagy velem, szorosan ölelsz, És én boldogan simulok karod vágytól izzó magával ragadó szenvedélyébe.

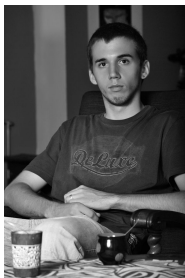
Csendes fohász

Elcsendesült az éj, már csak mi vagyunk... Itt vagy velem, drága istenem. Próbálom megérteni, hogy mit miért teszel, erőmet miért próbálsz ennyiszer... Ha akaratom ellenére cselekszem azt csak gyengeségből teszem, nem ellened vétkezem.

Te tartasz még életben, a szereteted ad erőt nekem. Mutasd hát meg mi a feladatom földi létemben... Adj szavakat a számra, erős hitet a szívembe, reménységet az életembe, legyél itt velem, segíts bátornak lennem a sok megpróbáltatás közepette... Irányítsd utamba a megfelelő embereket. Töröld ki fejemből a sötét, magamat romboló képeket. Mutasd meg az utat, amit követnem kell, vezesd lépteimet, Hogy a hozzád vezető ösvényről ne térhessek le... Adj sok türelmet, szeretetet, kitartást, bátorítást az élethez, a mindennapok elviseléséhez, rossz dolgok legyőzéséhez.

Kérlek, Uram hallgasd meg kérésem, adj erős hitet nekem... Elcsendesült az éj, már csak mi vagyunk, maradj mindig velem, drága istenem...

Gecsei Ádám "Paradox Alterego"

„ Follow your
dreams,
transform your
life! „
(Paulo Coelho)

(ELŐSZÓ)

Hogy szerettelek-e? Bevallom, így igaz.

Hogy hiányoztál-e? Bevallom, így igaz.

Hogy kellettél-e? Bevallom, így igaz.

Hogy szerettelek-e? Sajnos, így igaz.

VAN LILA FA IS

Mint a Szíriusz, úgy ragyogtál, Te drága,
de mára egy robbanást állva, fényed a
feledésbe merülve, csak a sötétséget
látja, s várja, hogy a hold fénye feltegye
fejét a lilafényű-fának kicsiny kis ágára.
Nem tudom, hogy Neked egy ciklus mit
jelentett, de Nekem, egy világot, s benne
a versek egy gyönyörűségnek tűnő
ártatlan, boldogságos, saját kis országot.
A beszélgetések, a kései ráébredések
hasítottak szét, s darabkáim, mint a fény
a szobában, szertefoszlottak, s fálnak is
csapódtak. Ahol csupán, csak meghaltak.
A tél elért e tájra, s csak, azt várja, hogy
a lilafa menjen el örökre, ahol már minden-
nek vége. De ha mégse menne? Hát, akkor
csak múljon lilafénye, s kapjon feketét ő
ezerévre. S ő akkor már álljon egy köszirtbe,
igaz, ha unatkozna, én felköltöznék a hegyre.

(UTÓSZÓ)

Bevalljam Neked? Igen, szerettelek.

Bevalljam Neked? Igen, hiányoztál.

Bevalljam Neked? Igen, kellettél.

Bevalljam Neked? De már mégis mit?

A tökéletlen ősz

Nyári délután, a verandán ülök, pipázgatok, borozgatok.
Nézem a lágy szellővel ölelt búcsúzó nyarat, s az érkezőt.
Szemlélem a fákat, s azokon a pillangókat, kik meghalnak.
A friss gyepek illata, s az érkező esőé, feledésbe húz engem.
A kövön melyre lábam tapad, a nyári éjszakák kosza fáj.
A szék melyen ülök, már nyikorog rég, de mégiscsak szép.

Elmúlt a nyár, s bennem minden gyönyörű tette még él.
S élni is fog, hisz gyermek vagyok rég, s leszek is az még.
Azok az éjszakák, azok az esték, azok a tökéletes tettek,
mosolyt csalogatnak számra éjszakánként magányomba.
Vagy ha nem is mosolyt, de könnyecseppeket, melyekre
egy idő után örömmel fogok gondolni, tán reménykedve.

Elért az ősz ide, s én már most a tavaszt várom; egyedül.
Éjszakánként elmerengve, csak a gyönyörű nyár mászkál
az én fejemben, amire örökké emlékezmem is kellene.
A szél erősebb, a nap kevesebbet süt, a fák fényüket is
vesztve, készülnek a télre; a szerelem elmúlik mindörökre.
Én már felkészültem a hidegre, hisz fűt szívemnek melege.

Gyarmati Gábor

„...akaratlan lépsz az öntudat mezejére és akaratod
ellenére távozol onnan...”

Elhullajtott gondolat

Ez egy ilyen nyári nap volt, nem akart elállni, egyfolytában esett, ha nem is elemi erővel, inkább ráérősen, ám szakadatlan. Az este hangtalan telepedett rá a külvárosi utcácskára, s magával hozta az elmúlás pillanatait. Ablakomon bevilágított az utcai lámpa, fényét megfésülték az esőcseppek, vibrálása, olykor halovány arcodon játszott misztikus táncát.

Gondolataim fénysebességgel cikáztak a múlt s a jelen átjárója között, tudtam, a valóság lassan bezárja kapuit.

Talán azon a késő őszi, ködös éjjelen, hozzád felé menet, mikor az ember megborzong az éjszaka hidegétől, kellett volna ráébrednem. Amikor megérinti az embert a nyálkás, nyúlós pára, nyakába hajtja lódenkabátja gallérját, és dideregve szaporázza lépteit. Talán akkor kellett volna ráeszmélnem, hogy szikrázó tekinteted mögött ott bujkál a nyughatatlan, rejtelmes, önvádakkal teli kiismerhetetlenség. Észre kellett volna vennem, a kétségbeesetten könyörgő pillantásaidban megbúvó sorszerűséget, de érzékeimet elhomályosította a bennem lüktető, mindent elsöprő vágy.

Már a bejárat előtt álltál, ajkadat összeszorítva keres-
ted tekintetemet, égbék szemeidből a holnap
kétes igazsága tükröződött rám. Még egy másodperc
erejéig elidőztél arcom barázdáin, de látható türel-
metlenséggel készültél indulni, hiábavaló utak bi-
zonytalan végállomásai felé.

– Akkor, én most megyek – mondtad hangsúlytala-
nul.

Bólintottam.

Kiléptél ajtómon, mozdulatod keltette enyhe légör-
vény megálljt parancsolt készülő mozdulatomnak,
azonban gondolataim még mindig némán kapaszkod-
tak beléd.

Látod, milyen furcsán remeg a levegő? Régi törté-
nések névtelen képei vetítődnek ki a térbe, s te benne,
mint királynő lépdelsz, ókori várnak kőlépcsőjén. Lá-
tod, milyen különösen hullámszik a messziség? Vitor-
lát bontott emlékek hánykolódnak benne, vissza se
néznek már.

A laposan beszűrődő fénynyalábok, kallódó árnyai-
kat hívogatták tétován, de sugarukat rendre elnyelte a
sötétség.

Kisvártatva az utcáról határozott túsarkak koppaná-
sai feleseltek az esőcseppekével s egy darabig szo-
bám faláról nyertek visszhangzást...

Éji találkozás

Az éj leple alatt besurranó nyár, halkán kopogtatott be hozzám, erdő széli házam, kitárt ablakának nyirkos hangjával. A zöldellő tölgyfák levelei között fogócskázó szellő, langyos fuvallatával megcirógatta arcomat, ahogy máskor is szokta és kicsalt szobámból a kinti világ rejtélyébe, elmúló csillagokat számolni. Friss, üde lehelete a közeli rétekről, bódító virágillatok kavalkádját sodorta felém, elseperte, kétségeket keltő gondolataim megmerevedett képzelgéseit. Csábító simogatása új remények, felderítetlen tájai felé hívogatott és én engedelmeskedtem kérő szavának.

A félhomály keltette félelmem megtorpanásra készített egy szemvillanásig, de kíváncsiságom felülkekedett rajta, mint hajdanán, mikor az ifjonti hév láttatlanban mondott mindenre igent. Hagytam, hogy lopja be magát lelkembe az erdő, zsongó zenéje, hogy készítse kalandozásra, kiéhezett testemet.

Még nem tudtam, hogy erdei sétám kanyargó ösvényének végén ott talállok majd, és szemedből végtelen pillanatok fénye ragyog majd rám. Még nem tudtam, hogy mosolyodban ott van elrejtve egy szó, minden titkok kulcsa, mely általam leolvasásra vár. Még nem tudtam, hogy szívemben régóta ott vagy már...

Vágyakozás

Ott éltél fenn, a magasba szökő hegyek, erdővel sűrűn benőtt, páradús szirtjeinél, ahol csupán egy árva, boltíves fahíd vezetett hozzád.

Nap, mint nap a fenyvesek árnyékot adó félhomályából néztem a hídra felvezető ösvényt és elmerengtem, mi lenne, ha egyszer átkelnék hozzád. Sokszor láttalak rajta, napernyődet kezekben tartva sétálgattál a kopott fadeszkákon, a tülevelű fák morajlásai, hetyke nemtörődömséggel szegődtek melléd.

Bátorság! Mondogattam magamban, de misztikus lényed oda merevített a rengeteg ózondús hűvöséhez. Titokzatosságod félelmetes és kihívó volt egyszerre, szépséged pedig a naplemente, ámulatra méltó csodájával vetekedett.

Olykor, cinegék pihentek meg a híd korlátján és rozsdabarna mókusokkal incselkedtek, de félelmet nem mutattak, mikor csendben ellépkedtél mellettük. Egy napot sem hagytál ki, mindig eljöttél köszönteni a gyönyörű természetet. Amint megjelentél, a nap sugarai rögtön előbukkantak a felhők fodrai közül s szikrázó fényszőnyeget terítettek lábaid elé. Ilyenkor, egy halovány mosoly suhant át sápadt arcodon, melylyel nyugtáztad az égi csillag hódolatát.

Bensőmben lüktetett a vágy, ajkam hangtalan szavakat kiáltott feléd, de csak lestelek félve, mint megszeppent gyermek a valóságot. Jöttödre, eltökélt

kurázsím, mintegy varázsütésre, elbújt a másnap függönye mögé és onnan kandikált ki. Holnap, ismétellettem magamban mindig, majd holnap már biztos lesz merszem megszólítani téged.

Aztán egy csendes őszi nap után, amikor a hold átetszővé válik és az idő szemlesütve kér elbocsátást, nem jöttél el. Csak vártalak, vártalak és vártalak még, megannyi izgatott napon át, de te, soha többé nem séáltál át a hídon...

Legkisebb lány

Emlékszel? Ott, a folyó partján,
egy uhu szólt rémisztő hangján,
íjedten néztél rám, majd nevettél,
harmatos csókjaiddal szerettél.

Mikor egymáshoz ért az ajkunk,
a pirkadat kuncogott rajtunk,
pajkosan kacsintott rád az erdő,
s arcodon elpirult egy kis szeplő.

Tizenhat éves alig múltál,
fülemben, hű szerelmet súgtál,
akkor még nem tudtam az igazat,
hogy ördögnek, legkisebb lánya vagy!

Kötődés

Amikor csak láthatlak, hallom
a csordogáló patak hangját,
amikor csak hallhatlak, látom
a fodrozódó tenger partját,
amikor felém száll mosolyod,
mégis bennem él az eltitkolt
félelem,

ha egyszer majd magamra hagysz,
mint felborult üvegből az
éltető nedű, cseppenként
hullva alá múlik el, az
életem.

Újjászületés táncklub alakulására

Forog, hajlik, hullámszik a tánc,
Kezeink fonása, mint a lánc,
Éltünkben nem lehet olyan sánc,
Amit le nem győz egy kis vihánc!

Jószay Magdolna

1956-ban születtem és élek Debrecenben, két felnőtt gyermekem van.

Nyomdászként 22 évet dolgoztam, 13 éve kiadóban vagyok, mint szerkesztő-tördelő-korrektor.

Mindig szerettem írni, korán tudatosult bennem, hogy az írás számomra a legmegfelelőbb kifejezési forma. Verseket tudatosan mégsem túl régóta írok, korai verselésemből nem is maradt meg szinte semmi.

Igazából amióta az internetes irodalmi lehetőségeket megismertem, azóta döbbsentem rá: létszükséglet számomra az, hogy kiírjak magamból dolgokat...

Két önálló kötetem jelent meg. Egy kimondottan saját olvasmányaim alapján, egyéves munkám során történt gyűjtés *Aranygondolatok* címmel, 2006-ban a Pedellus Kiadó gondozásában; valamint 2010 júliusában az első saját verseskötetem a Z-Press Kiadónál, *Szívhang a kövek mögül* címen.

Az *A macska* című magazinban rendszeresen publikálom macskás prózáimat, valamint antológiai megjelenéseim száma 10-en felüli.

Ezüstkönny

Akkor, mikor elfog majd a bánat,
ha majd, ahogy élsz, belefárad
tested-lelked a szürke világba,
este nézz fel a Holdra, drága.

Akkor, ha majd jön az új tavasz,
s ha szíved halk szavára hallgatsz,
ha a tavasz üdvözli a nyarat,
este nézz fel a Holdra, drága.

Akkor, ha majd a nyár is elköszön,
ha majd a földet színes levélözön
s lelkedet az esték hidege borítja,
este nézz fel a Holdra, drága.

Ezüstsugarak hozzák el a múltat,
ezüstfénybe burkol minden gondolat...
s tudom, ezüst lesz majd az a tündérkönny is,
mit a képzelet az arcodba hullat.

A szív gyöngyei

Hirtelen átsuhan... egy gondolat csupán,
a szem könnybe lábad az érzés nyomán.
Ha néha simogat jó szó, mint gyógyír,
a szív issza azt, s hála-gyöngyöket sír.

Régmúlt gyöngyszemek

A jelenben mindig ott vannak az árnyak,
a gondok, küszködések, és sötét félelmek,
mert nem tudhatjuk, mit rejt a holnap,
s a gyöngyszemet eltakarják titkos rejtelmek.

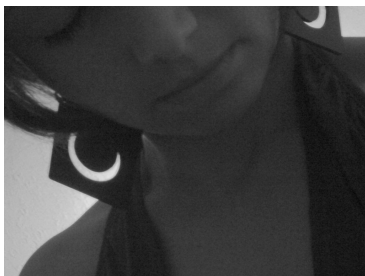
Nem tudod, hogy megoldható-e a csomó,
hogy szabad akarattal feloldható-e a görcs,
hogy pótolható-e a hiány, mit nem tölthet be
semmi,
a jelent illetően úgy tűnik, nem lehetsz bölcs.

Ha visszagondolsz a múltra, előhíva az emlékeket,
akkor eszmélsz rá igazán, mikor voltál boldog,
ha már nem játszanak szerepet mellettük
az akkor kísérő, nyomasztó, fájdalmas dolgok.

S a múlt maradandó gyöngyszemei
a jelenben már fényesen ragyognak,
s mindig utólag döbbensz rá, hogy gyöngyszem volt
egy homoknak, kavicsnak hitt mozzanat.

A múlt akkor fénytelennek tűnő dolgaiból
egy akkori perc, óra, hónap vagy év
most vált jelentőssé... s egy pillanat, egy arc,
egy mozdulat, egy kéz – melyeket el még
nem felejtettél – talán most lett szép.

Kerek Anna

[...] születtem [...] tanultam [...] diplomáztam [...] szerettem [...] haragudtam [...]. A versek [...] képek [...] beszélgetések. [...] dolgozom [...] élek [...]. Sírtam [...] nevetni, szemlélődő ember vagyok, szeretem megosztani, amit láttam (kiállításokon, antológiákban). Keresem a határokat (feszíteni ritkán szoktam, de megesik az is). Töreksem inkább kevéssel kifejezni a sokat. Terveim [...] lesznek [...]. [...].

108

Hiányzóim

Te és én. Te,
aki vagy, és én,
aki hiányod előtt voltam.

Elmélkedéseimről

tudást szabok határainnak

Turritopsis Nutricula

tengervíz teste
szívgyilkos lelket takar;
halhatatlan szűz

Koczán Bernadett

A költői érzékelés különlegessége nem mindig jár együtt különleges személyiséggel, és nem jelent feltétlenül kivételesen egyedi sort. Koczán Bernadett költészete azonban saját kivételes sorsából bontakozik ki: a Békés megyei Kunágótán gyermekként megélt szegénységtől a Szociális Misszió Társulat nővérei körében töltött fiatalkoron át a szerelem, a házasság, az anyaság mindennapi szépségeinek és nehézségeinek megtapasztalásáig.

Az élet élményeit megtanulta a hit keretébe foglalni, és a személyes Istennel való párbeszédben szemlélni; írása ezért mindig a Szeretet kérdezése és a szeretet keresése.

Költészete vállaltan nőies: nem pusztá önkifejezés, inkább önmagából adás, éltetés. A szépség számára nem a szöveg maga, hanem az élet élményeinek és a hitnek a találkozása, amit a szövegben előhív.

Dr. Czigliányi Zsolt
a Pécsi Püspöki Hittudományi Főiskola Rektora

Angyalok suttogták

Angyalok suttogták,
Ne félj, menj tovább!
Elkeseredve felelem,
Istenem, hiába minden,
Ha messze vagy tőlem,
S lelkemben a vágy utánad,
Felemészt engem.
Nincs ember, ki hűen szeretne,
Sosem feledne, s magában engem
El nem temetne.

Megtörtem a küzdelemben,
Mert nem jutok el oda,
A harmóniába, hol fájdalom nincs,
S rossz emlék nem gyötör.
A boldog pillanatok távol taszítják
Az emberi fájdalmakat,
De mikor elmennek a szép,
Tőled kapott gyönyörű percek,
Az rossz emlékek keserűbben marnak.

Angyalok suttogják,
Ne félj, menj tovább!
Felkapom a fejemet,
A halál most velem szemben áll,
Itt van, megérkezett,
ki fel akarja

Emésztteni lelkemet.
De nincs hatalma felettem,
Semmilyen sötét erőnek,
Mert Isten minden gonosz felett
Győzedelmeskedett.

Kezeimet egymás felé közelítem,
S ahogy ujjaim összeérnek,
És kimondom a Lélek adta szavakat,
A halál, már legyőzött fél,
Ki hátrál, s hozzám közel nem ér.
Ahogy telek meg a Szent erővel,
Az ellenség, mint kutya,
Oson tovább, de én mondom,
Egyre mondom Isten adta
Imám, és a halál, már
A pokol tornácánál áll.

Isten végtelen tekintete,
Most rajtam megpihen.
Lelkemet testemből kiemeli,
S azt, mennyországba viszi.
Angyalok sokasága áll
A mennyei hon kapujában.
Szárnyuk oly fehér, ahogy
Képzeltém kislány koromban.
Arcukon nincs ránc,
Rajtuk év nyomot nem hagy,
Üde, boldog tekintetek
Ölelnek most engemet.

Atyám zöldellő ligetbe vezet,
Hol harmatcseppek
Virágszirmokon pihennek.
Fejünk felett szivárvány ível,
S ahogy kezem felemelem,
Egyből teljesül vágyam,
S a szivárványt,
Az Isten adta csodát,
Sikerül megérintenem.
Itt vagyok, örökre,
A fájdalommentes boldog létbe,
Hol a rossz többé nem ér el,
S nem marja lelkemet,
Mert mindvégig hittem,
Az Egy Igaz Istent.

Örömömben szemem behunyom,
De emberi könnyeimet,
Mit a földön hagytam testemmel,
Letörölni nem tudom...
Romolhatatlan testem arcán
Örömkönnyek lecsordulni nem tudnak,
Helyettük szemeimben,
Apró gyémántvirágok nyílnak.
Kezeimbe hullnak s tartom most őket,
Ahogy Atyám is felfogta
Egykoron könnyeimet.
Gyémántvirágokat most
Atyám lába elé szórok, és
Látom rajta a megfátottságot,
Hogy ennél szebb imát
Nem suttozhatok.

Olyan vagy nékem...

Olyan vagy nékem...

Mint virágnak finom illata,
Mint gyöngynek ragyogó fénye.
Mint napsugárnak simogató sugara,
Mint madárkának reggeli dala.

Olyan vagy nékem...

Mint harangnak bűgő hangja,
Mely megálljt parancsol a léleknek
Ha meghallja, és elsuttogván egy imát,
A menny, azt végül fogadja.

Olyan vagy nékem...

Mint holdnak halványan világító fénye,
Mint csillagoknak elérhetetlen messzesége,
Mely hatalmas vágyat kelt bennem,
Ha felnézek az éjszakai égre.

Olyan vagy nékem...

Mint esőnek friss illata, mi bűnbánatot ébreszt,
S így Krisztus vére tisztára mossa lelkemet.
Mint dal, mely halkán kezd derengeni,
Hangszálaim megfeszülnek, s zengem, hogy...

Olyan vagy nékem...

Mint sivatagban megannyi homokszem,
Ily apró bennem a sok vágy s a gondolat,
Hogy szívedet örökre elnyerjem,
S azt az Egy, Igaz Istenhez emeljem.

Olyan vagy nékem...
Mint tüdőnek friss levegő,
Mely beáramolván rózsaszínre festi az eret,
Mint magzatnak a köldökzsinór,
Melyben lüktet az anyai vér.

Olyan vagy nékem...
Mint éhes szájnak egy falat kenyér,
Mely táplál és hosszan éltet,
Mint sivatagban oázis,
A forróságban menetelőnek.

Olyan vagy nékem...
Mint vándornak a botja
Melyre megállván támaszkodik,
S a megtett útra egyszer csak hátratekint,
S szemeiben a hálakönny megszületik.

Olyan vagy nékem...
Mint embereknek az emlék,
Melyre visszapillantván emlékeznek,
És elmúlt évek gyönyörű pillanatai,
Előttük leperegnek.

Olyan vagy nékem...
Mint eszkimóknak a hó kunyhó,
Melyet a hóból alkotnak,
S nékik, a nagy hidegben,
Otthoni meleget ad.

Olyan vagy nékem...
Mint jegesmedvének a hóba ásott gödör,
Melyben világra hozza bocsát,
S onnan ki nem jó,
Míg a hófehér kis medve nem lát.

Ha elhagynál, olyan lennék...
Mint virág, melynek illata elvész,
Vagy, mint gyöngy, mely
Szétszóródva a földön hever,
S az eltaposva, az enyészeté lesz.

Ha elhagynál, olyan lennék...
Mint a Nap sugarak nélkül.
Nem érne el a meleg és a fény,
Elpusztulna minden élet itt lent,
És madárdal se szólna már, a sötét reggelen...

Ha elhagynál...
Nem lenne bűgő hangja a harangnak,
S a lelkek, így tovább szunnyadnak.
Imájuk nem hangzana fel, és a mennyben,
Csak az angyalok suttoznának.

Ha elhagynál, olyan lennék...
Mint éjszakai égbolt, Hold és Csillagok nélkül.
Lelkünk örömet benne nem lelne,
Fénytelen kozmosz,
Melyre szemünk, sosem tekintene.

Ha elhagynál, olyan lennék...
Mint kiszáradt Föld,
Mire éltető eső nem hullik.
Mint siralmas dal, mely lelkemet
Verembe veti, s onnan, ki nem engedi.

Ha elhagynál, olyan lennék...
Mint elhaló vágy,
És meg nem születő gondolat,
Mely erőt és szeretetet,
Többé már senkinek sem ad.

Ha elhagynál, olyan lennék...
Mint tüdő, melybe nem jut levegő,
Nem telik meg többé oxigénnel,
S elhagyja a testet,
Utolsó lehelettel a lélek.

Ha elhagynál, olyan lennék...
Mint köldökzsinór, melyben
Egyre gyengébben lüktet az anyai vér,
S így meg sem születik,
A kis emberi teremtmény.

Ha elhagynál, olyan lennék...
Mint éhes száj, melynek
Nem jut egy falat kenyér,
Test, mely egyre inkább,
Éhségében felemészti magát.

Ha elhagynál, olyan lennék...
Mint oázisban egy ember,
A reményt vesztett menetelő,
Ki nem lát mást, csak a végtelen,
Enyhülést sosem hozó, forró teret.

Ha elhagynál, olyan lennék...
Mint vándornak kettétört botja,
Melyre már többé nem támaszkodhat,
Nem állhat meg, és emlékező szívével
A megtett útra, vissza, nem tekinthet.

Ha elhagynál, olyan lennék...
Mint emberben az elhalt emlék,
Mely nem dereng fel, s így,
Könnyet benne nem szül már,
És hálát, nem ébreszt.

Ha elhagynál, olyan lennék...
Mint Sarkvidéken az eszkimó,
Ki egymaga építi hó gömbjét,
De estére a hideg meglepi,
S testéből, a meleget végleg elűzi.

Ha elhagynál, olyan lennék...
Mint anyamedvédnek magára maradt,
Meztelen, süket és vak bocsa,
Kinek hangja nem ér el a felszínre,
S megfagy, mielőtt oda felérne.

Diadal

Beteljesült létem e szóval megpecsételődött.
Egy szó, mely mindent elsöprő győzelmet takar,
Egy szó, mely a reményt vesztett léleknek,
Új, halhatatlan reményt ad.
Istentől új ígéret, bizonyosság,
Mert hitemben sosem rendültem meg.

Csak mondom újra és újra magamban,
És lelkemben már imádságként csendül fel,
Mint első fénysugár, mely lágyan simít,
S aztán hatalmas ragyogással a Nap,
Beborítja a földet,
És elfoglalja trónját a fénykövet.

Diadal ez most itt,
Mert a Lélek vezetett hozzád,
Mint Mózeszt a pusztán át,
S harcokkal teli menetelésemet
Szívem kőtáblájába véste a Lélek,
Amit most megmutatok Néked.

Egy évtized eltelt, de nem érintett.
Lásd hát mivé formálódtam megannyi éven át,

Miközben gyermeki lelkemet nem vette el,
A kéretlen, hűtlen lélek,
Ki hozzám, igaz emberhez betévedt,
S hazug szavakkal kábította elmémet.

A hűtlen elment, de a magány,
Mint egy ember, jegyben járt velem.
Nem kérdezte jöhet-e velem,
Hanem menetelt mellettem,
Hű volt hozzám, mint vér az ereimben,
S olykor könnyörtelen.

Részem volt a rettentő hidegben,
De ekkor is csak zengtem lelkemben...
Csak tettem egymás elé a lábam,
A hideggel, úgy küzdöttem, mint ellenséggel.
Nem kímélt, de végül, reszkető estéimen
Álomba remegtem magam, s a hideg felett én
győztem.

Megéhezve Rád gondoltam,
Ki negyven napon át meneteltél,
Megkísértettél, de nem ettél.
Nem adtam fel én sem, mert Atyai ígéletben,
Édes otthon képe lebegett előttem,
Mellyel megáld az Örök, a Szent, az Egyetlen.

Mentem arra merre én akartam,
De hatalmas, áthághatatlan fal elé jutottam.
Kapaszkodtam fel, de leestem,
És tovább nem haladtam.
Téged szólítottalak ekkor, kezedbe vettem,
És a fal felett átemeltél.

Oly gyakran emberre tekintettem,
De egy idő után mindenki eltűnt előlem.
Senkin sem pihenhetett meg szemem,
Fáradt, elkeseredett estéimen,
Mikor szinte, magánytól fuldokolva
Kiáltott a lelkem.

Elhalkuló hangom senkihez el nem ért,
És így, nem siettek segíteni az emberek,
Végül a fájdalom összetörte rosszaságom.
Remegő emberi létemhez közel jöttél,
És szemeim rajtad pihenhetett meg,
S könnyeim fátyolán át a lelkem megtalált.

E szót Lelked hozta, a békét, a reményt,
Mely most túláradsz bennem,
És lelkem elmélyült révületében egyetlen
mondat
Mint imádság csendül fel:
„Köszönöm! Köszönöm Istenem,
Hogy diadalt arattál velem!”

Lelkemben tartom e táblát, mely
Örökkön őrzi emberi létem, jellemem,
Minden jó tettem, ahogy kezem
A szegények felé emeltem,
S öleltem őket az elesetteket, kiket
Majdnem elnyelt a Nélküled való élet.

Úzött, hajtott forróságban a lélek,
Miközben úgy sóvárogtam az élet vizét,
Mint sivatagban megannyi homokszem.
Meneteltem, hogy Téged megismerjelek,
És távol kerültem mindattól,
Mi voltam egykoron,
És megszülettem, mint új teremtmény.

Fájdalom már nem vagyok,
Sem keserűség, mely eltemet...
Kivettem magamból mindezeket.
Remény vagyok!
És győzelem!
Mert Te Uram diadalt arattál velem!

A könnyecseppeket a Nap melege felszárította,
És a könny-nyomok maguk után,
Virágot bontottak lelkem kőtábláján.
Most itt vannak, a szavaimban,
Mit csak neked súgok meg-e nagy
világforgatagban,
És éteren át is hallani lehet, ahogy levegőt veszek,

És súgom magamban Neked, hogy....
Most olyan, mint anyám méhében,
Hol egykoron melegség és édes lét ölelt,
Kis porhüvelyemet, melyet Atyám formált,
Két kis sejtből tökéletes emberré alakult át.

Most olyan, mint tengeren a hajó,
Melyet hullámok ringatnak,
És én védtelen emberi valómat nem féltve,
A hullámokra bízom magamat,
És lassan sodródok egyre közelebb
A Nap lemenő fényéhez.

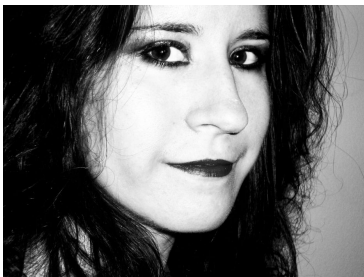
Álomba szenderülve pihenek,
Közben az égő koronától induló Napszél,
Nyomot hagy az égbolt végtelen terén.
Mikor felébredek, én törékeny teremtmény,
Összerezzen bennem a lelkem,
Hogy ebben részesülhetem.

A sarki fényt is nézhetem, és csodálom létedet,
Felfogni sem tudom mindezeket.
Hogyan teremtetted, alkottad,
Ezen szépséges jelenségeket?
Nem elég ez nekem, ki belőled lettem...
Nekem Te kellesz...és most itt vagy...

Téged érinthetlek, ahogy Tamás is egykoron,
Ki nem hitt szemének és kezével érezhette
sebeidet.
Rád tekinteni nem merek,
Csak kezemmel tapintalak remegve,
Fejemet lehajtva...
S könnyezem, mint egy gyermek.

Érzem, ahogy arcomat tenyeredbe veszed,
És felemelsz...
Olyan könnyű vagyok...
A szemem most ott van a szemedben....
Megszűnik a meleg barna,
Emberi szíveket simogató tekintet,
Mely most egyedül csak Rajtad pihen meg,
És ölel Téged, az Egyetlent.
Izzó tekintetteddel átölelsz,
És beléd olvadok...
Egészen... végleg...
Apró fényszikra leszek tekintettedben,
Mellyel szemléled a világmindenséget.
A szeretet mellyel szeretsz engem,
Végtelen, mindent elsöprő szerelem.

Komáromi Anna

Mindig mindent szeretett kipróbálni, megtapasztalni. Szeret "ott lenni" a Világban, a részese lenni a történéseknek. Mégis, igazán otthon a képi megjelenítésben, a rajzok, a fotók, filmek és a zene világában volt és van. Akkor boldog, amikor másoknak valamit adhat, boldogabbá és szebbé teheti életüket. Valójában az önmegvalósítás minden formája érdekli. Témái változatosak. Az utóbbi években figyelme elsősorban a filmek felé fordult.

Komáromi János

Helló Élet!

Helló Élet!
Mondd mit érek?
Szépen elvetted
a kedvem.
Vagy az egészműl
én tehettem?
Kerűlűm a
lehetűsűgeket?
Műrt jár át a magány?
Hiányozna egy igaz barát?

űs az emberek?
Vajon szeretnek?
Ha igen, műrt?
Mert kicsi vagyok,
s űppen ezűrt aranyos?
Mondd, ismersz te engemet?
Azt mondod: "Te vagy a legfontosabb!"
Bezzeg kűzdeni...
azt se tudod mi az.
Tele vagyok űrzűssel,
de nem tudom, hogy
melyikkal mit kezdjek...

Azt hiszem
elegem van,
hogy folyton
űn gondolkodjak.
Az űrzűseim ezt egyre
jobban nehezűtik.
Belefűradtam...
Erűtlen testben,
megfűradt űrzűsekkel...

Csoda...

El akarok aludni, de közben szórakoznék,
szaladnék, repülnék!
Fel-fel!
Egyre feljebb!
Szeretnék is meg nem is...
Szeretni valakit s fogadni az ő szeretetét.
Felnézni, hozzábújni,
magamat biztonságban érezni.
Milyen érdekes lenne!
Végre felfedezni egy ismeretlen világot.
Hallottam már róla,
Sejtésem is sok van...
De... de biztos több dolgot rejt,
olyat is, amit én nem is sejtek,
Ismeretlen, de mégsem...
Először fizika, majd
később asztrológia...
A határ a csillagokon is túl,
messze-messze, sok-sok forrás,
por, fény és... és sok más meglepetés.
Felörlő pulzárok,
aztán hatalmas robbanások...
De ez heves, hamar elég...
Hatalmas porfelhő közepén,
a káosz legeslegbelsején
egy csoda születik.
Fehéren izzik,
tisztán... és rendületlenül.

Komáromi Áron

Már apró gyermekkorában vonzódott a történet íráshoz. Először a számítógépes játékok világából talált szereplőket a történeteinek számára. Még nem volt tíz éves, amikor elkészült első, nagyobb lélegzetű kalandos meséje, Sonic és a "9 élet amulettje" címmel. A történetet saját, számítógépen készült rajzaival illusztrálta. Azóta, nagy kihagyásokkal ugyan, de rendszeresen ír. Az írásban elsősorban a szabadság vonzza. Az, hogy a történet szövéseben, a szereplők jellemének kialakításában szinte korlátok nélküli térhez juthat fantáziája, képzelete.

Az itt olvasható történet érdekessége, hogy a magyar történelem egy legendás, de talán kevesek által ismert eseményét dolgozza fel.

Komáromi János

Imre

A Nap felkelni készült a horizonton. Fénye megvilágította a közeli Varasd vár tornyait és falait, amint méltóságteljesen emelkedtek az ég felé. Megvilágította a két sereg táborát, és a két tábor közt magányosan léptető alakot is. A napfény meg-megcsillant fején díszelgő koronáján.

A két tábor teljesen különbözően festett a reggeli fényben. Az egyik sokkal nagyobb volt, mint a másik, és a nyüzsgés arra engedett következtetni, hogy a közeledő csatára készülnek. Kardok csattanása, pánccélok csörgése, és beszélgetés töltötte be a levegőt. A másikban viszont látszólag egy lélek sem volt, néma csend ereszkedett rá. Az emberek vezérük visszatérteére vártak, bár sokan a legrosszabbra számítottak. Nem értették, miért szánta el magát a király ilyen reménytelen cselekedetre. Ugyanakkor tisztelték is érte, és többségük legszívesebben vele ment volna. De ez meg volt tiltva. Nyílt parancsot kaptak magától Imrétől: „Ne kövessetek!”

Maga a király lassú, mégis határozott léptekkel haladt testvére, András táborra felé. Már távolról hallotta a fegyverek hangját, és látta a készülődést, de szemlátomást a táborban még nem vették őt észre. A kardok csattogása nyugtalansággal töltötte el.

Eszébe jutott, amikor békét kötött Andrással. Pár éve úgy tűnt, nem lesz több vérontás a testvérek közt. De András nyughatatlan volt. Nem volt hajlandó lemondani a királyi trónról, mely szerint őrötte.

Most újabb csata volt készülöben, és minthogy Imre serege Andráséhoz képest elenyészö volt, a királynak másöt kellett kitalálnia.

Egyetlen utat látott járhatónak, és ha Isten is úgy akarja, gondolta magában, sikerülni fog. Kardját, páncélját a táborban hagyta. Nem lesz rájuk szükség. Minden fegyvere egy pálca volt, amit egy közeli fáról szakított, és páncél helyett királyi viselet volt rajta. Bíborszínű, díszes palást, halványvörös köpeny, díszes, aranyozott öv, egyszerű, mégis úrias cipö, és persze a korona.

A bot most izzadó kezében pihent.

Közelebb ért a táborhoz és hallotta, hogy az némi-képp elcsendesül. Valószínűleg meglátták őt. Kihúzta magát, megszorázta lépteit, és komoly tekintettel, emelt fövel lépett a táborba. András katonái állták el az útját. Fegyvereiket és pillantásukat Imrere szegeztek. Imre visszanezött rájuk. Látta a szemükben a csodálkozást.

Amint a felé tartott fegyverekre nézett, Imre előtt egy pillanat alatt lepergett egész élete. Elszomorítóan nagy része telt háborúskodással, és még elszomorítóbb volt, hogy e háborúból sokat saját testvére ellen vívott.

Határozott tekintettel végignézett az arcokon és a rászegezett fegyvereken. Itt erővel nem jut át, gondolta. Bízva abban, hogy a magyarok még tisztelik Árpád vérét, elkiáltotta magát:

– Most meglátom, ki meri királyi nemzetségből való vérré emelni a kezét!

A katonák lassan elbizonytalanodtak. Az arcokról eltűnt a csodálkozás, és félelem vette át a helyét. A pengék erdeje láthatóan megremegett.

Aztán a tömeg lassan szétnyílt előtte. Innen is, onnan is széles utat hagytak az emberek, senki sem merte megtámadni. Imre elégedetten, de továbbra is komoly tekintettel elindult a sorok közt.

A folyosó végén András várta őt, oldalán karddal. Mikor odaért, farkasszemet néztek. Perceknek tűnő másodpercek után András végül lecsatolta kardját, és Imre lába elé dobta. Láthatóan bosszús volt, amiért bátyja ilyen könnyedén egész seregét harcképtelenné tette, és el sem tudta képzelni, hogy lehetséges ez. Végül térdre ereszkedett. Serege követte a példáját.

Egy férfi csúszott ki a sorból, végig a térdén maradvan.

– Királyom – szólt remegő hangon – Kegyelmezzem, kérem...

Szemében halálfélelem csillant. Imre egy pillanatra semmit sem szólt, aztán a tömeghez fordult, és szelíd hangon beszélni kezdett.

– Emberek! – kezdte – Vétkeztetek a király ellen, vétkeztetek Isten ellen, és vétkeztetek a magyarok ellen. De felismertétek bűnötök. Én megbocsájtok. Állítom, hogy a magyarok is megbocsájtanak majd, és kívánom, Isten is bocsásson meg nektek.

Az Imre előtt térdelő férfi, most meghajolt – Köszönöm, királyom.

A seregből felkiáltott valaki: „Éljen Imre király!”. A tömeg lelkesen visszhangozta: „Éljen Imre király!”.

András bosszúsan nézett végig seregén, majd halkán megfordult. Imre megragadta a vállát.

– Nem mész sehova! – szólt – Velem jössz. – azzal elindult visszafelé a sorfalak közt. András feltápáskodott, és lassan követte.

Ahogy közeledtek Imre táborához, egy kiáltás harsant a sátrak közül, amit több követett. A katonák örömmel fogadták vezérüket. A király megállt a tábor közepén.

– Látjátok – szólt – Így jár minden magyar, aki a királyi korona ellen támad – odafordult két férfihoz, és András felé intett – Őt vigyétek el. Gondoskodjatok róla, hogy ne tudjon megszökni.

A két férfi bólintott, majd két oldalról megragadták Andrást, és elhurcolták. A sereg ujjongva nézett utánuk.

A Nap ekkor már magasan járt megszokott útján. A király Varasd felé pillantott. A vár árnyékai rövidebbek voltak, mint előtte. Ugyanígy az országot fenyegető árny is halványulni látszott kicsit.

Imre ettől a gondolattól elmosolyodott.

Komáromi János

Van-e élet a halál után?

Kit érdekel!

Előtte van-e? Komám!

aszfalton

nyári vándorokat izzadt az aszfalt
ragadt a láb és forró volt a szél
bőrömre rajzolta a nyarat
simogató fűszál-remény

molnárka futott a vízen
hűvös-lágy habokban lebegtem
fenntartott és ringatott a tó
a semmibe születtem

titok-fuvallattal üzent a Sors:
nincsen vége még az útnak
levágott fűszálak sorban
árokba szénaként borultak

este lett és hűs harmatát
széjjel szórta mind a rét
hallgattam mindig-magányban
a felharsanó csillag-zenét

aszott-magányba fűltak a napok
lépteim a semmibe vezettek
vigaszt nyújthatott volna, ha tudom
hogy akkor is Téged követlek

esti kertek

esti kertek árnyéka kúszik a földön
az egész ép olyan, mint egy börtön
a nappal még nem múlik
vissza-vissza lopódzik
a szürkévé halványuló fénybe
ahol az alkony zárja ketrecébe
és a sötét érkezik megint
megjelenik mint egy reprint
mint egy újabb kiadás
mint ha nem is létezne más
csak ez az örök körforgás
ez az esti látomás

esti kertek illata bódít
ezzel ugyan már nem hódít
mint réges-régen amikor bimbók bomoltak
amikor a szirmok hamvasak voltak
ragyogott és illatozott minden zuga
káprázattá olvadt egybe ezernyi virágbuga
zöld tengerben lebegtek
mind a többi színek
itt sárga, ott vörös
amott egy-egy fehér sziget
izzott a sok-sok szín-parázs
napfényben nyíló fény-varázs

esti kertek csendes imákat zümmögnek
puhán-meleg dalokkal búvölnek
előcsalnak titok-rejtő árnyakat
a sötét karjaivá növesztik az ágakat
csend-mozdulásait az alvó időnek
őrzik az elmúlást a jövőnek
surranó nesz-pillanatok
szirom-percekké válnak
levél-órák rezdülnek rendszertelen
monoton ritmust adva a világnak

fonalak

lombjukat földbe rejtik most a fák
lassan visszaszivárognak a könnyek
összegyűrt lepedő lett a világ
hegyek fölé magasodnak a völgyek

reccsen fájdalmasan a nyelv
dióhéjakból pattannak ki a szavak
minden csontossá vált kéreg mögött
zsugorított, kiszáradt emberi agyak

égre meredő barna pókhálóként
lustán vékonyodik el az élet
ragacsos fonalak földhöz rögzítenek
pedig zuhannék neki a fénynek

taszít a gravitáció
lábam alá lassan ég kerül
angyalként akartam élni eddig
...most halni szeretnék emberül

hajszaál-kép

hajszaál-szövésű néma ködbe
rajzoltam rólad egy képet
eltűnőst, remegőst, nyirkosat
olyan savanykás-fehéret

hajszaál-erein múló napoknak
közös pillanat éled
pernyi örömeink dobognak
nem hervadnak a képek

hajszaál-szín szellő simogat
illatot őriz az árnyék
suhan a folyó mellett
de én itt megállnék

hajszaál-erővel kötöz meg szavad
hazug torokra ráég
először vág, azután szakad
semmit egy világért

hajszaál-lebegés a gondolat
kenj ide egy kis kéket
ne játszd a morcosat
képzeld rólam valami szépet

hajszaál-röptét könnyű álomnak
szembogár bensőmbé réved
mosoly suhan át a szobán
amikor tőlem azt kéred

hajszaál-vékony a határtalan
véressé válik a játék
szállj le mellém a földre
ördögi tett, de angyali szándék

hajszaál-szövetek beborítanak
nem üvöltök már csodákért
felismerés szüli meg nyugalمامat
nem adok életet halálért

nagyvárosi éjszaka

sűrű párákba burkol az éjszaka
vizes kabátomnak hideg a gallérja
viszem magammal a sárga lámpa-fényt

nem tudom ma hova csálnak a léptek
jönnek utánam élveteg képek
színeket látok, főleg feketét

sarkon befordul alattam az utca
batyuba kötve egy hajléktalan cucca
egész élete csak ennyit ér

kutya-nyomok festik csíkosra a járdát
senki nem keres szemetének ládát
mocskos jelent cserélünk el a holnapért

közömbös arcokon elalszik a nappal
ébren maradtam, pedig nem is akartam
ez az élet halálos mérgezés

fölém hajolnak sötét-szívű ablakok
mély-fekete kapualj előtttem oldalog
megint indulás, de hol a megérkezés

egyforma lépések, egyforma utakon
magam az éjnek büszkén mutatom
mögöttem már elveszett az idő

semmit nem akarok ettől az éjtől
halványul a fény a sötétből
a múlt kiköp és elnyel a jövő

játék

játszani érdekes
játszani jó
játszik a dallam
játszik a szó

játszik az óra
játszik a perc
játszik a félsz
játszik a mersz

játszik a csendben
a szemvillanás
játszik az éjben
a megcsillanás

játékot játszom én
játékom Te legyél
játékod élvezzem
játékosat tegyél

játszik velem a reggel
egészen estelig
játszik velem az élet
egészen síromig

játék a ma
játék a holnap is
játék a múlt
játék a létem is

játszik a hópehely
orromra huppan
játszik a napsugár
víztükrén csillan

komoly játékot
vidáman játszani
keménynek lenni
sohasem ártani

játszik a falevél
porba hullni jó
játszik a virág is
a tavasszal bomló

végig játszani
az egész életet
játszani addig
amíg csak lehet

játszani éltető
játszani kell
játszik az álom
ma nem kelek fel

játszani nevetve
játszani sírva
játszani örökké
ahogy meg van írva

lépdelve

ott lépdeltél mellettem
egyszerre fogyott az út
elfeledtünk akkor minden
békét és minden háborút

a csend fogta össze
lóbálódzó két kezünk
semmit sem tudtunk arról
hogymennyire szeretünk

vad árnyait távol tartotta tőlünk
a lomhán ébredő este
bennünk talán felkelő-Napos
hajnali önmagát kereste

kicsit előre hajtottam a fejem
oldalról néztem csak Rád
közben elmosódott köröttünk
a létező-valóság határ

nevettél olykor valamin
mit mondhattam Neked?
felragyogott ilyenkor
csillagként fénylett a szemed

kezem megmozdult néha
lágyan simogatni akart
erőszakkal kellett visszafognom
a meg-meginduló kart

a város alattunk csillogott
ezer pontja reszketve fénylett
az időből fölénk szőtt fátyol alatt
lassan sötét lett

egyszerre álltunk meg
és egymásra néztünk
szavakat nem mondtunk
talán mind a ketten féltünk

nem volt csók és semmi más
és nem voltak szavak
mindennél többet ért akkor
hogy a karomban tartalak

mint fákba

mint fákba álmodott évek
úgy ölel körül a jelen
ne mond nekem, hogy félek
hisz nem is vagy velem

a kéreg már hámlani kezdett
leveleken foltok csúfoskodnak
azért is szembe a szélnek
fricskát mutatni a kornak

erősen tart még a törzs
ha kívül már meg is kopott
áramlik még az ereken a nedv
ha nem is úgy mint szokott

rügyeknek és virágoknak
most is van helye
integetni csillagoknak
az ágaknak még van ereje

mint fákba vésett betűk
úgy marad meg az emlékezet
pillanataink idő-keselyűk
de óv a boldogság-vértezet

Napra nézek

Napra nézek, fel az égre
felhők fölé, fel a kékbe
tágra nyílnak hunyt szemeim
átölelnek szerelmeim

kalapomra virág tűzve
feldobom majd, fel a tűzbe
hadd lobogjon, lánggal égjen
hadd pezsdüljön fel a vérem

sötét-vörös lángok fölött
sötét-szürke ég mennydörög
villám villan fénye vakít
ma is ölelek valakit

Holdat látok ég sötétjén
csillag lánya lett az enyém
fektetem puha párnámra
ott nem hagyom óraszámra

süvölt a szél, nekem támad
irigylő tán a párnámat
nem a párnám, azt ki fekszik
paplanom alatt melegszik

csizmámmal az éjbe lépek
szét rebben sok rút kísértet
elmentem a fénylő Napért
reggelre a fény ide ért

Napra nézek, fénye vakít
napsugara szívet hasít
lüktető vér földre csöppen
elmúlt élet szerte fröccsen

új ég alatt, új virágok
új remények, új világok
új szemekkel, újra látok
új utakon, újra járok

pillák

a pillák összeérnek
homlok a homlokon
mint amikor napsugár
simít a dombokon

sóhajok szűrődnek
pórustól pórusig
eltart a pillanat
alkonytól hajnalig

ajkak réseiből
tűzforró lehelet
a teremtés tüze
épp ilyen lehetett

örök pillanat ez
itt van és visszatér
körforgásba zuhantunk
életet az életért

szembogaraidban
a végtelent látom
írisz-szövedékedből
építem világom

smirgli

smirgli szemcsék a pillanatok
amikor rossz napok dörzsölnek simára
és persze hiába az önuralom
nincs hatalom ami úrrá lehet ezen
többé már nem lehet kegyelem

pattanjon szét a fegyelem béklyója
és ne legyen többé soha semmi más
véget érhet a kóborlás évszázada
ha lesz aki haza vár
és ezzel együtt jár majd a béke
ez nagyon kéne most is
de jusz is jönnek új feladatok
hogyan lassan megfulladok

véresre súrolnak a napok
pedig tiszta vagyok kívül-belül
igaz itt-ott a bánat megül bennem
de ez ellen nincs mit tennem
talán csak a szerelem segíthet
mert kimenekíthet a hétköznapiakból
ahogy dorombol vagy belém hasít
de legalább mindig ad valamit

simává válik lassan a létem
bár nem én kértem smirgli-sorsom
most mégis én hordom már régen
most meg azt kérdelem:
Mennyi van még hátra kérem?

sötét madár

éjszaka madarat láttam
az az éj az övé volt
sötét szárnyak csapkodtak körültem
sunnyin lesett rám a Hold

madár csőrében csillagot szorított
könyörgő hangját véltem hallani
csillag vére cseppent kezemre
bennem is meghasadt valami

madár karmai a szemembe vájtak
láttam mégis foszlott tollait
hideg szemében közöny csillogott
holnapra kereste a tegnapit

harcolni kezdtem vele
vijjogva karmolt és tépett
szét akart rombolni velem együtt
minden létező egészet

húsomba vágtak csőre és a karmok
kiáltásom mégsem lehetett hallani
már a földön feküdtünk de szorítottam
végül engedtem szárnyalni

csillag cafatok fénylettek körültem
halványan derengett már a fájdalom
ott hevertem én is tépetten, törötten
mégis elöntött a száanalom

sebekkel borított kezeim
összegyűjtötték a sápadt fényeket
véres leheletemmel tapasztottam
újra egészszé a részeket

az az éjszaka véget ért
a madarat nem láttam azóta
csak szívemben él a fájdalom
amikor éjjel felnézek a Holdra

hol voltál

hol voltál?
mikor lüktetni kezdett lelkemben a jel
mit belém égettek valaha régen
már nem emlékszem mikor
azóta is a kín sodor és taszigál
annyira állnék
de mindig mennem kell
egyre tovább és tovább
de a fájdalom nem hagy már alább

hol voltál?
mikor láthatatlan könnyekbe fűltak a napok
amikor már nem értettem
miért is vagyok
csak az üresség töltötte ki létezésem tereit
láthattad volna
hogyan a kétségbeesés naponta leterít

hol voltál?
mikor száradt levélként porlottak szét az álmaim
repültem volna
de kopaszon
bénán lógtak szárnyaim
botorkáltam csupán
bár rohannom kellett volna
néha úgy hallottam
mintha a vágy még hozzám szólna

hol voltál?
mikor csukott ajtók között vergődtem
és ha felálltam is
mindig újra
csendben eldőlttem
és támaszt nem találtam
hiába kerestem
nem volt boldog hajnalom
és nem volt nyugodt estem

hol voltál?

tavaszi

koppan a fényben
az árnyak alól
fellobog újra az élet

zsendül a fűben
a lombok alól
csattan fel újra az ének

pattannak rügyek
zizzennek szárnyak
szirmok közt édes a hajlék

méz-színű láng ég
sugarát ontja
felhőkön habzik a tajték

rózsaszín eső
temető bársony
búcsúdalt szítál a télnek

ujjong a gyermek
szíve dörömböl
lábával futnak a rétek

vízen feszülő
gyűrött fény-szálak
alattuk a folyó fecseg

hullám felszínén
lép a molnárka
millió békaszáj brekeg

festik a fecskék
égbolt azúrját
bajuszt rajzolnak a szélnek

boldog emberek
ablakuk nyitják
már többé sohasem félnek

Gondolatok

...mint egy tusrajzon az üresen hagyott helyek, a versekben a szavak között a csendek is beszédesekek.

Egy költemény nem több, mint egy pillanat, de magába zár világokat.

Az ember csak a szívével írhat. Sokan mégis tollat ragadnak.

Az élet, a mindenség nem tökéletes... ebben van a szépsége. Miért kellene a versnek tökéletesnek lennie?

A léleknek kell, hogy időnként megtisztítsuk és egy-egy vers magával vigye a szomorúságot.

A legnehezebb nem fékezni a kezét versíráskor és fékezni egy-egy elhamarkodott döntéskor.

A mű mindig készen van. A kérdés csak az, képesek vagyunk-e megalkotni...?

Nem a vers ritmusa, rímei, a kifejezések vagy más formai jegyek érintenek meg, hanem az érzések amelyek kiszabadultak belőled a vers írásakor, vagy olvasásakor.

Van az úgy, hogy minden egyszerű...

De tényleg... milyen egyszerű a szeretet, a gyűlölet, az élet, a halál... és az a néhány vers, ami ránk talál...

A vers nem cél, hanem eszköz.

Sokszor azt hisszük, hogy az egyszerű szavak, a hétköznapi érzések kimondása újra és újra – közhely. Talán így is van. Mégis ezek az érzések, gondolatok, cselekedetek tesznek emberré bennünket...

Az igaz érzések mindig versként, dalként születnek meg bennünk. Azt hiszem nem tehetjük meg, hogy ne írjuk le, ne énekeljük el őket úgy, hogy mások is olvasni, hallgatni tudják.

Sem a vers, sem a költő értékét nem a rímek adják...

Amit leírok az annak a pillanatnak a "verse". Miért változtatnám meg egy másik pillanatban? Annak a pillanatnak hordozzák minden érzelmét, minden gyengeségét, tökéletlenségét, botladozását... ettől lesznek megismételhetetlenek. Mint egy először, félve elmotyogott vallomás...

Csak így tudok verseket írni: kitépek vagy csak elengedek egy darabot a lelkemből... és nem csiszolgom szebbre, mint amilyen...

Azt gondolom, hogy talán én magam vagyok a ceruza és valaki időnként megragad és rajzolni kezd... képeket, szavakat... és ez jó...

Az a jó, ha érzelmileg sikerül rátalálni egy-egy versre. Akkor biztosan hatni fog... Csak remélhetem, hogy jó irányba. Az azonban biztos, hogy egyetlen írás sem véletlenül, cél nélkül született.

A lélek egy darabkája szakad ilyenkor ki és írja meg a verset, majd visszatér a helyére, de kicsit már megváltozva...

Kovács György

"Harmincas éveimben még azt vallottam: amíg Dosztojevszkijt nem olvastam végig, nem veszek könyvet a kezembe. Idővel azért lejjebb adtam, köztudott, hogy akkoriban a kor szelleme és szellemisége kettészakadt, a nap huszonnégy egyforma órából állt, s ars poeticára gyakran

csak a huszonötödik maradt.

Évtizedek teltek munkába temetkezve csak azért, „hogyan legyen”. A maga idejében elmulasztottak pótlása már nélkülözik a mindennél fontosabb varázst, ráadásul befordítanak az ördögi körbe, amely kíméletlenül szembesít a ténnyel: mindez, csak az aktuális kori helyénvalók rovására történhet.."

Honlap: www.kovacsgyorgy.iweb.hu

Túl az álmokon

Már-már nyárba hajlott az ősz
az út úgy tartott vele, miként
előző éj tartotta fogva a
sötétítőn túli világot, mikor
még táncolt és szüntelen
mulattatott szomorú bohóc
a vágy tagadhatatlan hunyta le
hangosan szemét, akrobatái
szöcskeként hágták a teret,
– a „szép új világ” magáról
megfeledkezve érkezett.
A véráram menekült,
a villanyoltás és a hang
egyszerre árulta el álmaim

Üzenet

Mi megtörtént nem találja végét,
csak a szegfűillat az induló utcában – jó a
meleg; most megtérítem kárát a nyárnak.

Most kiemellek a mindentudásból'
utadra eresztelek égre rajzolt
nagy papírtekercs, mosdom
s újra tiszta ruhát veszek

a zsúfolt utcára, akár a
„mit sem ad magára” legény;
utolérni utcának virágáros lányát
– talán csak a virág illatáért

mondok nemet a fizetség fejében
éppúgy’ múltó történetnek,
akár rettentőn hideg kezemnek
kendő után kutatva

vigyázom sötétjét szemednek, miként
színek vigyázzák a nagy futás kezdetét,
s mint ölni hívó házvégi üzenet:
– nem hallgatok a nyárra

hiába fülledt illata a fáknak,
s hiába elmúlt nyár varázsa!
Emelem kezem... hazatértem
az éjszakához melléd vetkezem

a gondolatokkal együtt vétkezem
sírok, mint gyermek, majd olvasok
dacból levetett ruhádból.
Végül, mint utcának embere:
a végét alszom, s érzem csendesen.

Az éjszaka fényeinél

Az éjszaka fényeinél töltödsz
gyűjtöd a nyugalmat, majd fekszel
osztatlanul, egyszerű terítéken
párnád alatt valami romantikus
égen felejtett fák fölötti fény,
mégis lámpa nélkül olvasol.

Pillantástalan illeted az írást,
kötéltáncosként osonsz a szűk sorok között
mellkasod nem járja levegő,
csak figyelsz elmondhatatlan-egyszerűn, rejtve
el múlt időt:
már sosem tudom meg, mit olvasol.

Nem sejtve mitől lett föld alá üldözött a vágy,
a kíváncsiság – mitől verejték, mely barázdát
kapar az arcon, s a figyelem
– a fénnel egyazon ablakon –
látványnak nyugalmad dicső,
de mélyre tolja körmét ott, legbelül.

A szekrény

Egy nagy diófa szekrény
benne felbecsülhetetlen
értékkel bíró kacat
a régmúlt egy röppenés
ha ajtaja nyitva marad
„sebet nem hagy, épp csak”
jelölést ejt a káprázatban
a gondolattal játszom,
s várom, hogy visszacsukjam

Zsigerek fohásza

Újra csak egy kikerülhetetlen pillanat.. emlékezés
a Városban felejtett félszeg napra
virrasztásra mécseseknek izgő-mozgó
gyertyaláng tengerén
hol elnyúlhatetlen vált hitté az ölelés
hol kihallatszott zsigerek fohásza
a roppanásig telt, nekifeszült idő

Búcsú nélkül

Ha érzések búcsúzása nélkül elszórva,
akkor oda az egész nap jutalma,
s a pillanat műve még velünk ugyan,
de mégis üresen és nélkülöttek szalad
az otthont nem lelő síneken
szétszakítva – talán – az utolsó
elkésett szerelmet is:
a „vajon (?) mivé lett” boldogság
végzetes hitét...

Árulás

Egy Getsemane-n
elcsattant
kerti férficsók,
egy pirkadt-kori ájulás,
mi árulást követőn
a lét szolgálója lett.
Golgota dombhajlata,
végül pora
vállon kínnal üdvözült fa:
a legnehezebb fa,
mit ember kivágott,
s mi mégis – súlytalanságban tart

Magyarázat

Mikor azt kérded: – látok-e?
– csak hallgatók.
Mikor azt kérded: – hallok-e?
– csak találgatók.
Mikor azt kérded: – érzem-e?
– mindent letagadok...

Meguntam közhelyszám felelni
– még inkább – talán megfelelni.
Maradt az olvasatlan könyveknek
tengere, a sok önjegyző poéta
bőrkötés-rengetegben, – maradt
a porlepel, néhol egy lenyomat,
mit ujjaim ejtettek, sebezve hátukat.

Hatalmas merüléssé vált a TÉR,
egyeduralkodó ERŐ a jelen,
egy végtelenbe tartott tenyér,
a múltnak hitt IDŐ felett.

Arcátlanul

Csak egy fogalom csupán, mit
önzetlen tanult meg nemzedék
elszántan lépve – egyként át –
a gyár vagy istálló vaskapuját

nem ez határozott a lényeg felett
felettük sem ez rendelkezett
indultak és csak mentek.
Istenre, Hazára gondoltak nagyon.

A többség az otthonmaradottak
üdvéért imádkozott – aztán
eltelt az első egy-két nap – maga a
valóság lett a lét meghatározója.

Önbecsülés szép lassan semmire
csizma krumplinak hajára cserélve...
Nem múlt – eljárt felettük az idő!
Mikor kiszabadultak, s tömték

magukba az ételt, csak ettek és
ettek lélegzettelen arccal, mígnem
verejték cseppent a kanálba, de arcátlan
most magukra gondoltak nagyon.

Talált hajnalok

Mikor az álom visszatér
akár az otthon ítélete.
Vártuk, mégis hallgatunk
– akár a férfi ki minap
gyermekének lopott –
perceken át osztózva ítéletén.
Korán van
a táj még csendsötét.
A mécsesek elaludtak
pihennek a maguk keresztjén
szemérmesen, akár az álom ostorán
a gesztenyésben talált ébredés..

Esti búcsú

Nem győzöm csöndjét az alkonyatnak,
a gyönyört miként köszön le a nap,
hogy hűlni kezd a forró betonút,
mely bánatát elrejtve kitérül.

Pihenni lép az udvar állata
(embere is árnyékát követve)
hisz' rámérte kínja jó karéját
a napszámba szegődött délelőtt.

Most átnyújtom csöndem kisebbik felét,
hallgasd te is e búcsúzó muzsikát,
s bátran merítsd puha tenyered
bús szemeknek, bús tengerébe...

Gombjaim

Találhat még, hajdan
fiókból elcsent gombokat!
Csókol, meséli az együtt kergetett álmokat
felém int – megérint – e gyöngye fuvallat
szerelmesen ölel:
nem meséli el soha.

Most gyönyörűn, apró
szusszanásait illón elrejtve,
már szeretjük is egymást a földön,
az izzadt levegőn
végül zsebemben, hol végre megglelem
szívemnek hajdan oly kedves
szürke, kopottas gombkészletem...

Krasznay Piros (Babtisza Zoltánné)

Már gyermekkoromban megcsapott az írás szele. Időszakosan írok, amikor késztetést érzek. Ilyenkor muszáj tollat ragadnom. Remélem ezzel másnak is maradandó élményt tudok nyújtani.

Az élet csírája

Az élet csírája mindig benned él,
Melyet felszíthat az ősi szenvedély,
Ami testet, lelket magával ragad,
Harcolsz ellene, vagy megadod magad.

Bármit is mondanál, elakad szavad,
Zagyva beszéd, mi elhagyja ajkadat.
A testbeszéd, minek hinned lehet,
Ha érzékeled a kódolt jelet.

Ha érzékeled a kódolt jelet,
Mely illat, nézés, vagy csend is lehet,
Szélvészfényként sodorja el lelkedet.

Az élet csírája mindig benned él,
Egy kósza lélek tőled enni kér,
Irgalmas szívedtől születést remél.

Telihold

Pocakos a hold,
A vén napot megette
Világíthat helyette.

Újult erővel támad a szerelem

Tavasszal a természet feléled.
Ilyenkor forróbb az ölelésed.
Jobban érzem az emésztő vágyad,
Amely minden porcikádból árad.

Újult erővel támad a szerelem,
Hormonjaimat nehezen kezelem.
Újra és újra beléd szeretek,
Huncut mosolyodtól mást nem tehetek.

Újult erővel támad a szerelem,
Mitől kiegyensúlyozottabbá
Színesebbé válik életem.

Újra és újra beléd szeretek,
Akár egy tizenéves gyerek.
Míg a világ-világ,-én veled leszek!

Istenek, vagy emberek?

Hatalmas gúla,
– Mi az ég felé mered,
Ember alkotta-e?
– Csak találgatni lehet.

Piramisok állnak
Az idővel dacolva,
Temetkezési hely?
Az volna a dolga?

Az egyiptomi kultúra,
Egy igazi rejtély,
Található benne
Sok – sok védő szentély.

Ha Danikent kérdezed,
Ő azt hirdeti,
Hogy e kultúra eredete
Nem lehet emberi.

Szerinte a „tanítók”
Az égből jöhettek,
S itt a földön fáraók,
S Istenek lehettek.

Hosszú életüket
a piramis adhatta,
A piramis effektust,
Sok ember kutatja.

A hivatalos nézet,
Mindezt cáfolja,
S a felhalmozott tudást
Emberinek tudja.

Kinek higgyek én most?
Állást nem foglalom.
Hogy kiderítsem e tényt
Inkább odautazok!

A szem

Psztt, – egy hangot se,
Nem kell a beszéd,
Szemedben látom
A szíved üzenetét.

Látom, ha boldog vagy,
Látom a bánatod,
A szemed olyankor
Másképpen ragyog.

A szemed a lelked tükre,
Mely mélységes verem,
Ha belenézek elmerülök,
Elveszek hirtelen

Halál

Záródó elme,
Utat nyit a fény felé,
Újjászületve.

Hazám

Szeretem e hont,
Miből sarjadt gyenge testem,
E földet úgy kaptam,
Hogy nem kerestem.

Ki vagy nekem,
hogy szívem érted dobban?
– s minél tovább élek,
egyre jobban?

Földed vonz magához,
mint vasat a mágnes,
Bűvköréből kitörni nem tudok,
éjjeli lepkeként táncolok.

Mitől fejlődik jellemünk?

Az életedben,
Ha valami rossz történik,
Oka van, ha te nem is tudod.
Jellemed formálja, megerősít,
S a fejlődés útjára terel.

Lakatos Tibor

"A szabadsághoz járt út nem vezet.
Minden gyerek másképpen jön a világra."
(Váci Mihály)

Külön súlycsoportban

Aspergerit ha elkap a tuberkolózis,
Csak a túlvilágban lesz övé a nője.
Megcsókolhatja őt az árnyékbolygón is.
Csak köztük lesz a tévé képernyője.
Míg az ember mereng a porhüvelyében, kár
Hogy nem az Elízium mezőjében jár.

Vajda János emlékére

Számolatlan költő a számadásig társ nélkül kell
az életét kibírja.
Pedig a verseit nem egy idegenhez, hanem a
feleségéhez írja.
Előbb, vagy utóbb a munka börtönéből téged
megszöktetlek.
Te is jól tudod, hogy a házasságok az égben
megköttenek.

Egy embert szeretek

Kit kerítenél jobbat kínálva, keresve.
Mindenkinél jobban imádlak, szeretlek.

Kezed nyomát viselem

Himalája komor csúcsa!
Szabadulj meg hósapkáidtól!
Élet van előtted-alattad is.
Csak nem olyan életbe fogódzol,
Ahol a virágok nektárit szopó sok
Méhecske egymást tapossa, s tolódik ott.
Élet van benned is: kohó, nyom.
Csak kár, hogy magadat a trónra felállítottad,
S hegyed hava szűz képedről nem tágit onnan,
S a vulkáni magmalávát a virágzó mezőre
Ráhárítottad.

Áldott leltár

Fiatal voltam. Élveztem az életet.
Hit, remény, szeretet, naplemente a
buszmegállóban.
Mikor nem volt angolórám aznap,
üres hátitáskával, fáradt napot szimuláltam.

Hunyorogtam a buszokra. Mindben Téged láttalak.
A hármas trolikat sorra elengedtem.
Az ötödikre felszálltam, mikor szürkület lett.
Szerettem Márait. Isten szeretett engem.

Valeur perdu

Akiért két elkésett kezded az avarban gyomlál,
Akiért lenn térdelsz zavartan: nem az az
osztály,
Ne tudd meg, hogy akit keresel, már nem ott
jár.
Mert akit te az avarban veszni hagytál,
S akinek te eddig is segíteni akartál,
Akit te kerültél, s betonban tartottad foglyod
már,
Akit te tovább tartani az avarban régóta úgy
szoktál,
Akit te továbbítani az avarba, hiszen tudod
már,
Aki neked megbocsátani is tudott már.
Ne tudd meg, mikor életem Napja a hegyek mögé
bukott,
Hol jár már érdemed, aki csak szeretni tudott.
Verseim témájául most már itt tartlak.
Neked itt az Úr legyen hozzád irgalmas.
Miközben a professzorok előadásait hallgatod,
Nélkülem ugyan mi lesz a holnapod?
Itt a földi életben a lány választja magának az
egy társat.
A mennyország kapujánál állva nem lesz bárka,
amely átrak.
Az ilyen lányok Istennél be nem vágódnak,
Akik miatt a fiúk itt a Földön elkárhoznak.

Sejtés plusz „Magyar rapszódia”

Ugye szeretsz? – kérdem a halottól. Most légy
felnőtt, férfi!
Meg kell tanuljak eggyel alacsonyabb szinten élni.
Hiába remélek. Veled vagy nélküled.
Emelj fel. Neked beszélek, ne légy süket!
Meghaltál? Egy frászt. Csak leforráztad a fejed.
Meghallgattál. Neked hálás leszek. Csak tovább
adtad a helyed.
Mag kikel. Nincs többé kopárság. Hátadon bogár
leszek, melyet
Szél el nem hord. Szívem téged hord. Meg nem
haltál. Most ne sajnálj.
Engem megtalálász. Szeress, s én meg szeretlek.

Utolszor mondom: Csak szenvedni kell tudni, s kibírni.
Mint a kutya, melyet a bolt elé kikötöttek
nélküled. S fekkhet.
Be nem térhet. S kifelé jövet kajával a
szájában meg nem fül,
Mint ti. S ki nem látja az utat, az az ember sereg.
Míg örök te, vén hülye leszel.

Meghagyom még utóiratul.
Csak szeretni kell tudni.
Egy lányért kell hiába futni.
Nem úgy, mint az UFÓ: igazul.
Csak szenvedni kell, s két lénnel megalkudni.
S hátadon pisztránggal, s előtted hetven
szép esztendővel vesztesen hazakullogni.

Bangui

Szaladgált bennem a gondolat.
Szüleim, s én bírtuk még a gondokat.

Ez a reggel is olyan volt, mint a többi.
Minden szögletet kíváncsian megnéztem.
Sorrendjét a járda kőmintáinak.
És az útpadkáról árnyék hol vetődik.
Dalol a napfény a lombokon.
Derengenek északi falak.

Látni hosszú sort a pék boltja előtt.
Diego plakát a háttér ég előtt.
Mennyi a korsó, és mennyi a pohár?
Nem érdekelt, hisz még nem szorultam rá.
Nem suhintott meg a koldus létje sem.
Hisz még ekkor csak tizenhét éve léteztem.

Az első két táncóra emlékére

Mielőtt fejedből végleg kitörlődök,
s a felnőttkorba végleg elillansz.
Volt-e boldogabb perc az életedben,
mint a velem együtt töltött sevillans?
Ha erre a válaszod a diplomaosztó.
Le kell mondanod a velem
közösén megosztott kosztról.

Szellemidézés

Minden ember életében
egyszer a legszebb, amikor
letérdepel Isten előtt,
s nem ír érdekből verseket.

Hajat növeszt, kapaszkodik.
„Nem lehet, hogy nem szeret.”
S annak ellenére is szereted,
hogy a konnektorba kerget.

Minden ember életében
egyszer közelíti meg Istent,
amikor letérdepel szerelme
előtt, s megkéri a kezét,

de Te nem álltál előttem,
helyette ott volt Isten,
letérdepeltem előtte,
s megírtam „A kétméteresnél”
– című verset.

Ha már...

Ha már Isten minden
csörgősapkája eltörött.
Inkább leszek neki én,
mint itt e sok félisten között.

Harag nélkül

Most már nem haragszok az Istenre.
A tüzes vas sem vádolhatja a levegő molekuláit,
hogy nem tudja átadni neki a melegét.
Levegő a világ, atombomba nélkül is.
Olyan engedelmesen viszi énekemet,
ahelyett, hogy megpróbálna segíteni.
Hogy ne kelljen minden nap igazolni
nekem Einstein relativitás-elméletét.
Bálnapusmogásnak hallom a madáracsicsérgést is.
S talán azért tudok olyan okosakat mondani,
mert tulajdon huszonöt évem felissza
a jövőm felhőin túl száz év agysejt-bomladékát
is.
Így minden napra marad költeni való.
Nyolc év boldogság, de ez is viszonylagos.
Vízbe dobni a vasat jobban megérte volna.
Hit helyett egy pár jó szó jobban esett volna.

A cél előtt

Én, ki tartottam magam az embernél kevesebbnek.
Negyedjére szemeim már nem hiába nedvesednek.
Nem reméltem, hogy halál előtt is lehet érni
révbe.
De te még mindig a hókirálynőt szeretnéd
igézve.

Hadd füstöljenek a romok

Írjál csak, roncsolt lélekkel
megénekelni a távult.
Versedről úgy sem tudod
leszedni a nyugtató-fátyolt.

A tengerek árnyékát tudnod
kell magadról lekotorni.
Érzések nélkül is tudni kell
agyadnak, önfeledten ropogni.

Felülről is le lehet bontani,
ami egykor otthonod volt.
A kőműveseknek rá lehet gyújtani.
Hadd füstöljenek a romok.

Ha nem érzed az avar szagát
a foci pályán, előbb-utóbb
tükörbe lépsz, és eltévedsz.
A rakodómunkásoknak pedig
drága bért fizetsz.

Szenvedés után

Tegnap úgy tűnt,
az életet leszerelem.
Ma jött a depresszió,
ami maga a kegyelem.

Intermezzo

Ha költő akarsz lenni, őszinte barátom,
fogadd meg alábbi jó szándékom.
Ha fenn akarsz maradni, a mindennapokban,
várd meg, míg alád tolják azt, könyvlapokban.

Az erősebbet engedd el, mert úgy illik.
A hangulati elemeket, tudniillik.
Mert mielőtt felfedezed benne, ami jó.
Hazahergel terepedre a rendőrautó.

Az idő olyan, mint a szép nő, hátulról is szép.
Ebben talán olyan, mint a versírási szándék.
Légy kedves emlékeiddel, légy szelíd.
Az idő nem a te kedved szerint telik.

Légy igazságos, ne légy mások iránt irigy.
Légy erkölcsös, hogy ne legyenek vágyaid.
Már csak pár méter van hazáig. Ez a köszöneté.
Köszönet Neked, mert szívemet elengedé.

Miért nem írok

Egyszerre, ha túl sok dolog nincsen rendben.
Elhallgattatott a ponttá zsugorodás engem.
Habár ami teret nyer rajtam, az nem a kender.
Mert haláltusa közben nem termékeny az ember.

Mi kell az emberi méltósággal viselt élethez?

Kell egy lány, egy hajadon.
Kell egy ház, mellette a Balaton.
Napfogyatkozás minden héten.
Színes labda, ha vízbe léptem.
Virágba borult domboldal.
Vidd hát a sorunk, Fortuna.
Kell sok barát, meg egy antidepresszáns.
Hogy az öklöd jól ellazítsd, amíg erre jársz.
Ha minderre rá nem trafálok.
Villanyként funkcionálok.

E világon

Nincs semmim, csak feltételem,
csak az álmaimat dédelgetem.
Megkaptam, amit érdemeltem,
csak az van, amit nem kértem.
Van reményem, s kék egem,
ahova nem nyerem felvételem.

Mátyás Andrea

Versek. Rólam, Tőlem, Belőlem.

Szándékom nincs velük. Csupán jól esik leírni és átérezni abban a pillanatban, ahogy a szavakból, mondatok, érzések, képek lesznek. És jó újra olvasni őket.

Önmagam megerősítésére már jelent meg kötetem, de csupán a saját és családom, barátaim szórakoztatására. Abszolút amatőr „írónak” tartom magam, de hiszem, hogy a lelkem szól ezekből a sorokból és hiszem, hogy megérti, aki akarja. Hüen önmagamhoz őszinték a sorok és változatlanok, akkor is, ha néha újra elolvasva törölnöm kellene az egészet.

Mert hiszem, hogy a kimondatlan szavak megölik, és fogva tartják, az embert és ez a rabság szomjúság és fájdalom. Így, néha bátorítanom kell önmagam, hogy megmutathassam ott legbelül, mi van. Bizonyos érzéseket.

Ars poetica –m örök optimizmusra kárhoztat, így csupán írásaimon keresztül tör felszínre őszinte lelkem - „A szavak miket leírok, bíbor csókok ajkamon
Még nem ismer senki, talán jobb ez így...”

Hát ennyi! Jó olvasgatást!

60 év

Ünnepelünk, tele a ház
minden sarokban egy ismerős
Tortát vágunk
a svédasztal végén állva énekelünk
Friss, őszi illat kering,
a titkos kert virágai mind kibontják szirmaik
Színesen illatozva táncra kél a teli pezsgős pohár
s keringőzve a szélben szól a dal.
Mind ismerjük a ritmust,
de ma mégsem táncolunk.

Mind együtt vagyunk
közülünk csak Te hiányzol
oly régóta már...
a születésnapod ünnepeljük...
lassan 20 éve már minden évben nélküled.

Ünnepelünk, üres a ház
csak képzeletemben zöldell a kert
én szobámban ülve, gyertyát gyújtva,
Unokádhoz leguggolva, suttogva mesélek Rólad
és csak remélem, egyszer majd megérti,
mit jelent Nekem
a születésnapod ünnepeljük
Isten éltesen!

Hajnal egy padon

A hajnal egyszer ránk talált
Már nem emlékszem mikor
Karodba bújva hirtelen
Hallottam a sikolyt.

Szétzúzta a néma csendet köröttünk
Körülnéztem és ott állt Ő mögöttünk.

Félreálltam, nem féltem a sötétben
Az elmúlt évek sorai közt
Sok mindent megéltem.
Elhittem a szép szavakat, de nem akartam hazudni
Szívem mélyén azt éreztem, sosem fogom tagadni.

Ajkamon az édes ízzel, karomban az öleléssel
Hallottam, ahogy a szíved dalra kel.

Hajnal volt....
A sikoly hangja ma is itt cseng fülemben
És minden szót, miket mondtál, mélyen őrzök
szívemben.

Ma éjjel álmodtam

Ma éjjel álmodtam

Az érzés és a képzelet összeforrva igazzá teszi a
valótlant

Kecsegtető kényelemmel elhiteti, minden mozdulat
és pillanat

Benne rejlik egyetlen éjszakában.

Ma éjjel álmodtam

Oly igazság nem létezik, melyhez nem kell képzelet

Elfogulatlan és elképesztő, tudatos értelem

Agyamban döbbenten ráébred - képzeleg.

Ma éjjel álmomban

Újra éltem a régi énem, melytől akkor tájt féltem

Mert annyira kötődött valamiféle másik személyhez

Hogy önálló lényként nem élt.

Ma éjjel álmomban

Nem győztem le Őt. Átengedtem neki újra lényem

Hatalmába kerített, repített, karjaival átölelve védett

Szemével simogatott, ajkával féltő csókot lehelt

Oly édesen, hogy nem mondhattam nemet...

Ma éjjel álmodtam

Csak ennyi lehet...

Táncoló csillagok

Piciny puha párna
Fejed alatt szunnyad
Fenn az égen dalba kezd
Az összes csillag.

Énekelnek kergetőzve
Kacagva és keringőzve
Boldog daluk mind Feléd száll

Integetnek vidáman
Tangóznak is, de csak párban
Lassú táncuk körbe jár

Ha elalszol álmodban
Földre szállnak
Szemedre csókot hintenek és
Jó éjszakát kívánnak.

Mészáros Erzsébet

Magamról... mit is írhatnék? Úgy gondolom, hogy a „művészt” az alkotásai mutatják be. Aki érti, érzi a műveket, megismerheti az alkotót is...

Régóta verselek... örömet, fájdalmat, reményt, bizalmat, sírást, nevetést szedek rímekbe. De leggyakrabban a csodás természet ad témát; papírra vetek napot, szelet, vizet, eget, havat, tavaszt... mindent, mi ámulatba ejt.

Remélem, hogy sikerül egy jó érzést, gondolatot vagy néhány szép pillanatot adni az olvasóknak. Mert akkor már megérte...

Nyári felhő – játék

A vízbe hullt egy
darabka ég,
ragyogó, sugárzó
nyári kék...
Napfény csillámlik,
játszva szikrázik,
tó vizén illan
a tünde fény.

Habos felhőcske,
puha kis párna,
víztükrön játszik,
égen a párja...

Nyár égről pottyant,
tó kékjén csobbant,
játékos kedvvel
vízparton koppant...
Kék vízen kék ég,
hullámozó kékség,
nyár-égi csillogó,
jókedvű szépség...

Habos felhőcske,
kis puha párna...
ringatja vígan
az égi párja...

Viharfelhő közeleg...

Földbe mosódott sűrű fátyol...
viharfelhőket tart a távol...
Sötétbe forduló fénytelen ég...
homályba vesző bús messzeség...
Széllel dacoló kortalan fák,
megsemmisülést váró világ...
Riadtan szárnyaló madarak,
fodrozódva táncoló tavak....
Sötéten fájó nehéz fellegek...
játszva birkózó vihar – gyermekek
A tavasz-égen lassan, komoran
... viharfelhő közeleg...

Patak

Szalad, szalad a fürge patak,
vizeben mosdik a tavaszi nap.
Medrében élnek sokszínű kövek,
belenyújtóznak öreg gyökerek...
Csobog, locsog, vidáman nevet,
szelíden simogat benyúló kezét...
Tükrébe néznek habos fellegek,
s habjuk ledobva benne fürdenek...

Fák a réten

Esteledik...
Pihenni indul a nap.
Magányos fákat
simogatnak a
lehulló sugarak...
Fák a réten...
hűs esti szélben
nyújtják ki águkat...
ringatják magukat...
Esteledik...
Magányos álmukba
fordítják napjukat...
S társul nekik
– röpke időre –
árnyékot ad
az alkonyat...

Molnár Szilvia (Aphrodite)

1973-ban születtem a Szűz jegyében. Szegeden élek, könyvtáros vagyok. Kiegyensúlyozott párkapcsolatban élek. Büszkeségünk egy csodaszép és okos kutyus, akit két éve nevelünk.

Tinédzserként kíváncskoztak ki belőlem az első kezdetleges sorok, amiket több és több követett, ám ezek elenyésztek.

1996 környékén kezdtem tudatosabbá válni, amikor az internettel való ismerkedésem során amatőr irodalmi oldalakra vetődtem. Akkor váltam végképp tudatossá, és mertem is magam felvállalni, amikor a 2000-es évek elején csatlakoztam a Barátok Verslistájához. A távol-keleti vonzódásom során beleszerettem a haiku versformába. Gyakran próbálom ki magam benne.

Máz

Vicsorgó foggal ölelgető szavak nyalogatnak
rád édes burkot, néznek cirkuszi lónak
hónaljon fognak ringlispilben forgatnak
gyermeknek álcázottan helyet foglalnak rajtad
s Te igaztalan mosolyuknak örülsz...

Jácint

Jutalom-illatot hoz a szél
Átjár a varázslat, átlebeg
Cikkcakkot táncolva lebeszél
Incseleg, dolgomra rálehel
Nincs is már ellene menedék -
Titkolni próbálnám zsánerem.

Kételyek

1.
ki mondja meg: jó
szélnek havat kavarni
lavina után?
(rosszra még egy rossz)

2.
mosolyunk során
fogainkra ráfagyhat
a tél szeszélye?
(őszintétlenség)

Fantomok /játék/

1. A kezdő

sötétségfélőn
lepel alatt remegő
fálnak árnyat ad

2. A vagány

ijesztésre kész
fel ne bukjon röptében -
árnyék falat ér

3. A profi

huhogó éjjel -
vonyító vértócsára
feszület vetül

Eleredt

Lándzsákat szór az ég újra
felhőfürt mögött mosolyog a Nap,
ilyenkor minden érzés durva
csupán eldolgozatlan, sáros agyag.

Tiszta egünk a szürke némaság
vállá jócskán beborította gonddal,
szikkadságát tünteti a méla táj
álmodik kevesebb nyomorral.

*/Valahol már fecske incseleg
fürgén jó tető-csepp társsal,
királynak ily percei nincsenek
naphosszat váróban tárgyal./*

Dr. Nemessányi Mária (NeMo)

Nehéz néhány mondatban összefoglalni, ki is vagyok valójában. Orvos, 3 gyermekes édesanya és amatőr művész:

Vagyok, – mint minden ember – rejtély,
Idegen világba csöppent utazó,
Csodákról álmódó szívemnek mélyén
Szemernyi remény szikráját hordozó.

Alkotásaim többsége honlapjaimon olvasható:
<http://www.nemoblogja.blogspot.com>
<http://www.ararat.gportal.hu>

A New Yorki nő

Lépteit színpompás pillangók kísérték –
Az utcán hangyaként hemzsegő emberek –,
A vékony dróton libbenő lepkék röptét
(Rajtad kívül) talán senki se látta meg.

Izzó mélyvörösre színezte az alkony
Az égbetörő, rideg toronyházakat,
Aktatáskák, öltönyök, egykedvű arcok
Közönyösen rótták sietve az utat.

Tarka ruhájában melletted elsuhan,
Barna haja libben, felborzolja a szél,
Fénylő színfolt Ő a nyüzsgő áradatban,
Magányos és fáradt, már semmit sem remél.

A pillangók, mint az álmok keltek szárnyra,
De vak és süket körülötte a tömeg,
Őt csak vitte, monoton vitte a lába.
Nem látják, nem hallják, senki sem érti meg.

Zúzmara

Ragyog a Napfény,
az arany lombú fákról
ősz lomb pereg,

Messzire mentél,
a sápadt hideg tájból
elszállnék veled.

Nyirkos már az út,
csontfagyasztó szél búvik
kabátom alá,

Ág reccsen, ha fúj,
roppant karmú tél csúszik
fagyott oldalán.

Nincsen kegyelem;
bebújik a jégcsap is
ereszem alá,

didereg a hegy
zúzmara lep lombot, mint
hófehér madár.

Ha Te itt lennél,
messzire röpülne a
reszkető hideg,

szíved melegén
fagyoskodó lelkem
többé nem remeg.

Örvény

Halott szivárványra
Angyal borít
Komor felhő szemfedőt,
Fénye-vesztett fátylak,
Földöntúli
Forró kígyók, tekergők.
Tornádó szívében
Kicsi madár,
Jajdul hangod, szenvedő,
Sodró lendülettel
Verdes a szárny;
Nem segít a teremő.
Örvény von magába,
Szabadulnál,
Közelít az anyaföld,
Hidd el mindhiába,
Repülnél, ám
Sorsod szabta keringőd.

Veled

Drágagyöngy vagy, s én
tenyerembe tettelek,
hogy ne légy árva.

Kincseid felém
pazarlón szórod, szívem
mint kagyló héja,

színes szelence
borul gondolatidra,
növekszik a fény.

Lelked melenget,
mégis titkokat ringat
forrongó mélyén.

Nem firtatom. Csend.
Szemed – csillagos égbolt –
szememmel beszél.

Lángra lobban bent
sziporkája fellobog,
maga a rejtély.

Melletted minden
megszépül. Lényed csoda,
gyengéd oltalom.

Hosszasan nézlek.
Hiába, ahol te vagy
Ott van otthonom.

Lehetőség

Porszemként té-tova libbenünk,
Apróra zsugorodott hitünk.
Mint tüske szúr, minden nap sajog,
Imánk nem dicsőít, csak jajong.
Miért hát, hogy mindenki árva,
Útra nem lel. Magába zárva
Körbe fut, mindig körbe-körbe,
Vágyaktól üzve, csalva törbe,
Sosem talál igaz tükörre,
és ha mégis, elfut előle.
Fáj bennünk a megannyi álom,
Szavunk kevés: csak ákom-bákom.
Miközben fénylőn ragyog szívünk,
A porba veszve elmerülünk.

Forró a sivatag, ébredj fel!
Nem erre születünk! Mennünk kell!
Repülj hát! Szárnyadon tűzszikrák,
Ragyogj, hisz tudod, hogy várnak rád.
Álmodj, mert hívnak a csillagok,
lelkedben fényük lángol, lobog,
Szíved most forró tűzként dobog
hisz benned is élnek angyalok.

Ki áll ki értem?

Ki áll ki értem,
Ha egyedül állok
a hegyorom zord tetején,
Ha csupán tenyérenyi
lábam alatt a meredély,
Ha magába szippant
egy mély, vészjósló szakadék,
– mennem kellene,
de mégis inkább maradnék –
Mondd, hogy szép az élet,
csak mondd, hogy mégis mesészép!

Ki áll ki értem,
Hogyha lángba borul
A zsendülő, virágzó rét,
ha értelmét veszti
a mindig is gyötrelmes lét,
ha nincsen már tovább,
és azt kell, hogy mondjam; elég!
– mennem kellene,
de mégis inkább maradnék –
Mondd, hogy szép az élet,
csak mondd, hogy mégis mesészép!

Sohamadár

Ünneplőbe öltöztetett szívem
– Apró, tarka tollú madár –
Tenyeredbe reppenne csendesen,
De örökkön-örökké vár.
Az idő múlik, gyötrően pereg,
Kajánul oson az órán...
Azt suttogja megannyi homokszem:
Szeress csak, balga Sohamadár!

Nélküled...

Nélküled, Tündérem, nem kapok levegőt,
sivár a világ és vigasztalan a Föld.
Nélküled... valami fájdalom szorongat,
Keserű az édes, a szép is fojtogat.
A szívem is hiába dobban nélküled,
hát ne is dobogjon, ha nem vagyok veled!
Nélküled könnyé változnak mind a vizek,
és a kánikula is dermedten hideg.
Nélküled az ég tépett felhőrongy-paplan,
szárny nélkül zuhan a föld felé egy angyal.
Nélküled némán hallgatnak mind a dalok,
mert a szó nélküled bennem csupán dadog.
Nélküled én senki és semmi sem vagyok,
mert minden, mi szép bennem, Általad ragyog.

Mondd, mit ér?

Mondd, mit ér, mondd, barátom, mennyit ér
A sötét est, ha nincsen csillagfény,
A világ, ha nem terem a televény,
ha nincs virág a tar föld tetején?

Mondd, mit ér, mondd, barátom, mennyit ér
A szó, ha igaztalan, vagy kevély,
A kincs, ha az ára halál és vér,
A gazdagság, ha nincs többé erény?

Mit ér a száj, ha szól, de csak dadog,
A kéz, ha többé soha nem mozog,
A tűz láng nélkül, hogyha nem lobog,
A szív, ha szeret, de már nem dobog,

Mit ér a test, ha nem érezhet már,
Mit a szerelem, ha örökké vár,
Mit ér az élet, ha szüntelen fáj,
Mit ér, aki céltalan botorkál?

Mondd, mit ér, mondd, barátom, mennyit ér
A szív, ha jéggé dermedt, kőkemény,
Az asztal, ha nincsen rajta kenyér,
A világ, ha nincs már többé remény?

Hiszem; gyúl majd csillag, ha jó az éj,
Hiszem; terem virág a szív mélyén,
Hiszem, ahol tűz lobog, lesz még fény,
Csak légy velem, mert Te vagy a remény!

Tündér?

Egy árva tündér rebben az éjben,
Hozzád szárnyalna a messzeségben.
Imája gyenge, szárnya megfagyott,
Hívja, de nem jönnek az angyalok.

Suttogó imája tehetetlen,
Bár Isten előtt nincs lehetetlen.
Ám hited nélkül a tündér halott:
Nem szól a száj, ha a szív csak dadog.

Nyisd ki a szíved, engedd be végre,
Általad repül a messzeségbe:
Te alkottad szárnyait és hitét
Fogd hát tenyeredbe ezt a tündért.

Áldott...

Áldott a nap, amely véget ért,
hálásan pihen el a lélek,
minden nap újabb lehetőség:
örülhettem, szerettem, élek.

Ragyogás

Angyalok vigyázzák lépteid,
csillagösvényen vezet az út,
szépségébe ragyogva merít
lágy szellő és tiszta vizű kút.
Teremtőd szava mosolyra hív:
feledd el a kint, s a háborút,
és ha ragyogását látod, nincs
soha többé sötét alagút.
Bánatvirágra szíved legyint,
elfeleded örökre, mi rút,
és ha a madárdal csendre int,
fénylő lelked másnak a kiút.
Kövesd a szépség ösvényeit,
mert csillagösvényed arra fut.

És Mégis

És mégis... mégis felsüt a nap,
Habár fejed felett összegyűltek a fellegek,
És mégis, minden csapás ellenére
Dacosan emeled magasba fejed,
Mégis tovább mész az úton,
Bár porba roskadni lenne kedved,
És ha százszor és ezerszer becsaptak is,
Mégis tud szeretni a szíved.

Szárnyakat kerestem

Szárnyakat kerestem,
Szálltam messzeségbe,
Mint lomha kő estem
Szakadék mélyére.
Másik szárnyat kaptam,
keltem messzi útra,
forró tűz alattam:
lehullottam újra.
Ha szemedbe nézek,
Éj mélybe, kékségbe
Fenségbe öltöztet,
kalandba, mesébe,
tündérszárnyat adtál,
nincs szükség egyébre,
suhanok Veled már
a csillagos égbe.

Az Út

Végtelennek tűnik néha az út,
Végül mégis felnyitsz egy új kaput.
Kulcsa a minden napos küzdelem,
Melyet vív szív, lélek és értelem.

Ha úgy érzed, hogy jó útra találsz,
Haladj rajta a végtelenen túl,
És ha valóban a jó úton jársz,
Isten keze szelíden érted nyúl.

Ábránd

Álmodom rétet, legelőt,
álmodom tiszta levegőt.
Álmodom a szeretetről,
álmodom tűzről, és fényről.
Álmomban repülni tudok,
velem szállnak szép angyalok.
Mosolyomban lángot hozok,
szikrájával mosolyt szítok.
Tündérekkel táncra kelek,
csillagporral meghintenek,
szívembe lángot ültetnek:
minden embert megölelek.
Másként látom a világot,
s ne hidd, hogy csupán álmodok!

Rongyos napló

Valamikor elindultál
Életed, mint tiszta napló.
Hibát hibára halmoztál,
Mondhatod, hogy mindez nem jó...

Naplód gyöngybetűit önnön
Véreddel róttad papírra,
Sokszor ülsz a lapok fölött,
Ráhajolsz, emlékszel sírva.

Fáj-e még? Fáj minden sebed.
Továbblépsz, múltad nem ereszt.
Tanulj hát: miért volt mindez?
Az orkán vonz, de megsebez.

Bocsáss meg hát önmagadnak,
múltadból kilépve okulj,
Légy remény követe másnak,
Leborulj, és ne kiborulj!

Merre visznek ösvényeid,
Tisztábban láthatnák mások,
S ha elfogadod, tükreid
Lesznek a hű, jó barátok.

Ne perlekedj földi kincsen,
Vér tapad rá, gond, és bánat,
Ne vágyj arra, ami nincsen,
Talán becsapott a vágyad.

Hogyha vonz az ismeretlen,
semmilyen távlat nem elég;
Szárnyat bontva nézz lelkedbe,
Fedezd fel, milyen meseszép!

Rendhagyó ajándék

Bánatfelhőktől terhes az ég,
sötétbe borult a messzeség.
Szíved mélyén gondvirág terem,
Leszakítanám, de nem merem.

Elsimítanám a széles árkot
Lelkeden, mit a szenvedés szántott,
El nem sírt könnyeid letörölném;
Fájdalom érint mosolyod mélyén.

Szárnyra kelve repülnék a széllel,
Cudar felhőd nyugovóra térjen.
Lopnék neked csillagport az éjben,
szemedben a fény, hogy újra égjen.

Arra vágyom, hogy boldog légy végre,
De nem vagyok sem tündér, sem angyal,
Álomszárnyaim felveszem éjjel,
De elillannak, a kelő nappal.

Magamon kívül nincs hát ajándék,
Hiszen koldus vagyok, semmim sincsen,
Csak a szeretet, ami az enyém,
szívem hát csendben szívedbe rejtem.

Medvecki Medve

Medvecki Medve a fotelban ül,
brummog, torkán egy cseppet köszörül.
Bundája fehér, nem loncsos barna,
nem fog az idő vas foga rajta.

Medvecki Medve csak Téged figyel,
szavaidra vár, de nem árul el,
minduntalan gondolatod várja,
cseppnyi szíve szeretetre tárva.

Medvecki Medve száján hű mosoly,
s bár nevet Veled, ám lelke komoly.
Egyet szeretne, hogy Te boldog légy,
bármi van Veled, akármerre még.

Érted dobban egy apró medveszív,
kalandra fel! Ő boldogságra hív,
csattan kezedbe csöppnyi medvemancs,
szeretet, derű, barátság a parancs.

Medvecki Medve hazája Grönland,
titkod rábízhatod; figyel, s hallgat,
füledbe suttogja: "szeretni jó,
a Nap újra felsüt, s vakít a hó!"

Az ősz arcai

Ősz van, csendes, békés. Borongós a reggel.
Nézek kifelé nagy, álmatag szemekkel.
Mélán kel a Nap is, felhő takarója
Lehullni készül, ám ködpára borítja.

Szitál az eső, egy csepp hull az arcomra,
Ballagok kedvetlen, nem is tudom, hova.
Aztán sziporkázva mégis felsüt a nap,
Szivárvány játszik a sötét felhők alatt.

Áttűnik fénye a sárguló lombokon,
Aranyra vált minden, messze fut a komor,
Sötét hangulat már lelkem zugaiból,
S látom ahogy vígan mókus fut a fákon.

Nyílik még a kertben apró, vörös rózsza,
Kék bogyókat érlel sötét mahónia,
Piros pöttyöt rejt a tiszafának lombja,
Az őszt víggá teszi ez a színorgia.

Álmos reggelemből fut a szomorúság,
Örömmel tölti el szívemet a világ.
Színekkel telik meg nyomott, szürke napom,
Vidám, boldog ősz lesz, hogyha azt akarom.

Színpompa

Mindegy, hogy a száz színben nyíló virágok
árok szélén, vagy a kiskertedben nőnek,
illat, pompa, s a természet adta dalok
varázslattal töltik meg az egész Földet.

A Teremtő számtalan csodát alkotott;
arany naplementét, sugaras felhőket,
s amíg hosszú útján lomhán ballag a Hold,
csendes tükrén a tó ezüst hidat renget.

Mikor elfáradsz reménytelen utadon,
nézd, mily kápráztató a világ, s az élet;
a szívből messze száll a széllel minden gond,
ha a természetben oldódva pihenhet.

A szépség jó kedve leveszi vállunkról
a súlyosnak hitt, régóta cipelt terhet,
mert mindaz, ami lesz, és mindaz, ami volt
eltörpül a jelen zsongó csendje mellett.

Isten gondos karja szeretettel, áldón
öleli át derűjével a bús lelket.

Dimenzióváltás

Repülj most, ahová hívnak a csillagok;
Körülötted fényes szárnyú, szép angyalok.
Ne nézd a múltat, és ne tervezz holnapot,
Legyél Élő, ne légy tovább élő-halott.
Csak szállj fel, ahová hívnak a csillagok,
Ahol Isten szeme szelíden rád ragyog,
Mosolyában elmosott új dimenziók,
Emberi ésszel felérhetetlen titkok,
Máshol jársz, a lelked új kapukat nyitott,
Ne tervezz, csak érezz, s fogadd el, hogy hívott.
Itt, amerre most jársz, megszűnik az idő,
Csak a szeretet van, a mindent betöltő.
Itt lakik a zene, itt lakik az álom,
Itt lakik a vers is, ami nem sajátom.
Repülj fel hát, fényes lelked közepébe,
Titkoknak mélyére, Isten közelébe.
Repülj hát, ahová hívnak a csillagok,
Lelkedben zendülnek csodálatos dalok,
Tündérek táncolnak, várnak szép angyalok.

Álmodj...

Álmodj a világért,
álmodj valami szépet,
ha ébren vagy is,
álmodj tündérmeséket!

Te csak álmodj!

Vannak fecsegők és vannak törtetők,
Vannak álmodók és vannak hitszegők,
Kinek a mámor, kinek a hatalom,
kinek a pénz kell, kinek csak oltalom.
Vannak tespedők és van, ki tenni mer,
van, ki szótalán és van, ki ünnepel,
élhetsz sötétben, de van, kinek fény kell.
Álmod a porból minden nap felemel

Százkarú Hydra

Szívemben szenvedélyes szerelem,
Lobogó lángoktól lüktet lelkem,
El nem csókolt csókok tüzén égek,
El nem ölelt álmok, mint lidércek
Fojtogatnak, karjaikban méreg,
A szívedhez soha el nem érek.
Szürkés-kék az ég, a tó, a tenger,
Szemed színe víz tükréből perzsel,
Mosolyod, mint csillag fenn az égen,
Most is látom, mégis: el nem érem.
Szavaid, mint langyos őszi szellő,
Mért nem lettem bűvös tavi sellő?
Köszívednek merről van a nyitja,
mi a bűvös szemüveged titka?
Gyengéd szíved nem kőből van, látom,
Csak béklyóban vergődik, barátom.

Orbán Anikó

Verseim nagyrészt olyan természetes emberi érzésekről szólnak, melyeket sokszor oly nehéz kimondani.

Bízom abban, hogy a Kedves Olvasónak is segítségére lehetek ezek megfogalmazásában.

Eszedbe jutok-e még?

Mikor egyedül vagy, s ragyogó az ég,
Vagy ha azt hiszed már itt a vég,
Mikor körülvesznek a jó barátaid,
Vagy épp eloszlanak a szép álmaid,
Mikor boldogságban fürdetnek,
Vagy ha kínpadokra ültetnek,
Mikor mindenki vidáman mosolyog,
Vagy ha letörlik a boldog mosolyod,
Mikor úgy érzed, mindenki szeret,
Vagy ha gúnyolódva kinevet,
Mikor a tömegből kiemelnek,
Vagy mikor oda épp visszaterelnek,
Mikor azt mondják, hogy fontos vagy,
Vagy ha feléd se fordulnak,
Mikor vidám vagy és elégedett,
Vagy ha bánatod mindent felégetett,
Mikor nevetsz baráti társaságodban,
Vagy ha elveszni látszol nagy magányodban,
Mikor dolgozol, s teljesen lefoglalod magad,
Vagy ha egy képen feléled egy szép pillanat,
Vajon eszedbe jutok-e még?

/cím nélkül/

Fáj, hogy élem mások életét,
látok, érzek, és úgy segítenék,
de nem merek.

Hallgatok. Nincs szó, mit mondhatok.
Ha szólhatok, kínok a mondatok,
így szenvedek.

Jönnek is sorra a fellegek.
Magamban egyedül lehetek,
Merenghetek.

Szállnak a kósza gondolatok.
Állva senkit sem zavarhatok.
Ellehetek.

Percekig állok a tömegben,
Várom, hogy valaki fölemeljen,
és megmentsen.

S mintha mindenki szeretne,
Már jönnek is felém nevetve
az emberek.

Ha sokáig velük lehetek,
S azt hiszem, már szeretnek,
elmehetek.

Üzenet

Véget ér a munka, eltelik a nap,
Kattan a zár az ajtóban,
És bár elmész, mégis látlak,
a képen az álmomban.

Otthon már lassan dobban a szív,
Nem ráz fel senki a magányból,
És bár nem hallod, mégis téged hív
a hangom a távolból.

Egy pillanat, s átjár az élet,
Ráncok kelnek a homlokon,
És bár nem látod, de hiszem, hogy éltet
a mosoly az arcomon.

Intek, s te visszanézel,
De én csak szótlanul állok ott,
És bár nem érted, de ugye mégis érzed,
hogy mindig veled vagyok.

Állatkert

A város szívében,
Világok színében
Szól a tájak szózata,
Hív az állatok szava.

Dübörgő léptek.
Néma rezdülések.
Suhanó árnyak.
Éneklő szárnyak.

Kecses mozdulat.
Színpompás hangulat.
Fürge rémület.
Hallgató fülek.

Ugró mozgalom.
Álló unalom.
Csobbanó test.
Szem mely megles.

Dobbanó szívek.
Reccsenő ívek.
Koppanó ajkak.
Rohanó talpak.

Mozgó sötétség.
Árnyékban reménység.
Szelíd vidámság.
Szárnyaló kiváltság.

Kúszó óhajok.
Rezgő sóhajok.
Könnyed lendület.
Nyugodt szédület...

Lobbanó fényekben,
Különös lényekben
Ér a természet szele.
Vajon része lesz-e?

Medve

Nagy, cammogó szőrme,
Melynek szeme les körbe,
Háta kissé görbe.
Nem való ölbe,
Félő megölne.

Kígyó

Csúszik a lélekvesztő,
az embert megtévesztő,
szép, de megdermesztő,
Kedves és ijesztő
Sejtelmes élet.
Titkos végzet.

Polgárné Dornai Klára

Veszprémbe születtem 1954-ben. Gyermekkorom emlékei Herendre kanyarodnak vissza, de középiskoláimat már Győrben végeztem. Éppen negyed évszázada élek a Rába folyó festői környezetében, a nicki duzzasztó mellett.

A versek közelségét mindig fontosnak éreztem. Volt időszak az életemben amikor „faltam”, és volt amikor „csak” szavaltam őket. Nagyjából tíz éve írok verseket, elsősorban a lelket mélyen érintő dolgokról, érzésekről, hangulatokról, legyen az öröm, fájdalom, bánat, bosszúság, a természet csodái, vagy éppen a világ nyomasztó dolgai.

Szerencsés az ember, ha vannak álmai, céljai és megtalálja az oda vezető utat. Én szerencsés vagyok, megtaláltam önmagam.

Köszönet az életért

– *édesanyámnak szeretettel* –

Reggelente úgy kel, mintha időre menne,
pedig nem várja senki, csak virágai a kertben,
zsigereiben benne ég a munka utáni szenvedély,
a késztetés, a tenni, tenni, tenni még,
ez élteti meg a hit, mely erőt ad néki és boldogít.
Naphosszat matat a házban, vár kalács illatával,
növényei között bóklászik kedvére,
el van ő egymaga a nyolcvanhét évével.
Nem sír, nem zokog, imára hajtja fejét,
annyi mindent kibírt, nem törte meg a szenvedés.
Csak az enyhet adó álom jön nehezen szemére,
fáj már minden csontja, fájnak már az emlékek.
Jó szándék lakozott, s lakozik szívében,
van kedves szava, – gyógyír a lelkemnek.
Nem akart egyebet, mint adni, adni, adni, –
Istenem, segítsd őt, ha itt akarna hagyni!

Nyíló kardvirágok

Csatasorba álltak a kardvirágok,
kezdődnek a színes csatározások.
A kert végében,
a feljövő nap fényében
megvillannak a fehér, sárga, lila élek.
Istenem! – de rémes,
némelyikük pengéje már véres!

Pirkad(at)

Csak azt tudnám, hogyan volt,
- mikor a hajnal rám hajolt -,
az égbolton a fáradt hold,
a napnak behódolt,
s a csillagok elhervadtak.

Csak azt tudom, hogy idelent,
a pirkadat bíbora derengett,
s a szürkesség ölen
felragyogott a fény,
elhaltak a lidérces álmok,
fellobbantak ördögűző lángok,
és mindenütt e féltekén,
a kilátástalanság hegyén,
megcsillant a remény.

Eltűnődve

Minden út vezet valahová...
ki mondja meg, melyikre lépjek?
Míg árnyék kacérkodik a fénnel,
az ember olykor ingoványra téved.
De hány felvonás az élet?
És melyik az utolsó ítélet?
Mikor osztja rám a végzet?
Mikor temetkezik a föld az éggel?
Csupán önmagamtól kérdem,
így csendben, eltűnődve...

Évszakok

A nyár felperzselte a végtelen pusztát,
s mind aki jól végezte dolgát
elégedetten odébb állt...
Bágyatag hullnak a legyek,
alázúdulnak komor, nehéz fellegek,
ijesztően a rozsdás ősz közeleg...
Elnyűtt lombjukat siratják a fák,
- tavasz szab majd nekik új ruhát, -
az ősz a széllel már nyargal tovább...
Éhes varjak csatáznak a kavargó hóban,
hajléktalanok álmodnak meleg kandallóval,
míg igazgatják a nyirkos újságpapír takarókat...
Jégcsap család csilingel a teraszon,
út menti fák dideregnek csupaszon,
hamarosan a zimankós tél is eloson...
S megérkezik lassan a várva-várt tavasz,
remény-bimbókból új életet fakaszt,
ismétlődik mindig ugyan az...

A sors bosszúja

Akár a zuhatag
suhan sebesen életünk folyama,
fájdalmasan súlyt reánk a bosszú, -
rövid minden földi élet,
csak a haláltusa hosszú.

Milyen lehet

Milyen lehet
szelni a kék eget,
fodros felhők közt suhanni,
fönről a földre lenézni?

Milyen lehet
látni a csipkés szirteket,
habos, tajtékzó tengereket,
nyüzsgő városi embereket,
s a visszafojtott könnyeket?

Milyen lehet
elviselni az elviselhetetlent,
vagy tán' a messzeségből nézve
a gondok-bajok eltörpülnek?

Veled

Veled vétkezem
veled kárhozom,
a szerelem oltárán
általad áldozom.
Veled szenvedek
veled érzek,
izzó lángnyelvek
tűzében égek.
Oltalmaz nyújt
élhető életet,
veled bűnhődöm
ha elér végzetem.

Szellőrózsa

Szellőrózsa ringatózik a szelíd széllel,
szirmai vígan virítanak a messzeségben,
sejtelve sincs, mi van sorsából soron, -
a hajnalokkal lopva, már az ősz oson.

Borzongás

Langy nyári esőben
arcomra peregnek a cseppek,
beleborzong a lelkem, -
mintha bársonykezed
érintené testem.

Vízkörkép

Az égből ömlő áldás,
a földön hömpölygő áradás,
körülöttem sír minden szem,
és én is könnyezem.

Kardvirágok (3)

Váza rabságában
halálra ítéltén,
kardvirág sanyarog
pompája teljében...

Póli Róbert

Szerelem, szerelem...

Nem, nem a vízcsapot (pedig csöpörög).

Ez valami más. Égbe emel, vagy a pokolba taszít. Ha van, az is lehet rossz, ha nincs, akkor is lehetünk boldogok. Vagy fordítva. Bármi lehet, ha az ember elkapja ezt a furcsa dolgot. Nem gyógyítható, gyógyszerrel nem kúrálható. Műszerrel kimutatni képtelenség.

Ott van. Benned, bennem, mindenkiben.

Pokoltól az égis, és vissza, aztán megint fel, és így tovább, míg keblünkben szív dobog!

Erről a varázslatos-átkos-gyönyörű gyötrelem-csodáról nyújtok át néhány írást, egy mini csokrot, az Antológia virágkosarába.

Ui.: rólam, többet, a Verselő Antológia 2009-ben lehet találni!

Csak álom volt (1984)

Egy csendes nyári alkonyon
sétáltunk a parkban,
minden fa halkan suttogott:
– Ó, milyen boldogok!

Két karom lágyan átölelt,
lelkem a lelkedhez ért,
ajkam vágytól remegett
egyetlen csókodért!

Egy csendes nyári alkonyon
nagyon boldog voltam,
de ó, csalóka vágy!
Ez álom volt csupán!

Hajnalodik (1984)

Fölbukkant a nap
a hegyek csúcsa felett,
szívem gondolata
Tefeléd vezet.

Kezed a kezemben,
szíved a szívemben,
egy-test-lélekben
sétálunk csendesen.

Boldog hajnal,
ne menj el soha!
Erősen fogom a kezéd,
örökké Tiéd leszek!

Bárcsak mindig már
ilyen hajnal volna!
Ne hagyj el
engem soha! soha!

Olyan jó veled! (1999)

Csillagként ragyog a szemed
– ha rámnézel,
tudom, Te is úgy szeretsz
– gyere érints meg,
szárnyaljunk együtt
– az égbe fel,
mikor testünk összeér
– a mélyben lent.

Olyan jó veled,
oly nagyon jó,
elmondani nem lehet,
olyan jó!
Veled lenni,
veled élni,
csillag-létben
veled hálni,
olyan jó!

Nincs tér, nincs idő
– ha velem vagy,
csak a végtelen űr
– mi veled van,
gyere szoríts magadhoz
– nem számít más,
Te vagy a galaxisom
– ez a valóság!

Olyan jó veled,
oly nagyon jó,
elmondani nem lehet,
olyan jó!
Veled lenni,
veled élni,
csillag-létben
veled hálni,
olyan jó!

Fájt már a lelked? (2007)

Fájt már a lelked?
Úgy igazán?
Mikor nem tudja
az ész, a szív mit csinál?
Fájt már a lelked?
Mikor jársz föl, alá,
céltalan, szobádba
és bőrödbe zárva?

Érezve, majd szétfeszíti
testedet valami vágó?
Fájt már a lelked?
Hogy nem hallasz,
nem látsz, hiába
szól bárki is hozzád?
Fájt már a lelked?
Annyira, majd belepusztultál?
Hogy úgy érzed,
jobb volna talán,
ha tested fájna már,
vagy még jobb
az lenne,
ha egyszerűen
csak meghalnál.
S a lélek szabad lenne,
így kezdhethne új életet.
Talán.
Lelked fájt-e már,
mondd hát!

Foszlányok 4. (2007)

Inkább
üsetek
bottal,
verjetelek
agyon!

De hogy
a szív fáj,
szorít,
és sajog,
azt
tovább
én
már
nem
bírom!

Por és hamu (2007)

Ó, hogy vágyom mosolyod!
Szádat, hogy csókoljon!
Izgasson érintésed!
Vágyom egész lényedet!
De messze vagy tőlem,
hiába is sóvárgok
utánad ilyen nagyon!
A vágy éget kívül-belül,
nincs más, ki elolthatná
a forrón lobogó tüzet!
Lehet, elégek egészen,
hiába a képzelet...
Maradok por, leszek hamu,
és nem számít többet
semmi sem.

Az volna jó... (2007)

Elveszni szemeid tűzében:
az volna jó!

Elvesznél testemben, mélyen:
az volna jó!

Szárnyalnánk együtt az égbe:
az volna jó!

Élvezni egymás örömét:
az volna jó!

Ha elvesznék szemeid tűzében:
ó, volna az jó!

Ha akarsz... (2007)

Leszek a takaród
ha akarsz...
Beborítom testedet
énvelem...
Vagy forduljunk át
s Te takarsz be
engemet...
Ha akarsz...
Még több is lehetsz...

Mégis (2007)

Én vagyok a hülye!
Minek megyek bele
olyanba, mi eleve
teljesen lehetetlen!
S várom a csodát!
De az nem jön ám!
Nem úgy van az,
hogy könnyű legyen!
Szenvedni kell,
kegyetlen, szüntelen!
Érezni, ahogy mar
a fájdalom a lelkedben!
Ahogy éles fogát
mártogatja testedben!
De ez is hiába,
ettől még nem lesz
helyzeted könnyebb,
ami miatt mar a kín,
továbbra is beteljesületlen!
A hülye csak én vagyok:
mi a francnak hagyom,
hogy ennyire fájjon?!
Hagyni a fenébe mindent,
mindenkit, az egész világot!

Az kéne tán...

De hát... csak hülye vagyok...

Néha (2008)

Néha szeretnék gyűlölni!
Utálkozva gondolni rád!
Kitépni szívemből
szívedet,
rád zúdítani a világ
összes haragját!

De minderre képtelen vagyok.

Mert több vagy nekem,
mint az élet.

Örvény (2008)

örvényben szédülök
húz a mélybe egyre
már nem vagyok
biztos pont
senkinek, semminek
lehet a végén majd
két szék közül a pad alá esek
minden fájó és
semmi se jó
minden kellene
de csak semmi kapható
körbe-körbe
saját farkát kergető kivert kutya
önnön magamon kívül

nincs más gondolat
fáj a világ
és visszafájok én
ellehetetlenülve
a senki
a semmi
közepén
szédülök
az örvény beszippant
nincs menekvés
sorsod te akartad

Drog (2008)

Te vagy a drogom.
Kellessz, mint víz a sejteknek,
akár végtelen fény a léleknek.
Hiányod fáj;
elvonási tünet
a kilátástalanság,
karöltve vele mélabú jár.
Nem látok, nem hallok, nem élek,
ha tőlem messze hálsz.
Drog vagy nekem.
Függő lettem.
Hozzád tartozó.
Ha nem leszel többé,
lehet, úgy nem leszek én.

Sose már.

Felébredve alvásomból hallom (2008)

kutyaugatás hasítja szét az éjjel álmokkal teli csendjét
hangját messzi viszi szél de nincs válasz rá,
minden más aluszik csak én vagyok fenn félálmaim
titkos küszöbén átlépve a valóság peremén
lehet én ugatok a sötét ég felé

Mint száraz falevelek (2008)

Száraz falevélként peregnek
ajkaimon a hangok,
s hullanak hangtalan
lábaid elé:
oly nagyon szeretlek!

De mit mond e szó?
Elmondja vajon neked,
hogy szíved minden
dobbanását érzem,
ha közel vagy,
és ha távol, úgy is?

Tudod belőle,
hogy hiányzol,
ha nem lehetek
veled?
Érzed-e a kint,
mit hiányod okoz?

S ha itt vagy,
s hallod e katartikus
hangok halmazát,
melyek e szóvá
olvadnak össze
szíved legmélyén,

vajon érzed-e,
hogy bennem hegyek
kelnek át
világtengereken;
látod-e szemem tüzében
a vágy izzását
tested után,
s bőrödön a fényt,
mi tőlem hozzád,
s vissza árad,
összekötve égi lényünk
igaz valóját?

S tudod-e,
hogy érted
e földi létem is
odaadnám?

Mert bennem ezt,
s lehet, ennél
még többet jelent,
mikor hangképző
szerveim egy
belső tűz parancsát
követve ezt
kürtölik világgá:
SZERETLEK!

Kacagásod (2010)

Apró, színes üveggyöngyök
gurulnak szerteszét
kacagásod nyomán, Kedvesem,
s elmúlik minden rossz emlék,
tőlem fájó jelenvaló, bántó szándék,
mint ahogy kipukkad
a levegőben vígan szálló
szívárványos szappanbuborék,
széjjelhintve cseppjeit
mindenfelé.

Szimbiózis (4D&G) (2010)

1. Kellesz, mint életnek
 VÍZ
 LEVEGŐ
 FÉNY
 nélküled tán még meg is
 halnék.
2. Fény vagy nekem, ha
 hozzámérsz, forró fehér bőröd
 felhevít, tested illatától
 elbódulok, s ahogy karod
 ölel, abból tudom, nem
 egyedül vagyok.
3. Levegőm vagy. Ha tehetném,
 Téged lélegeznék be
 reggel, délben, este és mindig.
 Csókod feltölt friss oxigénnel,
 s lesz vörösnél vörösebb vérem,
 olyankor az oly nagyon izzik!
4. Vizet! Szomjazlak!
 Ajkam kitikkad,
 testem elszárad,
 ha nem vagy velem.
 Sivatagi nap perzsel hamuvá,
 szájam zörgő, üresen

kongó fakult cserép.
Kérlek!
Könyörgök!
Jöjj hozzám!
Ölelj!
Csókolj!
Szeress!
Hadd oltsam kínzó szomjamat Veled!

5. Mindezért cserébe adom Neked magam.
Leszek életedben fény.
Leszek levegőd, ha falaid
elzárnak s akarnának fojtani;
adok vizet, ha kell, könnyeimmel
mosom meg tested, öntözöm lelked;
cseppenként nyújtom oda mindenem;
csak kérd: én megteszem!
Elfogyasztom érted egész lényemet
- csak Te élj -, teljesen!

6. Szimbiózis ez.
Semmi más.
Két különböző szervezet –
de egymás nélkül élniük nem lehet –
csak így együtt – így hasznos a létük.

Víz.
Fény.
Levegő.

Neked adom,
Tőled kérem.
Igaz BARÁTOM
csak Te vagy!
Így, és ezért!

ajkad méz-zamata (2010)

ajkad méz-zamata
számban olvad szét

bőröd alabástromja
pompázatos fény

telt kebleid halmán
megpihenek én

mindig és bárhol
csak legyen rá esély

szíved dobbanása
ringat álomba rég

ölelésed bölcsőm
szerelmed levegő

hogy velem vagy
áldott érte az ég

Pólya Lajos

Műszakos „blues”

„Műszakos vagyok,
kinek más ízű a kenyér,
ki liheg, míg az emeletre felér,
kinek nincs ünnep, nincs határ,
az ideje múlik, de nincsen felár.
Ahány év, annyi fűszál,
de nyugdíjban csak a Kaszás kaszál.
Reménykedj, hátha Téged nem talál!
És ha majd az időd kitelik,
zsebedben „kuncog a krajcár”
arcodat, belépő kártyádat
a fiókba beteszik,
mert tudod:
az Erőmű Nélküled is működik.”

-részlet-

Nő vagy

Nő vagy,
Aki meghallja a csöndet.
Nő vagy,
Akit megérint a kezdet.
Nő vagy,
Akin nem foghat a végzet,
Mert lágy vagy és örök,
Szembetűnő fény, mágikus körök.
Egybeforró ölelés,
Messze hangzó példabeszéd,
Ami szellőkön át tovaszáll,
Hogy megóvja azt, aki fél.
Mert messze a kezdettől a vég,
Mert gazdag, ki megóvja kincsét
És a halandó örök életre kél.
Nő vagy,
Kinek a kevés is elég,
Nő vagy,
Ki messziről int felém,
Hogy legyen lelkemben béke.
Szeretnék szót fogadni,
De ezt nem ígérhetem,
Hisz létedet el nem feledhetem.
Gyermek vagyok, ha Rád gondolok,
Férfi, ahogy tovább indulok.
Építetek, míg időm engedi,
És követlek, ha a hó
Nyomaimat elfedi.
Vigaszt ad a tanítás,
Hogy egyszer találkozunk.

Távoli szemek

Távoli szemek kutatják a lelked,
látnak, figyelnek, megérintenek.
Csendben megbújnak, éberen őrködnék,
hogy álmodba csak szépet engedjenek.

Távoli szemek kíváncsiak Rád,
ahogy egy Apa figyel Kislányát,
néznek, csak néznek, s már olyat is látnak,
ami sosem történt meg, mégis fájnak.

Távoli szemek Téged megértenek,
látják amit adtál, hogy Tőled csak elvesznek.
Vigyázni nem, csak sugallni tudnak,
ártani nem fognak, nem is akarnak.

Távoli szemek, bennük megbízhatsz,
simogató fényükben néha elbújhatsz.
De ha eljön az éjjel, kihunynak a fények,
Ők akkor is őrködnék, hogy éljenek remények.

Hajléktalan „blues”

Ágyam egy kinyúló ág,
függönyöm a szitáló köd,
borosüveg az ablakom,
rajta jégvirág.

Csillagos ég, halovány fény,
olvasni nem tudok.
Nincs is mit, marad a remény,
hogy mások lesznek a holnapok.

Zene nem szól, ugat egy kutya,
Nem bánt, csak nagyon utál.
Pedig ugyanúgy kint van az ég alatt,
ugyanúgy, csak neki tele a tál.

Hóbagoly vadászik: edd a húsom!
Tehetetlen kolonc vagyok.
Régen hegyeket is eltoltam,
most meg nyomokat sem hagyok.

A hidegben nem az a rossz,
hogy ázok, fázok, vacogok.
Büdös vagyok, megesz a kosz,
átlépnek rajtam az Angyalok.

A tegnap elmúlt, holnap meg nincs,
ez a történet most véget ér.
Üres az üveg, cseppje kincs,
rúgj belém, ahogy belefér!

De ha nem bántasz, hagyj aludni!
Nem látod, hogy álmodom?
Holnap én már nem leszek itt,
többé nem alkalmatlankodom.

Erdély

Miért szorul el a szívem,
hogy földedre léptem?
Miért akad el a hangom?
Amit mondanék, csak érzem.

Eljöttem. Évek óta készülök,
közben leéltem fél életem.
Úgy érzem, szédülök,
pedig csak könnyeim törölgetem.

Ezen a földön,
csak lábujjhegyen járok,
ezen a földön
valami feloldozást várok.

Erdély. Szememben kis patak,
csöppjeit beissza földed.
Itt hagyom Neked.
Nőjön belőle egy szál fű!

Elvettek Tőled,
de most visszaadtak.
Most kezet fogok Veled,
de valami szúr itt belül.
Szúr, mert amit a távolból éreztem,
azt most Veled átélhettem.

Most itt vagyok,
de ha Rólad a jót, vagy rosszat hallom,
ígérem, nem ítélek, csak fejem lehajtom,
az emlékek sóhaját Veled sóhajtom.

Erdély, Isten óvjon!

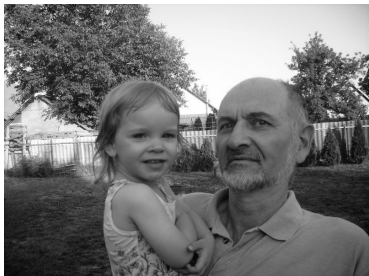
Magyarázat

Az Édes nem csak íz lehet,
az áldás biztosan áldott.
A kérdés néha maga a felelet,
a vágy szikrája lánggra kapott.

Az érzés Isteni adomány,
az érintés megérint, átölel.
Mese, álom, valóság,
finoman tálalt étel.

A szó néha fegyver,
a mosoly néma vallomás,
a szem tükör s ha belenézel,
engem ott mindig megtalálsz.

Putnoki Béla

Térbeli elhelyezkedése: Univerzum, Naprendszer, Föld bolygó, Európa, Magyarország, Budapest, Zugló, Bosnyák tér. Időbeni kiterjedése: XX-XXI század.

1905-ben született mint József Attila és 1909-ben is mint Radnóti, majd meg is halt velük együtt Szárszón és Abdánál. Azóta kortalan. A szellemiségüket viszont viszi tovább... és cipel még pár francia klasszikust is, meg Villont, Faludit, Jaggert... de az is lehet, hogy azok szellemisége cipeli Őt magát.

Állítólag volt gyermek, fiatal, öreg, apa, férj, nagypapa, főnök, beosztott, kiosztott, kifosztott, kereső, költő. Szerénységből a „VIS” művésznevet használja, itt és most először merészkedik ki az éles-éhes szemek elé verseivel.

Élete nem értelmezhető az egész számok halmazán.

Vesuvius

mert ráette már magát nagyon
a VÁROS / az utcák házak
kis híján csúcsáig felértek /
elege lett! – s a világnak
bemutatta „kegyetlen arcát”
lássák élők és istenek
hogy itt Ő: a Vezúv az úr! – mert
ez törvény s másként nem lehet!
egy pillanat, vagy egy nap talán
s a tükör darabokra tört
rengett a Hegy s átka: a hamu
és láva mindent elsöpört...
...azóta alszik béke őrzi
horkolása néha leszáll
a völgybe hol kőbemeredten
él a múlt: egy KATONA áll
vártán strázsálva örökre-itt
honnét elfutni nem szabad
– mellén kiégett szív az érdem
szemén megkövült büntudat:
...– mehettem volna... ott volt az út
úgy dőlt elébem, úgy hívott...
elérhettem volna könnyedén
a külső oszlopcsarnokot
ott várt lovam: a hóka mén! ...HEJJ!
az úgy szállt mint a gondolat

nincs az a tűzár vagy tűzeső
melyet könnyedén ott ne hagy...
... – de szívembe mart a rémület:
hogy otthagyni a Társakat
s a PARANCSNOKOT – maga a Bűn!
és kötél jár szökés miatt
Róma vadak elé vet akár!
– szörnyű halál egy életért...
s elűznék anyám bátyám húgom...
ÉN NEM FUTHATTAM EL!... – ezért!!!
pányvát dobott rám s megdermesztett
a FÉLELEM, s HŐSSÉ ott fogott!
dicsőség? haza? Császár?... – UGYAN!
– még csak eszembe sem jutott...
néztem a lávát rám vicsorgott:
fuss mert bekaplak Te számár!
... – de fölém szállt s fényes kövekkel
szoborrá döngölt a Halál...

Szent tehén

elhízott kancsal tehén bődül
– egy ország fut legelőjéül!
riadt-jámbor ökrök nézik
horpadt hassal
repedt szarvval
szemük rétvén kampó-vérrög feketéllik...
így és bárhogy bírja a Föld!

sok-sok éve
nemzedékről-nemzedékre velünk forog
duzzadt tőgyén FALKA hízik
széltől óvják
naptól védik
s: farba -rúgott monitorok!...

.....

hol egy örült gladiátor
vad torréró ifjú bátor?
dobja végre hátába vas-élű átkát
– érig fröccsenjen a vére s ki a dögöt a szemétre!...
...meg se moccan!... – talán ha szobra?!
ez nem ugrik szir-szar pirosra!
– óvatos duhaj – SZENT TEHÉN!
...asztán: csak villan
és már: tipor! – vad torró...
szarvát kidugja a szemén
pörög – forog s eldobja messze
ahol a CSORDA ácsorog...
.....megtiprottan lobbannak égre
a legfényesebb csillagok!

Később...

később megásnak egy vermet
– tömegsír lesz vagy „csakazenyém ?!”
lehelyeznek vagy belelöknek...
– mindegy!: hideg ... sötét ... kemény...

s az, hogy zokognak felettem
vagy leköpnék – érdekel talán?!...
én önmagam rég eltemettem
– s hol járt még akkor a Halál?!...

...később kavicsvirágot hajt a sír
valaki pár begóniát is ültet
s hosszú évekig ápol látogat...
de elém új halottak települnek

– mert sok-sok temetést hoz minden év!
s aki addig ápolt (jó barát? rokon?)
már új sírokra hordja virágait
vagy meghalt... süppedek... kész... belep a gyom!...

...később – sokezer év múlva –
egy habókos régész
megtisztított hófehér koponyámmal kezében
örjögve – boldogan felkiált:
Heuréka! sikerült!
Te! EGYETLEN!.Te: ISTEN!
örökértékű
mindigboldog
HUSZADIK – SZÁZADI EMBER!!!

Meditat

voltaképpen CSEND van majdhogynem BÉKE
megszokott medrükben dolgok és folyók
jól megférünk itt e nyákos KÖD alatt
haszontalan férgek s hasznos milliók

előttünk a TÉRKÉP: a FÖLD – nagy lomha
ágyunk – millió passziónk színtere
...zónák ...határok ...hódításra váró
zászlók ...jelszavak ...s, hogy ne rokkanj bele

a zömök szürkeségbe: gomblyukadba
tűznek eszmét szózatot....a hátteret
időnként átfestik „NAGY HOZZÁÉRTŐK”
majd elkészül rólad néhány látlelet

– ebből tudod meg: fajtád, nemed és, hogy
mit kell tenned önként mennyi az árad?
...kell-e cipelned a Zászlót emelni
Ökleid – vagy csak: tartsd csukva a Szádat!/?...

– érdek-indák ágain repülsz – zuhansz
lent az örült Styx: politika-folyó
körben bomba hull fegyverek dörögnek
talál vagy célt téveszt néhány rongy golyó...

– de: MÉG NEM RÁD LÖNEK!!! – ma még ne reszkess
távoli földeken arat a halál
ITT TAVASZ JÖN ÚJRA! – kövér zsákokban
az „ÚJ JÖVŐ” már vetésre – készen áll...

Lépcsőházi szonett

...latornak mocskoltál...leköptél...
átkoztál pokolra örökre...
– de kezéd bilincsként fogott
s akartál! – sírva-hörögve!

fehér feneked táncát járta
mintha: részeg szentjánosbogár...
míg egy-egy csók s átok között
véresre haraptad a szám

...ittuk a mámort
kutunk parázs volt
két fénytelen-feslett rossz gyerek

lépcsőházak patkány – népe
szemtelen nászunk hallgatta...nézte...
– s fent vinnyogtak az istenek!

Hétköznapi átok

friss kenyерem ki megszegted egykor
s cseppig kiittad jó borom
nektár ízét ki csókoltad számra
s ráncot faragtál arcomon
ki kendőzted lelkem bénaságát
s dicsérted rogyant léptemet

ki mennyekbe csábított magával
s a poklok poklára vetett
kinek köszönök könnyet és átkot
s azt: hogy hit nélkül halok
ezerszer jajj! ezerszer
légy átkozott!
Te átkozott!

Gyökértelen fa

ellátok az akácos felett
törpe-barack fák kókadnak mögöttük
ágaik föld felé húzza megannyi gyümölcs
s a fű és gaz között
bogár – és hangyasereg cipeli terhét: gondját – baját...
csúcsomon osztódnak a felhők
reggelente a borzas Nap rám köszön
madárraj méhek zümmögő hada lompos – buja szél:
a BÉKE tanyáz dús lombom alatt
évggyűrímen fényesül a CSEND.....
– de jajj! magasodnak már az árnyak
szürkék feketére válnak
kósza hírek böködnek: vihar fészül!
kondítják már rám a harangot
bimm – bamm bimm – bamm zúgnak a hangok
– gyökértelen fa sorsa: kidül!...

Rozsnyai Zsuzsanna (Zizi)

Ilyen vagyok...

Látni akartál... hát láss...
nem vagyok se jobb, se több
mint bárki, de más...

tűzben születtem,
tűzből lettem mi éget
s ha kell, magam is elégek

ez vagyok én...
ezer daccal élő örök lázadó,
lelkem nem hajlítja évek
s nem hűti szó,
de ha szemedben látom
a bánatod,
lázadás ellen is lázadok

ilyen vagyok... tudom
s te így szeretsz,
hogy sorsom utolsó dobbanása
is
lázadás lesz...

Égi utakon...

Tört-arany dobbanásom,
mi valaha
ékszer volt éjszakáink
hosszú homlokán,
s vágyaimból csiszolt
ékkövein
csókjaim karátja
neked csillogta
a legmélyebb kéket átszelő
rubintos álmokat,

most gondolatban
halkuló sóhajait
magára öltve kíséri
a feléd botorkáló
csillagokat...

fényükben
tegnapokat öltöztet még
az ég,
s valahol a tejút szélén
halvány-ibolya színű
párába bújva siratja
öleléseinket
égi percek eltűnő kódébe
a messzeség...

Ne búcsúzz...

Ha majd azt érzed
fogy a dobbanás, s karodban
a mozdulat,
hogy magának rejtsen,
előtte még nézz úgy a szemembe
mintha az összes csillagot
ragyogni bízta volna rád az ég
s, hogy valaha visszaveheti,
ne is sejtsem...

ha majd a lélegzet is
egyre nehezebbé válik
s pihenni szeretne már
a gyengülő kéz,
te akkor se búcsúzz Kedvesem,
utolsó érintésedben ne könnyeid,
legszebb vallomásod hagyd itt nekem...

s ne mondd azt sem, éljek tovább
nélküled, hisz tudod úgyis,
indulok utánad...
amíg csak lelkeink találkozhatnak
arra gondolok, csak előre mentél,
így simítom majd fejfádat
s kevésbé fájsz
ha érzem, hogy vársz...

Egy borongós reggel...

...fáradt fény lépeget
a hallgatag lépcsőn
míg a csend
szólni-felejtett karjaiból
lábaim elé fut
egy borongós reggel,
néhány pillanatra még
becsukja a szemem
s benne fázósan bújik
testedhez
karjaid melegét vágyó
lélegzetem...

Most ne szólj...

...hagyd egészben a csendet
hisz oly gyönyörű,
némán fond mélyére
az este halk gondolatait,
melyek
tenyeredből kapaszkodnak fel
testem járatlan útjaira,
ne szólj semmit...
csak hagyd, hogy egy pillanat
vágyad színeit ráfesse
színtelen ujjaimra...

Nekem elég...

Tégy engem a szívedre
mint egy hatalmas égő
tűzpiros pecsétet...
s ha mégis rejteni vágyod,
elég lesz nekem viaszába-olvadt
csókjaid nyoma
melyre ha kéred,
színét majd véremből cseppenni
látod...

tégy engem a lelked fölé
mint ahogy a hegyekre teszi
megfoghatatlan felhő-koronáját
az ég
mikor lebegve zárja sóhajába
a vágyait sejtető ormokat
s nem számít
ha a világ nem lát,
nekem elég...

tégy engem szavaid elé
s legyek gondolat, ha karjaid
fáradtan fonják rám szerelmed
mikor öledbe vesznek,
vagy legyek csendedé
míg hallgatni vágyasz
s nekem elég lesz a pillantás,
melyben szemeink szeretkeznek...

Mert márvány hasad...

Nem vágyon én a nagy szavakra,
de mégis...

koronát hajlíthatnak szavaid
egy közömbös éjre
s tán kimondanám végre
mennyire kell,
hogymint tisztább hajnalok
érintsenek, s hogy büszkén
tehessem el az alamizsnát
amit a mécses lángja odavet...

hisz nem vágyom én
nagy szavakra,
de mégis... a szépre...

létezned kell azt a fényt
s értened az álmod,
mert ha testem befogad
szemednek márvány hasad,
nem vágyom én nagy szavakra,
szerény szó sosem bántott,
mégis..., ha kezed érint,
fehér szirmokba tús majd
a mozdulat
s a vágy rád-hulló illatában
dobbanás keresi hozzád
az utat...

nem vágyom én nagy szavakra
ha szemed,
egy mocsokba-szült világnak
el nem ad...

Egy véletlen perc...

Amikor szemed megtalált,
egy gyémántba-szökő
pillanat volt csak,
annyi... mint amikor
a szélről megremegett
pókhálón a napfény
végigszalad
könnyeiben hagyva
karátját a holnapnak...

bennem mégis
harmattá oldott a perc,
szemeidbe költözött az ég
míg a felhők bejárták
kéked íriszét,
s csupán hajszálnyi szelete
volt az időnek tudom,
mégis hittem minden szavad
hisz szemeimben kristály így,
még nem hasadt...

Engedd...

Most ne nézz a szemeimbe,
hagyd, hogy csukva tartsam
gyengülő magányom
sírós perceit,
tisztára moslak majd bennük
egy napfénybe kapaszkodó
gondolattal,
ha balgaságom-szülte álmaim
elrepedt kristálydoboz
már nem vakít...

most még ne lásd
ijedt bogarában a hold
szótlanságomat tapogató
sugarát
s karom-fonta szorításom,
mely az éj
nyurga csendjeibe szaladó
tegnapjain remeg,
engedd, hogy bűnét gyónja
fáradt reggelein a képzelet
ha vétkezett...

Homok, vagy kő...

Már nincs választás,
átlépett minket,
talán nem tart
örökké az örök,
talán kezdésben a vég,
ne számold hány reggel
s hány lehet még.

A szerelem talán
homokba írt minket,
talán kőbe vésett,
ne kérdezd... csak szeress
szeress most
s én szeretlek
amíg kéred...

Gyöngyeimet fűzöm...

Pattanásig feszül a csend
a tegnap gyöngysorán
mikor elszakítja egy régi dallam,
először csak halkan
cseppenként gurul le
az este hűvös homlokán,
nyöszörögve gyűrődik az emlék
mielőtt zokogásba tör utat magának
a magány...

Üres helyeden feszeng a semmi,
nélküled nem moccan a hintaszék,
pipád kihűlt...
feledte már a parazsat
s én gyöngyeimet fűzöm,
életem ennyi...

Lehet...

...talán egyszer
majd kellene még
egy tiszta érzés,
másképp látna szemed,
máshogy érintene kezed,
másképp nyúlnál felém
mikor a nap
hajamba fényt nevet,

talán mást akarnál
s bánni fogod, hogy
ilyennek akartál...

talán egyszer... ha sorsod
egy másik útra vált jegyet
talán akkor...
még szeretnéd
lehet...,
hogy ameddig csak engedi
elkísérjelek...

Nem kell tudnod...

Az éjjel én simítottalak,
míg újra eljössz
s karomban tarthatlak,
ahogy én tenném
simítson helyettem a nap

nem kell tudnod...

ujjaid helyén barangol
egy gondolat
s irigye a sugárnak
mi bejárja hajad
míg nekem,
csak tűnékeny illatod
mi itt marad...

Sok vagy kevés...

Nem kérdez a hold
sem karod,
láng-lelkű sóhaj feszül
a mellkasnak,
nem kérsz..., nem kérek...,
elég vagy sok...,

tűzpirosból tép csendet
a feledés,
az éj nem szorít ránk
holnapot,
sok vagy kevés...
egy ölelés...
csak vágy..., csak érintés...,
nem kérek, nem kérsz...

a hold nem kérdez
sem karod,
nem kérded, nem kérdem,
elég vagy sok...

akarom, akarod...

Szívembe fér...

Lehajtod a fejed
s takarni próbál
a félhomály,
árnyékokat hordanak
arcodra
a csendes percek
én mégis, szemed
nekem-nyílt résén át
látom egészed...

nem bontom ki
a szótlanságot,
fényemből óvatosan
nézem homlokodra
tegnapjaink hitét,
s hogy mégis érezd
itt vagyok veled,
hozzád csendesülve,
lassan, ahogy csak
a legféltebb gondolatom
ér hozzád,
megfogom a kezéd...

elveszek tenyeredből
egy sóhajt,
szívemben elfér,
van még hely,
s ha túl sok lenne
a nehéz lélegzet
mit az este beleejtett,
újra és újra
elveszek még egyet,
még egyszer...

Nem volt...

Belekuporodtam
a fölém-hajló csendbe
hol most is
félhomályt suttog
a szemed
s eszembe jut,
hogy szeretted nézni,
ölembe hajtva fejed
az estébe-tűnő hegyet...

éjszakánknak gyűjtötted
a vén tölgy
ezüstös levelein kalandozó
holdat
s nem volt hajnal,
nem volt a napfénynek
annyi karátja mint szemednek,
mi a reggel első
lélegzetéhez szebben
szólhat...

Szemem gyűjti Neked...

\ ma kint voltam a temetőben... \

Sokat sétáltunk a temetőben
amikor gesztenyét gyűjtöttünk,
szeretted az ősz...

emlékszem..., rám neveltél,
„egyszer majd ez lesz az én kertem”
s én nem tudtam miért mondd,
tán még nem is értettem,

a nap gyengülő karjaival
lökdöste le nekünk az ágakról
amit a rozsdá már szétnyitott,
fürgén szaladtak az út szélére
a guruló sötétbarna gombócok,
s most újra itt vagyok...

emlékszel? Te felkaptad azt,
amelyiknek a pillanat
csak egy halk koppanást engedett
s mosolyogva mutattad,
„nézd pici csillag, ez épp olyan
mint a szemed”,

látod...? felnőttem,
azóta szemem szedi Neked össze
s hordja sírod elé
mit kezünk akkor ott hagyott,
de mikor gondolatban megszorítom
azt az egyet, érzed...
tudom, megint veled vagyok...

Szeretem amikor...

Szeretem amikor csendbe bújnak
az utak
s már nem jár rajtuk más,
csak egy versbe zárt szavak kincseit
őrző gondolat...

szeretem mikor halkan beszélgetnek
a fák,
s a langyos szellők ujjjaival
kacérkodó levelek ezüstös fonákja
eltáncolja a leselkedő holdnak,
milyen a boldogság...

szeretem amikor puhán ölel magához
a félhomály,
s hogy ne bántson,
áttetsző testével igyekszik takarni
minden árnyat,
minden képet, minden álmot,
ami fáj...

Szeretném hinni...

...hát csak pillanatokra
hátrált meg szemedben
a legyőzött idő megriadt perce,
hogy elhitesse,
tavaszaidra dúdolt sugara
halhatatlan,
csillagévein gyúlt fényét
vissza sosem kéri,
bízatsz benne...

szeretném hinni, ha ismert,
ő maga is hitte
amíg lopva, utoljára
a szemedbe nézett,
s nem csak játszott
ahogy a többi hiszékeny
lélekkel
akik imákkal ostromolták
konok szívét,
hinni szeretném,
neked szánt utolsó morzsáit
sírva hintette...

Slezák Lajos

1948-ban születtem, iskoláimat Somogy megyében majd Budapesten folytattam.

Az írást már fiatalkoromban elkezdtem, de előbb csak baráti körben írtam. Később egy-egy versemet sikerült kisebb újságokban megjelentetni. A verseken kívül meséket és novellákat is írok.

Nyugdíjasként van időm, így foglalkoztat a gondolat nagyobb mű megírására. Témám van bőven, az ország sok helyén éltem, jelenleg Pest megye egyik községében lakom.

Az öcsödi gátőr

Én az öcsödi gátőr vagyok.
Tiszta vizet ritkán iszok.
Szeretem az édes vörösbort,
Egykét pohárral meg is iszok.

Ha így a gáton végig megyek,
A szomszéd Zsák lány rajtam nevet.
Tudom a kis barna mit nevet,
Mert a gáti út keskeny nekem.

Ha egyszer tiszta lesz a fejem,
Te kis barna megkérem a kezéd.
Te leszel a gátőr babája,
Szívemnek édes Irmuskája.

Részeges ember én nem vagyok,
Csak bánatomban sokat iszok.
Szeretem a szomszéd Irmuskát,
Ő csak mosolyog és legyint rám.

Ezért én most világgá megyek,
Mert a Zsák lány engem nem szeret.
Mebánod még ezt te kis barna,
Hogy nem kellett neked a Jóska.

A neved

Ha kiejtem neved,
A testem megremeg.
Levegő bent marad,
A hangom elakad.

A vágy, mint fergeteg,
Elönti testemet.
Forró ajkam remeg,
Szívem, lelkem lebeg.

Így élni nem lehet,
Élj velem kedvesem.
Add nekem testedet,
Forró szerelmedet.

Altató

Aludj, édes álmodjál,
Messze még a reggel.
Két karomban ringatlak,
Kicsi, kicsi gyermek.

Aludj, kedves álmodjál,
Hosszú még az éjjel.
Alszik csendben anyuka,
Álmát őrzi apuka.

Aludj, édes álmodjál,
Eljön majd a reggel.
Két karomban elalszik,
A tündéri gyermek.

Aludj, kedves álmodjál,
Tova tűn az éjjel.
Ha felébred anyuka,
Alszik már apuka.

Kicsi piros rózsa

Ott kint a kertben, hervadozik a rózsa,
Késő őszi szélnek, állja ostromát.
Kicsi piros rózsa kinyílna, ha tudna,
De a nap sem ontja meleg sugarát.

Így maradt ő árva, kertemnek virága,
Egymagában várja szélnek rohamát.
Hajlik jobbra-balra vékony kicsi ága,
Nem hallja meg senki az ő bánatát.

Nem leszel te árva kertemnek virága,
Két kezemben viszlek jó meleg szobába.
Kicsi piros rózsa várnak ottan téged
Lesz, ott ki meghallja minden bánatod.

Mikor a Nap...

Mikor a nap a látóhatárt elérte,
Szomorúan néztem a pirosuló égre.
Fáradtan bukott le a nap az égen, de
Utolsó sugarát ajándékuul küldte.

Fénylő hidat épített a tó vizére,
Aranyárgán csillogott minden része.
A tó tündér királylánya sétált rajta,
Hullámozott a csodálatos aranyhíd alatta.

Szeretnék egyszer a hídon végig menni,
Aranyárga fényben jól megfürödni.
Múló életemben még egyszer ragyogni,
Dicsőségben fényleni, boldogan élni.

Vihar lesz...

Sötét fellegek úszkálnak az égen,
Hamarosan vihar lesz, érzi a térdem.
Kint a teraszon elmerengve nézem,
Hogy változik az ég mérgesen felettem.

Feltámadt a szél hordja a falevelet,
Egyet-egyet felkap, vidáman lebegtet.
Távolban már dörög az eső is eseget.
A szél egyre erősebb, visz, amit lehet...

Megerednek az ég csatornái, villámlik,
Dörög, a szél süvít, az ember haragszik.
Ilyen ítéletidőben csak ázik, fázik:
Ragyogó napsütésre, melegre vágyik.

Solymosi Livia

Szelíden kedvesen nyitom meg szívem ajtaját egy pillanatra Önök előtt, hogy néhány gondolat kiszűrődjön belső világomból.

Kedvem lelem abban, hogy leírom néha a bennem átfolyó érzelmeket, amelyek hullámoznak szüntelen és késztetnek arra, hogy érezzek, álmodozzak!! Adjak magamból és fogadjak másoktól.

Engedd a fényt ragyogni!

Felébredt szívem közepén a szeretet lángja.
Csillagkapu nyílt, 'mi reteszre volt bennem zárva.
Élet virága szunnyad bennem sok ezer éve,
Szirmait belepte a por fehére.

Örök virága ahogy a nehéz kapu nyílott,
A fény szavára tüzesen izzott.
Életvirágom halld a szeretet hangját,
Rezgő szirmod örömmámor járja át.

Engedd a fényt ragyogni!
Csupasz szívemben,
Had érezzem a tüzet a lelkemben.
Öröm lángja táncoljon velem
Hosszú rabság után a tudatlanság had olvadjon fel
bennem

A szeretet fénye vezet az igaz ösvényen,
Kis lámpást ad a kereső kezébe.
A fény, ahogy hatol a sötétben,
Életet lehel a halódó lelkébe.

Kérlek engedd a fényt ragyogni „újra és újra”!
Had nyíljon meg a csillagkapu, s
Áradjon a szeretet fénye „újra meg újra”.

D.allamos V.allomás D.aliámnak

Neked!!

Látok!!

Néha mégis vakká tesz saját lényem!!

Elborította a félelem fátyla a szemem,

amikor a szemedbe néztem!!

Amit érzékeltem, futásra készítette,

egész lényem.

Csak egy szó: Érezni!!

Ez mitől féltem!!

Vadul feltörő tűz hatotta át egész létem.

Benned látom kívül hagynám összeolvadni

testem-lelkem

s engedném, hogy magába olvasszon

a MINDENSÉG.

Szemedbe nézni édes

MEGSEMMISÜLÉS.

Őrült érzés, mi űz, mi hajt

FELÉD.

Élet ez vagy maga a halál?

Ez maga a szabadság!

Ki vagyok??

Ne kérdezd!!

Tükröd vagyok!

Mely ellenállhatatlanul, szüntelenül

RAGYOG!!

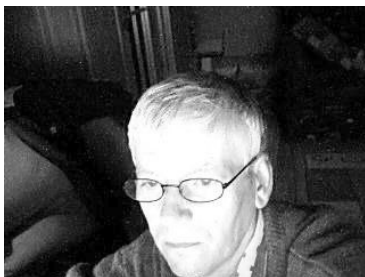
NEKED!! S ÉRTED!!

Ki nem hunyó örök TÚZBEN!!

Mely perzseli vérem.

S izzásba hozza NŐI LÉTEM!!

Stonawski József

1948-ban születtem Budapesten, most Martfűn lakom. Géplakatos, és CNC programozó és üzemeltető szakmában dolgoztam. Több mint 35 éve foglalkozom szobrászkodással, versírással kisiskolás korom óta. Ezek több antológiában megjelentek.

A művészet terén egyénileg képeztem magam, de szobraimat nem egyedül alkotom, a fa alakjának nagy beleszólása van a folyamatba. Csoportos kiállításaim, és az alkotótáborok helyszínei: Martfű, Szolnok, Csongrád, Budapest, Nyíregyháza, Mátészalka, Tyukod, Ajak, Zsurk, Mezőfény (Románia) Kun-szentmárton, itt az Epreskertben található egy szobrom. Az Amatőr Artium kiállítás keretében háromszor kaptam megyei nívódíjat, az idén pedig Martfű város kultúrájáért dísz plakettet.

Koncert

a lámpa-kábítószer-torna
mi egyesülésre készítet
pillangókra vonatkozik
beszipózza őket
örök keringő
a rovartan egyéb prominenseivel
mit sem törődnek
miközben vonja a figyelmet
kérdőre egy zenekar
vonósok, így nem kevés
ki érdeklődésével
kitölt egy űr-napot

Hídon át

a hídnak szép volt a lába
nem kínált házasságot
csak hogy menjek
keresztül rajta
mintha csak
ő volna az egyetlen
de nem, volt ott egy
piros lámpa
mely éretlenül is
sőt kéretlen
engedte útjára a döngetést

Virágok

rontom-bontom
rododendron
kelj fel ha mondom
rezeda cintányér
jácint az orgonán
az ibolyán tulipán
kakukkfű hangja
inda, levendula, kacs
rózsát színlel a pipacs
íriszt nyílik a szád
szemed még gyűszűvirág
pongyolában járó pitypang
nefelejcs mosdani gyorsan
öltöztet a rozmaring
tükörbe százszorszép tekint
menta pásztortáska
kam-illa utána
szarkaláb tipeg
szegfűszeg lábain
körömvirág-sziget

Nemigen

rossz lány a világítás
kialvatlan pislogással is
csábít, váltig áramát lükteti
árnyékkal veri a fény
hullámszik minden pupillangó
tény és való, sokáig
nem tolerál a nem

és végül igent mond
kézen-közön a leplezetlen
közöny itt felenged
bármilyen feszült a volt
magára keresztet vet a drót
nélküli dilis mobil is
mikor összejátszik az alkalom
és megszületik
a büntudatlanság

Buszjárat

a vásárlarcos ott állt, faarcán
pléhpfával, tartotta magát
mint pirszinges bemutatót
ott, a leszállási részen
én is szemléltem, persze
feltűnésmentesen szerettem volna
unott képpel visszanézni
a lenni vagy nem lenni
dilemma jól hangzik itt
bár eredetére utaló jelet
nem adhatok míg
feledés közeli élményekkel
vagyok jó viszonyba
mint szellemképes memória
különben is csak adalék lenne
a lenni-re nem kívágott réz
s az érdemjelek az arcon
az ezüst kiütés
fő-adalék
haladék, lejáratig

Szabó József

Születtem 1954. augusztus 22-én a Tolna megyei Sárszentlőrincen. A testem volt előbb a lélek kicsit később költözött. Testemnek a sport, lelkemnek a vers jelentette a táplálékot.

Felnőttként sportot oktatok (testépítés, kézilabda) s a lélek külső oltalmát erősítjük lelkesen.

"Verseket" 40 évvel ezelőtt írtam először s ma (ha elolvasom újra) értem őket igazán.

Csalódás

Szerelem
égés.
Csók
szenvedés.
Égés a csókban,
szenvedés a szerelemben.
Csalódás,
fájdalom.
Csalódás az égő szerelemben.
Csalódás a szenvedő csókban.
Fájdalom a szívemben,
Csalódás Benned és mindenben.

Simogatás

Álmomban gyermek voltam újra,
rejtélyes erő repített a múltba.
Kéklő csillagokat láttam hullva,
fénylő sugaraikkal egymáshoz simulva.

Maradok Neked

Rám nézel,
unottan.
Szólsz hozzám,
gúnyosan.

Lépek feléd,
menekülsz.

Várok Rád – nem jössz –
az óra jár.

Az óra jár,
az idő szalad,
s szívem mégis
örökké a Tiéd marad.

Ami vagy

Szavak hiteles perce, egy életet átfogó
gondolat felszínes logikája.
Pár csepp könny a szikár, néma csendből.

Szelíden

Én nem siratom az elmúlt
szerelmet csak a múltó időt
szerelem nélkül.
Nem élek emlékek tűzvonalában,
hogy megégessék napjaim szelíd
sompolygását.
Élek egy képzelt jóval karöltve,
gondjaira bízva az ábránd
kötetlen hatalmának.

Barna álmok I.

Letarolt
gondokkal tűzdelt
vádirat
a valóság,
mikor kezedből illan el
mint fürge gyík
a puha pázsiton.
Eltékozolt
idők
megfáradt
kezek
remegő hang
fuvallat a csendes
légen át,
kiáltás egy életért,
egy életért.

Barna álmok II.

A mi 20 évünk
Csak ringó semmiség
mely körülveszi életünk
szelíd suhanását.

A mi 20 évünk
múló illúzió
és nem teszi az üde
nevetni tudók
mosolya sem mássá

Mert a mi 20 évünk
csak vegetáció lehetett,
éltünk soká
– feleszmélve –
meghalunk hamar.

Ember

Gondoltam – cselekszem
szóltam, hogy gondolkodom
így lett szótlán cselekvő a gondolatom.
S bár az élet mulandó
rövid és véges,
a gondolkodó Ember
alkothat benne, Örökkévalót.

Ami örök

Amikor az idő szólít,
mert véges a sorsod,
s tán hiszed is.
...mert szirma hullik a virágnak
és a Hold fénye halvány a ködben.

S amit látsz messze
távol az Égen...
A Nap amint nyugszik
a horizont peremén
s melege emlékedben dereng.

Még kezed nyújtod érte
s hiszed, hogy eléred
ha távoli is a ragyogás,
de örök: mint emlékek
a szívedben.

Drága Kincsem

Nézd a szemem,
nem hazudik
s van, hogy belőle
a könny kihullik
s a tekintet
minden szinten
a belső érzés,
drága kincsem.
Irigy, félős,
riadt, merengő
s ha kell bizalmat teremő,
vagy üres mint a felhő,
mely vihart már sosem termő.
De nézd a szemem,
nem hazudik
s ha kell majd egyszer,
de csak egyszer
lecsukódva megalkuszik.

S nézd a szemem,
nem hazudik,
drága kincsem elbúcsúzik.

Szabó Márton

Szombathelyen született, a most Tanakajdon élő költő. Verseiben a természet, az évszakok változása jelenik meg erőteljesen. Érdekli a történelem, a Károly Vezér című készülő verses elbeszélése egy fiktív középkorban játszódik.

Versei megjelentek a pécsi Új Hang 2007. decemberi, 2008. márciusi és decemberi kiadványaiban, a Nyírségi Gondolat 2008. decemberi, 2009. februári, júniusi és szeptemberi számaiban. A „Mint a gyöngyhalász” (2008) és az „Életjelek”(2009) című antológiákban is olvashatjuk lírai alkotásait. A 2009-es Országos József Attila Versíró Pályázaton emléklappal tüntették ki. Szerepel a Számadásra készen 2010-es antológiában és a remek Verselő antológia 2009-ben.

Kirándulási élményekből

S ott, amikor meglátom a fellegeken,
süvítő fém utak kanyarját,
akkor pillantom meg a féktelen,
esztelen vasút veszett iramát...
S amikor felhágok a pegazus vezette kocsira,
a masina felcipel minket a magasra,
hirtelen megdermed az óra mutatója;
fentről eszméletlen gyorsan lezúdulva,
hol fel, hol le korlátok, s félelmet
nem kímélve száguldtunk égen-földön,
– az alfabétum első hangját kissé megtépve -
kiáltoztunk az úton hegyen-völgyön.

Amikor a percnyi utazás véget ért,
a kocsí nagy nehezen megállt,
mindenki magához tért,
mindenki mindenkinek – a sikeres útért –
gratulált.

Ég-Báró (verses mese részlet)

Ég-Báró elhatározta dolgai menetét,
Mire gondosan zsákjába holmiját bepakolta,
Nem vitt semmi egyebet, mint mire szorongat a szükség,
Ment tehát a felhő-lépcsőkön lefele.
Rálépett a lépcsőn, súlyos határozatot vésett az eszébe:
„ez oly’, mire lépni tudok, nem kell figyelnem egyébre”:
Lépcsőzve nem állt meg azonban az idő kereke:
Az ég elzárta a világ ügyes-bajos dolgaitól, nyilván,
Ezért sok-sok olyan, mi furcsa dolog, fogja várnia őt;
Ezért figyelmesen végig kell néznie, mire lép,
Mert lehet, hogy várnia fogja valamely szakadék.
Midőn leért egykor, megesett az,
Hogy egész másképp néz ki a Föld fedele;
És mielőtt, hogy kérdésivel halmozná a világot,
Szakadékba esett.

Szarka Evelin

Szarka Evelin huszonhat éves nemzetközi kapcsolatok- és Európa-szakértő.

A kutatómunka és az írás mellett fest: első önálló verseskötetét (Új danszma-kabr) saját szürrealista, szimbolista festményeivel és grafikáival illusztrálta.

Kellei György író szerint különös optikán keresztül szemléli a világ fonák oldalait - lírai kísértései és oltalmi labirintusok és kivezető ösvények. Versei talányos, meditálásra ingerlő, tétovázás és félelem nélküli intellektuális gyónások, amelyekben elkerülhetetlenül találkozunk önmagunkkal. Szükszavú, szókimondó, lényegre törő, nem polírozza hamisra a körülöttünk levő világot, sem a képzeletében rezonáló képet.

Amikor a dolgok véget érnek...

ócska alkoholmámoros kandallómeleg öleléséből
kiszakított közhelyes felszabadultság puha csókok
párájával vegyülve zizeg a szegycsontom körül
vad futkosás, kapualjba cinkosan bújás lüktet a
völgyben zengő buja nevetéssel – némafilm sercen
és csak rezonál

kaparja a torkom, csípi, vágja a szemem a becsa-
pottság, a szüntelen vágyakozás az örökkévalóra és
a legmaróbb pofára esés

ez, ez itt előttem – a dög maga

amit mikroszkopikusra boncoltam az elmúlt na-
pokban találgatva a gyors rothadás és a szemtelen
halál okát

én nem ilyen lovat akartam: fehéret, dereset és de-
rűset, húséges szeműt, ami megbököd orrával, ha
szorít és éget

s most ismét felszegezi testem üres-repedezett da-
rabjait – mind a négyet – a magány az élet kapujá-
ra

modern dezilluziok

posztit

macskako, macskako
mi az isten (...) ko
zotykolodtem eleget
ciposarkam fuga helyett
leszallnek
- szorul a legcso -
ha engedi a melyrepulest a
mozgolepcso

diluzson

barna-barna csikos huzat
szurke sercenesevel szekal szivat
felhomalyban szemcsesedik kiut
hullamzik az agy ocska kajut
reszeg rezignaltsag rohad a sarokban
gorcsbe szorult inak jajongnak
fekete utem ringat nyomokban
szivimplantatumok kallodnak

Lisa van Kerze egy apró szíves- séget tesz

törött tetejű búcsús plasztik dobozka
játékonyan beborítja kókadt tigrisliliomokkal
díszes fakó matrica

felhólyagosodott

feszült ujjbegyek túrása szépia fényképek ma-
radványai között
gyűrött pofák¹

letisztult

apró olajszagú pisztoly hús csöve simul
hamvas porcelán arcocskára²

¹ A nőknek az a dolga, hogy magas sarkút hordjanak, ez így van kitalálva. Ez így van rendjén. Kényelmetlen? Nem hiszem... Akkor ez a ringyó hogyhogy tud benne menni? Deformáció? Ott a műtét. ... A férfiaknak nincs szüksége ilyen apró trükkökre.

² Undorító ez a színes körömlakk. Azonnal lemosod, megértetted? Ízléstelen lila karmok. Te miért nem tudsz magadnak francia manikűrt csinálni? Semmi nőies nincs benned...

melléállt

görbe tükör felett búsan lengő villanykörte

kling-kling³
porcicák közé hulló tompa arany tincsek⁴
katonás ollópattogás⁵
tikk-tikk⁶

zár kattan
cipő koppan
zene dobban
élet csusszan
sors siklik

szürke szélben

³ Sztár leszel... Röhögnöm kell. Nevetséges vagy.

⁴ Hagyj békén. Negatív vagy. Tönkreteszel. Én a munkámból élek. Nekem fontos a munkám. A munkám! A munkám! A munkám!!! Én fontos ember vagyok. Érted?

⁵ Ez a narancsbőr? Hát tényleg gusztustalan. Csinálj valamit a keziddel, nem érdekel, hogy a mosogatástól kirepedezett a bőröd. Hányynom kell a terhességi csíkoktól... A gyereked már megint sír! Így nem lehet dolgozni. Gyűlöllek benneteket.

⁶ ...pedig nem is kívántalak.

koszos csipkében
törött ujjú kócos
parányi műanyag
lesajnált orosz baba

ölbevett

súlytalanul libbenő sárga ruhafodrok
nemes farkastesten

merev festékréteg
élő kurtizántetem

izzadság ízű boákba rejtőző
inakba tapadó hamis bájak

vonagló neccharisnya
álbuja hűtlen nyál csordul

szabadon repdeső golyóálló kacagás
halálszagú szárny verdes

a határ
csupán egy foszlott kék vonal

egyszerű gyilkosság
komplikációk nélkül

sűrű vodkától ragacsos padlón
kúszó üde vércsík
rókavörös öröm

bevégeztetett

Vásott vizsga

Elutasítva
Mert alkalmatlan bármiféle
Bonzsúr szexre

Elutasítva
Mert alkalmatlan alkalmi
Csikire csocsira

Sohanemlesz éjjeli pillangó
ringó ringyó --- Bugyingója elő nem villanó
Értékelhetetlen erkölcsi tartással
Bukott bizonyítvánnyal

K... jó
K...nak nem való

Száva Mária Anna

A versek üzenete.

A tavalyi Antológiától mostanig,
Érzelmekben tovább átéltem,
A közelemben forgó világot,
Talán ebből sugallhatok a lelkekig.

2010. 10..., Kismarton

Kő „vadászat”.

(Kanada-i ihlet)

Mondhatnám azt is kő-keresés,
Gyűjtéssel egybekötött válogatás,
De közben meglepett az átélés,
A valódi vadász ösztön extázis.

A kemény természet életre keltette,
A kristályok csodás, rejtett „lelkét”,
Ott az érdekesen formázott elemét,
Mozgalmas, eredeti föld történetét.

Eszembe ötlött:

A kőbe zárt örök ősi hasonlatnak
Annyiszor látott, kialakult ellentéte,
Puhán málló, megtévesztő értéke,
Másik véglete a kő-szilárd akaratnak.

Mert valóságban láttam a darabjait,
Az igazira alkotott időtlenségnek,
Míg a „szükségben” összetákolt anyagok,
A korunk olcsó, selejtező kontárkodása.

Én akarnám a sugárzó kövek szépségét
Átmenteni, a lelkemhez illeszkedő
Értékét, ami ma lehet „eredeti” útépítő,
Csak meg kell találni, az egyedieket.

A kő megragadta az egyéniséget,
Találtam fantasztikust, szív alakzatokat,
Ibolya kéket, zöldet, narancsszínűeket,
Vakító fehéret, álmaim szép színeit.

A kőbe alakult „gömb-virág” természet,
Nem engedte magát velem otthagyni,
A sáros, mellőzött érdektelenségben,
Érzelemmel ösztönzött „őt” „vadászni.

Megható a kövek ígésző hatása reám,
Gyorsan megihlette egy járda ötletét,
Ami az együtt alkotásra is készítetett,
És erősítette az egymás szeretettét.

Története van a „vadászott” köveknek,
Ami a ház melletti ösvénybe ívelt,
Az egymáshoz is vivő színes járdaként,
A süppedő föld szilárd beborítójaként.

Lehet életem végéig hallom majd;
„Ahová megyek, viszem e köveket,
Amit te vadásztál, hoztál, elém raktál,
Szorgalmasan cipelted hozzánk a díszletet,
Emlékeztetőül magad után nekünk hagytál”.

Világ-hatás.

Az óceán túloldaláról visszatérve,
Áldom a sorsom rögzítő pontját,
Ami lassan meghozza megkésve,
Hazátlan lelkem véletlen békéjét.

Gazdag földrészekén „muszájból” jártam,
Ahol az életformáknak nem örültem,
Ott is a csodás természetet pusztítják;
A kivágott erdő mellé tavat alakítanak.

Az üzleti fogást a szúnyogok „mértányolják”,
Kérdés mitől vonzóbb a meddő, álló víz,
Mint az életet rejtő, zölden élő lomb,
És meddig épül az ál-gazdagodó határ?

A világ felfalja terjeszkedésében önmagát,
Az élehetetlené pusztított környezet révén,
Ott már nem lehet napozni, „lélegzeni”,
És mindez az elfogadott téveszmék nevén.

Újra áldom itt a „megküzdött” véletlent,
Hogy találtam egy pontot a hullámzó földön,
Ahol a nap a bőrömet melegíti, közvetlen,
Amíg a tücsök csiripel mellettem a szőlő közön.

Nincstelenségemben is részesülhetek,
A szőlősorok feltöltő, üdítő látványában,
És itt nem bánt zaj, szmog, rovar, múlt,
A bennem lévő lehetőségek elvesztése.

A magányomban is megélem színesen,
A világok szépségeit, amit meg-átéltem,
Fektemben érzékelem a föld forgását,
Vízszintesen ölel körül a mostani csend.

Úgy negyven év távlatából

– a „költészet napján” –

Ketten lépkedtünk egy utcán Liacskával,
Valahogy beazonosíthatatlanul a valóságban,
Tizenhat évünk forró, aktív vágyaival,
Akkor ott elvesztünk a költészet imádatában.

Együtt mondtuk egyszerre halkan, túlfűtötten,
„Még nyílnak a völgyben a kerti virágok”,
„Még ifjú’ szívemben a lángsugarú nyár”,
És csak a járókelők ámulatára eszméltünk.

Még mondtuk, még hallgattuk volna révületben.
A lelkünket betöltő, izzó magyar költészetet,
Éreztük, tudtuk sok fontos értelem elveszőben,
„Öleltük” a születésünk érzelmével a szülő földünket.

Mi voltunk a kibontakozó Író-olvasó találkozók,
A népdalok, új zenék átélő, tiszta befogadói
Úgy ittuk a szavak dallamát, mint a csillagok
Akik ugyanúgy a földünk tovább sugárzói.

Az iszonyúan kemény, magányos években,
Ez úgy maradt a tudatomban, mint a „Napsugár”,
Ami Erdélyre is reásütött, mindenek ellenében,
A mindent romboló, rejtett, Európai árulásban.

Azóta is ragályosan fertőző reám a vers-szomj,
Ami lehet halálomig gyógyíthatatlan ígézet,
A költői metafora bennem visszhangozva zsong,
Amit történéseink hullámvasútja előidézett.

És negyven éve is tombolva, égve kísérnek,
Szétesett barátságok, beteljesületlen álmaim,
Megmagyarázhatatlanul születő, élő rímek,
Ami híven hozzám tartózó, csoda líráim.

Abszurd tehetetlenség.

Néha,
Csak azért van szükség
A páciens jelenlétére,
A beteg-operációhoz,
Mert az alany és állítmány,
Egy légtérben kell megvalósuljon.
Különben mi szükség a
Spinére, Ipsére?

Ugyancsak;
Kívülünk intézik sokszor,
Az előbukkanó életszükségleteinket,
Mert lehet nem is vagyunk a,
Mással teli lévő fejükben,
A politikusoknak, programozóknak,
Főleg az erszényes pénz-embereknek,
Akik annyi P-vel páncélozták,
A korlátozott empatikus érzéseiket,
A magaslati polcokon.

Valahogy;
Tehetetlenek vagyunk abszurdan,
Mint a falukban tenyésztett kakasokkal
szemben,
Amelyikek akkor is megvalósítják
önmagukat,
Ha csak a tyúkoknak van szükségük,
A hajnali ku-ku-riku-rikantásra.

– De hát minek kell ott élni?
És egyáltalán jól élni?
– Ha nem tudunk egyszerre,
Orvos, kakas, programozó,
Minden más PP hívatással bírni,
Hogy tudjuk eldönteni, elrendezni,
Az abszurd kívánságainkat?!

Dr. Szeicz János

Mint az örökké való anyag porszeme, soha sem tudtam, valójában ki vagyok. Igazán már nem is érdekel. Ego sum, qui sum. A végtelen időnek egy tűnő másodpercében – vendégként – próbáltam felérni ésszel a végtelen és a múlás paradoxonját, de számomra az felfoghatatlan, csak az örök változást érzékelem.

Az emberi civilizáció ciklikus fejlődésének egy újabb mélypontjához értünk. A természetet és a társadalmat mértéktelenül kihasználó kultúra roskadozik. Úgy érzem, nehéz ma embernek lenni. Mint egyetemi tanár vélem, sokat tudunk, mégis rengeteg ostobaságot cselekszünk.

Egyéni életutamnak is sok meddő szakasza volt. Számomra az értelmes létnek Ő volt a kezdete és a vége, talán a folytatása is Ő lesz egy másik dimenzióban. Ez titkos reményem.

A mindenség, amely végtelen, érzéketlen az időre, de én, a röpke porszem, annak azt a másodpercét, amely nekem adatot, mindig rá gondolva töltöm el. Génjeinket gyermekeink viszik tovább a végtelenút következő szakaszán, így bennük vagyunk folytonosak, s maradunk részei a mindenségnek.

Verseim hozzá és róla szólnak, no meg a korról, amelyben éltem vele.

Ö

Én már akkor is szerettem
mikor még meg sem született,
nem tudtam, de Öt kerestem
míg koptattam az éveket,
túl voltam férfikor delén
nem hittem jöttében már,
amikor betoppant elém
és elragadott, mint az ár.

Sokat merengtem e csodán
mely legyőz teret és időt,
a rokonlelkek vonzalmán,
mely segít megtalálni Öt,
felismerni a sok között
az egyetlen nekem valót,
kihez az örök sors kötött,
velem lélegzőt s álmodót.

Öt, ki lesz az édes társam
kivel mindent megoszthatok,
akire oly régen vártam
végre a szívemre vonhatok,
drága fülébe súghatom,
hogy nélküle rossz volt nagyon,
akitől végre megkapom
azt ami a legszebb vagyon.

A csend emléke

Körülvesz néma új világod
amelyben végtelen a csend.
Ajkad többé nem nyílhat szóra,
örök hallgatás lett a rend.

Kettőnk helyett is én beszélek,
lesem a gondolatodat.
Jelez nekem a pillantásod,
figyelnem kell az ujjadat.

E jelzéseket már ismerem,
segít a közös képzelet.
Nem zárja be e néma fal
az együtt töltött éveket.

Kedvesem, én szeretlek így is,
neked ezt szavakkal mondom el,
s te válaszolsz egy pillantással,
szerelmes szíved így felel.

Elmentél tőlem három éve,
csendedre így emlékezem.
Nem választhat el tőlem semmi,
szeretlek néma kedvesem.

Tavaszcvaró

Még jégbordát lehel az éj az útra,
de már a hó szutykos kupacban áll,
a felhők rongya közt tör ki a napfény
és szellők szárnyán a tél tovaszáll.

A lány talajt a tavaszi virágok
zöld lándzsáikkal újra át törik
a sírodon, itt kinn a temetőben,
a föld megújulásról álmodik.

Tavaszra vár magányát unó lelkem,
fájó szívemről olvad már a jég,
egy nőre várok, ki szeretett engem,
kinek kezét nem foghatom oly rég.

Még kezem érzi kezed érintését,
ha élnél tán már öszlőnél te is,
de örök álmot osztott rád a sorsod,
már nem vagy itt, hogy gondomon segíts.

Nyáresti vers

Halványul a késő alkonyi fény,
porszem sem csillan a fénysugárban,
és hamvad már a felhők parazsa,
de 36 fok van a szobámban.

Felkúszott az alkonyi égre
az első csillag, az éj hírnöke,
jó pásztora is ballag utána,
olvadt ezüstként fénylik üstöke.

Erkélyen állok, kezemben pohár,
enyhítő lesz tán az esti szellő
gondolom bágyadt agyammal, lesem
mozdul-e végre felettem felhő.

Az álomvendég messze elkerül,
az égen hulló csillag tűnik el,
és rám borul egy régi hangulat,
mélyről jön, a múltamból merül fel.

Emlék egy nőről, egykor enyém volt,
ám hű szerelme már csak fájdalom,
mert úgy múlt el az életemből,
miként e fény hunyt ki az alkonyon.

Még nem tudlak kőbe zárni

Belepi sírodat a nyirkos ősz,
sárgán fordul le a lomb a fáról,
egykor vidám színű szirmok
már hullanak a sok virágról.

Ligetes a temetőkert körben,
harmat ül a bokrokon, a síron
ahol sok virág között
bánatom könnyeit sírom.

Szívem régen veled volt lakott,
ketten voltunk együtt a világ.
Nem tudlak kőbe zárni,
most Te vagy itt minden virág.

Váci Mihályhoz

Te, a mesék legkisebb fia,
ki mindig azt kerested,
mit elmulasztani már többé
nem szabad!
Felejtés lett kereszted.

Éltél, mint a sokaság fia,
ki hűséges szívével
szolgált, betegen és fuldokolva,
amíg bírtad tüdővel.

Voltál szegények tanítója,
mondtad: élnünk úgy érdemes
szabadon, érzőn és igazul,
hogy majd a mindenség lehess!

Hiányzik hű szíved és szavad, mert
befon minket mindenütt a dudva.
Most értjük meg, amikor hallgattál,
erről üzentél nekünk csalódva.

Azóta lelkünkre fagyott a tél.
Nézz ránk és sírj velünk jó poéta,
látva, ma is milyen sok ember él
lehajtott fejjel...
zavart értelemmel...
kérdéze, miért él?
Miért küzd, meddig még?
És miért nem elég?
Hogyan éljen e hazában
hogyha nem hihet már másban
legfeljebb csak önmagában?

Mondd újra hát, valami lesz talán...
ennyi undor és csalódás után.
Vagy azt keressük, ami nincs sehol?
Mert csupán ígéret a múltból,
hogy lesz valami, egyszer valahol...

Szilveszteri koccintás

Ma éjjel csak ketten vagyunk,
a magány és én,
két pohárból pezsgőt iszunk
éjfél idején.

Formállak magamnak téged
testetlen magány,
mert akivel együtt élek
nem lehet talány.

Kedves vagy és ragaszkodó,
téged nem zavar,
ha füstfelhőbe burkol
a parázsló szivar.

Ha dalolni támad kedvem
csendben hallgatod,
vagy italba fojtom vágyam,
azt is rám hagyod.

Empátiád mert ilyen nagy
nő vagy, gondolom,
az újévben csókra vágyik
pezsgős mámorom.

Bár kacéran körbelengsz,
csókot mégsem adsz,
holnap kijózanodok és
útilaput kapsz.

Szeicz Kata

Tizenkilenc éves budapesti egyetemista vagyok. A tanulás mellett sportolok és figyelem az életet. Néha értem is.

Az amatőr írás, versírás nálunk családi hagyomány, tehát hagyományőrző vagyok.

Verseim egy részét először osztom meg nyomtatásban a kedves olvasóval.

Szabadlelkű rab

Tudod, én megmozgatnám a hegyeket neked,
ha lenne még hegy, mi mozgatható.
S ha megértené még valaki,
nekem nem minden kell.
Egyedül te.

Tudod, én kiugrálnék a sorból, hogy észrevedd,
én magasabban járok, mint a többiek.
De félek, mindenki visszahúz,
a tömegből nincs kiút.
Egyedül te.

Tudod, én bilincssel kötném össze a kezem,
és szolgád leszek, ha te is akarod.
De kinevet majd a többi rab,
kik azt hiszik szabadok.
Pedig csak én vagyok.
Csak én vagyok.

Túl az Óperencián

Túl vagy már az Óperencián,
a nyalánk ánizs-hegyeken
girbegurba ösvény köszönt rád,
de tőled már nem jön felelet.
Elbúcsúzott tőled az utca,
s megemelte tetejét a ház,
virágos ablakban a muskátli
még utoljára kezet ráz.

Tudom mindezt, mégis kereslek,
kutatlak elnyűtt álmaim között.
Mindennap végig járom az utcát,
hátha egyszer csak szembe jössz.
Tudomást sem veszek róla,
hogymellettem könnyet ejt a tér,
s búcsútáncot jár hervadó rózsza
egy elfeledett álomért.

Szeretnék...

Szeretnék újra gyermek lenni,
Kit átölelnék, ha fáj valami,
Ki ha átsírja az éjszakát,
Kedves szókkal hívják angyalát.

Szeretnék újra gyermek lenni,
Reggel gondtalanul ébredni,
Szeretnék átélni egy napot,
Hogy nem sírok... s szemem csukott.

Szeretnék újra gyermek lenni,
Elmondani, hogy mi fáj nagyon,
Kapni fáradt pillantás helyett,
Szeretetet, s a könnyet hagyom...

Szeretnék újra gyermek lenni,
Nem tudni, mily gonosz a világ.
Hinni, abban, jó minden ember,
S nem hallani a tenger zaját.

Szeretnék gyermek lenni megint!
Kire mosolyognak a nagyok,
Kiről rosszat nem tételeznek,
És örülni annak, hogy vagyok!

Gyász

Elment már, hogy elfelejtsen,
Azóta csak rá gondolok.
Elment, hogy ne sírjon többet,
S én könnyeimmel nyughatok.

Elment, hogy ne lássa többet,
Hogy zajt csapok, mert lázadok.
Elment, engem itt felejtett,
S én úszok kóbor álmokon.

Elmentél, hogy ne láss többet,
De én örökké csodállak,
Sírod fölött szállni látsz majd
Vigyázz rám, ne nézz madárnak.

Tagai Kata (Maja)

Csak azt írhatom le amit érzek..
Látok és átélek..
Olykor ábrándozok és képzelgek..

Ezeket most szavakba, mondatokba sűrítve ajánlom
Önöknek...

Szilánkok

Hozzád simulok szótlanul,
helyettem a csend beszél..
ahogy arcom arcodhoz ér..

*

Ha becsukod szemed, mindent látsz..
meghallod szíved rejtett dobbanását..
S ha a benned lakó csendet figyelmesen hallgatod
legszebb álmaid megtalálhatod..

*

Időnként még mindig..
ezüst fénycsóvaként
ívelsz át emlékeim sötét egén..

Villantasz fel édes-bús káprázatot
mint viharos nyári éjszakán
a többágú villámok..

*

Komor sűrű, sötét éjben
elveszek a fájdalom ködében,
Lábam alatt ingatag talajon
kigurulnak a kavicsok talpam alól...

*

Még vonz, de már taszít
alig hallom meg
hozzám szóló
érdektelenségbe fúló szavait..

Még van, de már mintha
nem is lenne
még kell, de már nem fájna
ha elengedne..

Ébredés

Különös pillanatok..
Szavak, illatok, hangulatok..
Ködbezárt szivárvány
Bennrekedt néma kiáltás..
Szempilla alól kibuggyanó
fényes könnycsepp,
Elúzi álmod egy távoli halk nesz..

Bánat

Néha mikor sírnak a csillagok...
ezüst könnyük földre lepotyog...
levegőben érezni a bánatot..
sötét éjjelen mikor a hold is elfogyott..

Pillanat

Egyetlen pillanat,
itt volt és elszaladt
Bent mélyen megragadt,
emlékedben megmarad..
Otthagyta nyomát..
-fényeset-
mosolygósat, könnyeset..

Elfeledve

Olyan voltam,
mintha nem is lettem volna!
Feledésbe merült álom csupán..
Miből reggelre nem maradt más,
csak egy elmaszatolt könnycsepp
valaki szempilláján..

Szerelem

..furcsa lény a szerelem
itt csücsül a szívemen..
illeg-billeg, hintázik,
betakarom ha fázik..
könnyét törlöm, hogyha buggyan,
kacaghat már azon nyomban..
hamis, pajkos, csintalan..
ha nem vigyázunk elszalad..

Ábránd

Most lehunyom szemem..
gondolatban ott vagyok veled
hozzád simulok tűzforró testtel,
miközben vággyal teli érintesz kezedd.
Lassan simítunk egymáson végig,
s szökell vágyunk a csillagos éjig..

Még egyszer

Késő éjjel volt,
ezüst ruhába bújt a hold
Sápadt fénye hidegen csillogott
segítségül hívott néhány csillagot
Oly rövid az éj,
s oly kevés a fény..
Bárcsak még egyszer láthatnám,
ahogy azon az éjjelen néztél rám..

Vége

Kétségeim lerohannak, körbefonnak, szorítanak
nem tudom szeretném e tudni lappangó titkaidat
Lassan engeded el kezem..
s megdermedt szívemben érzem
– haldoklik a szerelem –
Nézem arcod, szép szád ideges mosolyát
mintha csak kímélni akarnál..
De rettegve figyelem szavaid megváltozott dallamát
– haldoklik a szerelem –
Még fülemben csendülnek rég elhangzott szép szavaid..
Még érzem ajkamon első lázas csókjaid..
De szívemben már némán sikolt a csend
mindennek, mindennek vége lett...

Telkes Csilla

„Drága Barátom!

Az élet nem lehet olyan kegyetlen, hogy ne tehessek valami szépet érte... A háború sem pusztíthat el mindent, mindig megmarad valami, amit értéknek hívunk...”

/részlet nagyapám leveléből, 1945./

1956 halottak napja

Meggyalázott ünnep, mikor a hazugság ragacsában térdel odalenn az ország, s a hatalmas Isten is szenvedve nézi, hogy a becsületet ki, hogyan cseréli, mint a vetett ruhát, mint a vetett lelket, tisztára és újra, mint aki ma vedlett.

Fájdalom és szégyen égjen majd szívében, akik így akarták: Ez hát a szabadság? Ez hát a közérdek? Hogy Európában mi legyünk cselédek? Hogy aki hatalmon az mindent megtehet? Mert az eszköz a cél, s az szít gyűlöletet?

Hamis próféciák világában éltünk. A megszerzett hívság kényelmét dicsértük, s közben a szabadság lyukas zászlajába visszatüremkedett vörös csillag árnya, és megjövendölték, hogy ez jobb világ lesz, igazabb és tiszta, csak épp a lelkedet nem kaphatod vissza.

Magyar Nép és Nemzet! Megaláztak folyvást, becsaptak, hazudtak, csak hogy a hatalmat megtartsák maguknak, bizony minden áron, és ez nem csak tréfa. Ha kellett, gumibottal tettek rendet néha! Megfélemlítettek, megvettek, eladtak. Hízelegtek cédán, hogy ne higgy magadnak!

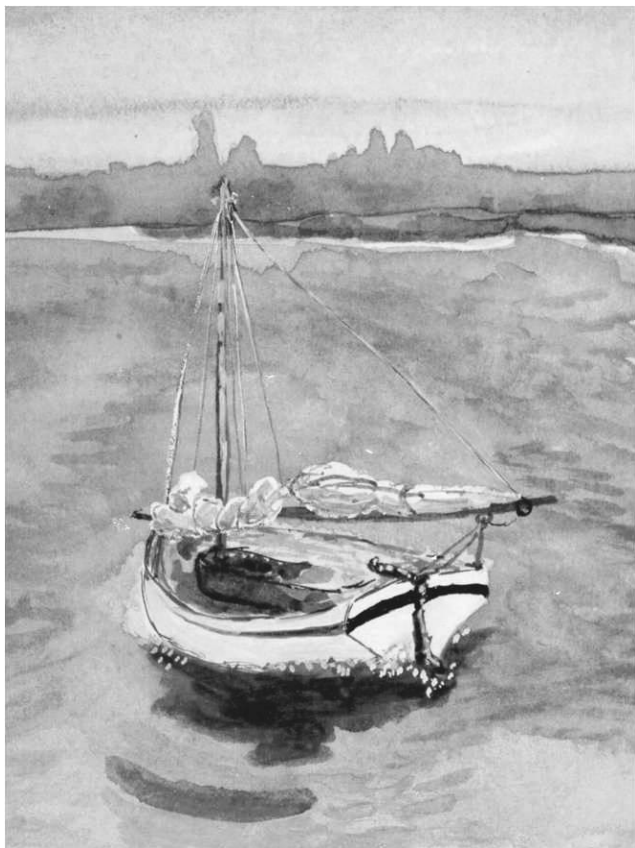
Mégis szent ez ünnep, mert mi tudjuk régről, s mindenütt beszélnek híresül e népről, hogy magáért kiáll, igazát nem hagyja, és ha fenyegetik, vérzik is miatta. Vereség és halál, neki semmi, semmi! Győzelem az erkölcs igaz diadalán.

Temetőkön csend ül. Piros mécsek égnek, csak a lángjuk rezdül. Nálunk néma ünnep, máshol zajos móka. Maskarában járva ünnepelnek léha, semmit érő szívvel. Hazug kis vigasszal. Pedig a gyász szent ügy, és illő malaszttal hajtsuk le a fejünk, temetői daccal.

Advent

Advent, várakozás,
Advent, szeretet.
Advent, ábrándozás.
Csak ennyi neked?
Advent, sok ajándék.
Adventi öröm.
Advent, elmélyültség.
Advent, köszönöm.
Advent, majd
Karácsony,
Advent, a család.
Advent, egyedüllét.
Ki vár majd reád?

Advent, miseünnep.
Advent, rohanás.
Adventi civódás.
Advent, soha más.
Advent, Jézus eljön.
Advent, szentelés.
Adventi bűnbánat.
Advent, ébredés.
Advent, az Új ember.
Advent, aki vár.
Advent, szent ígéret.
Advent, a hazám.

Itália

Te drága, szép Itália,
Te vagy a másik énem,
Te ott ragyogsz a lelkemen,
Akár egy tiszta ékszer.

Csodálom kreol véredet,
Tengernyi tarka színed,
Te gyorsbeszédű, büszke nép
Ezernyi édes ízed.

Fehér falak felett az ég,
Mint fodros habok árja,
Tikkadt leanderek tövét
Hőség, s kabóca rágja.

Minden köved múltról mesél,
Maga a múlt él benned,
Sikátoraid zegzugán
Gyalázat, vér, fény reszket.

És szerelem és szenvedély,
Becsület és alázat,
Isten dalol a lelkeden
Neked adta a lázat,

Mely felhevít, de pusztító,
Művészet és utálat.
Üdvözítő angyali szó,
Bár szűkül, mint az állat.

Mégis szerelmem vagy Te így,
Itália Te drága,
Mert nélküled nem élhetek,
Úgy minden olyan árva.

Szerelem

Kezdetben vágy, tűz, ébredés,
Szenvedés, kínzó áhítat.
Édes émelygés, fénytörés,
Mely minden percben átítat.

A teaházban halkán szólt a jazz,
És átölelt a füstös, furcsa pára,
Künn hó esett, jöttek az ünnepek,
Meggérted akkor csendben a kezem...

Gyakran gondolok most arra a nyárra...

Forró fövényen napozva jött a szél.
Pihék ragyogtak barna hátadon,
A bőröd illatát itta a fény,
Kék szemeidben tenger fodrozott.

A nyárra ősz jött, és az őszre tél,
Bőröd pihéi is őszek talán,
Szemed kékjében fáradtabb az ég,
De mosolyodban ott a régi nyár

Minden szerelme, íze, illata...

Minden csókja, és minden dallama,
S múltó idő nem fog ki rajta már,
Örökké él, őriz, akár a fa
Gyantájából lett drága borostyán.

Könyörgés

Máig minden oly kusza volt...
Zúrzavaros, furcsa talány.
Megérintett, majd elfutott...
A vágy, az élet, a halál.
Most csönd van. Béke...
Most angyalszárny véd-e,

Vagy az Isten egy szentje...
Tart benn e csendben...
Nem tudom, mert csak ember...
Az vagyok, esendő, lélek...
Minden imádban kérlek...
Minden imámban áldlak...

Adj bátorságot, hogy éljek!
Erősséget, hogy várjak!
Békességet, hogy tűrjek!
Bölcsességet, hogy lássak!

A mi királylányunk

A mi királylányunk
Most tíz éves éppen.
Lelkünk sóhajából
Korona fejében.
Korona fejében,
Jogar a kezében,
Szerelem szívében,
Tűz-csillag eszében.
Tán Ti nem látjátok,

Tán Ti nem halljátok,
Hogy ez a királylány
Igazi zsarátnok,
Mely a sötét éjet,
Majd fényesre fűti,
Mely a csillagokat
Soha ki nem hűti.
Gyémántos erejét
Nem töri a béklyó.

Igaz tiszta hitét
Nem nyűgözi szép szó.
Bizony csak egy kislány.
De titánok szülte.
Erős, mint a szikla,
Erősebb az ökle,
Mert arany királylány,
Csak talán nem érted,
Hogy majd a Világot

Ő menti meg Érted.
Mert igazi csillag,
És mint a nap
Fénylő,
Aranyszív a fátylán
Az igazi ékkő.
Lelkünkől a lelkünk,
Szívünkől a vérünk,
És jó Istenünkől
Született reményünk.

Add, ó Uram...

A meg sem született gyermek panasza

Ó, anyám, hol vagy, merre vagy?
Még meg sem voltam, elhagytál.
De fáj, anyám, a szív s az agy,
Még meg sem mozdultam talán.

Hazudtál, csaltál, Ostoba!
Náladnál jobb egy mostoha.
Gyűlöllek érte, tudd nagyon,
Mert eldobtál egy hajnalon.

Élni kívántam, ennyi csak
A bűnöm. Jaj, mi borzalom!
Részegen, mint ki inni kap,
Langyos tejedre szomjazom.

– Vágyom, ringass el!- messze jársz.
– Kérem, altass el! – dolgozol.
– Nyűgösködöm. – Te köddé válsz.
Mint annyi álmom. Irgalom!

Mégis lehetnék, Istenem, kisbaba,
Alvó csecsemő, a kedves keblen
Meztelen. Te pedig lennél ANYA, nő.
Megváltanál, mert létezem.

A haragom oly féktelen:
Hogy tehetted ezt énvelem?
Miért vetted el az életem?
Mindegy! Szeretlek végtelen.

Tóth Imre

„... belőle nőttem én, mint
fatörzsből gyöngé ága ...”
/Radnóti Miklós/

1960 telén születtem Biharugrán, Szabó Pál Bihar közeli, de Békés megyei falujában. A „Talpalatnyi föld” és az „Isten malmai” közösségében éltem gyermeki éveimet.

Az irodalom régóta kíséri utamat; verseket mondok, novellákat írok.

Egy Pásztón megjelent pályázatra beküldött novelláim jelentették a kilépést a közönség elé immár a prózával is, saját írásaimmal. A Pásztón 2006-ban alakult Athéné Alkotó Kör alapító tagja vagyok. Alkotótársaim újabb és újabb írásokra sarkallnak engem. Az alkotó közösség igazi baráti légköre biztatást ad, egyben újabb művek megírására ösztökél.

Ars poeticám röviden így szól: Mindenben, még a leghétköznapibb dologban is rejlik valami érték, csak fel kell fedezni, „le kell hajolni érte”. A természet egy-egy eleme, egy kő, egy fa, egy völgy, egy ösvény éppúgy értékes lehet, mint embertársaink érzései, gondolatai és szeretete.

Száncsengő

Megint elmúlt egy év. Fagyosak a reggelek, hidegek a szelek és egyre rövidülnek a nappalok. Magam a telet csak módjával szeretem, mégis vannak napok, melyeket kimonodottan várok ebben a rideg évszakban. E napok közé tartozik a december vége is, élén a karácsonnyal. Ahogy egyre több gyertya lobban lángra az ádventi koszorú körül, úgy növekszik szívemben a várakozás, s várom a szenteste mindenkor egyszeri és megismételhetetlen hangulatát. Ilyenkor mindig emlékekre vadászik a lelkem, s rendszerint gyermekkorom karácsonyait idézgetem. Most sincs ez másképpen. Régvolt decemberi délután sejlik fel emlékeimben.

Kisgyermekkorom ártatlan éveiben minden karácsony tartogatott számomra valami felejthetetlent. Így történt ez életem ötödik karácsonyán is. A kicsiny szobában, mely egyszersmind konyhául is szolgált, már készült a szerény ámde ünnepi éték, ínycsiklandó illatok terjengtek a levegőben, amikor egyszerre száncsengő hangját sodorta fülünkbe apró ablakunk vékony üvegén át a hideg téli légáramlat. Apám ki is ballagott a ritka zaj hallatán egészen a kapuig, s hamarosan Imre bátyámmal együtt tért vissza a szobába. Szokásban volt nálunk egymás meglátogatása, s nemcsak karácsonykor, de az ünnepi készülődés közepette, szenteste közeledtén anyám kissé zokon vette testvére látogatását. De nem sokáig maradt a vendég, csupán egy pohárka bort kortyintott apámmal, meg a frissen kisült finom pogácsát kóstolta meg, és persze a pompás hájas tésztából kapott be egyet, s máris indulni készült.

– Csak megjáratom a lovakat egy kicsit. Mindig az istállóban állnak mostanában, jót tesz nekik a mozgás – mondta, majd a kucsmát a fejébe csapta, de kifelé indultában

váratlanul felém fordult, s egyenesen nekem szegezte a kérdést:

– Volna kedved, öcsém, egy kis szánkózáshoz?

– Már hogyan lenne! – rikkantottam el magam, majd apámra néztem, hogy mit szól hozzá. Sohasem tudhattam, mikor enged atyai szigorából. Ezúttal szerencsém volt, beleegyezőn bólintott. Anyám jól felöltöztetett, nehogy megfázzak, s én alig vártam, hogy végre kint lehessenek. Az udvarra kiérve keresni kezdtem a szánkót, de annak nyomát sem láttam. Ekkor hirtelen nyerítés és csengőszó hallatszott az utca felől. Ezt hallottuk hát az előbb! Felemeltem tekintetemet, s megpillantottam a kapu mögött nagybátyám két szilaj lovát, egy nagy szán elé fogva őket.

Ez volt ám az öröm! Még sohasem ültem ekkora szánkón. Remegő térdekkel, érdeklődéssel vegyes izgalommal közelítettem a lovakhoz. Amint egyre közelebb értem, a csillogó szőrű jószágok is egyre nagyobbak lettek, mintha egyik pillanatról a másikra óriás paripákká váltak volna. Ráadásul közeledésünkre mellső lábukkal kapálni kezdték a jeges havat, majd a hátsó kettővel is toporogva újra nyerítésbe fogtak, rázták fenséges fejüket, s persze a csengőt is. Szinte belesüketültem a zajba, de talán a félelem is közrejátszott abban, hogy nem hallottam bátyám szavait. Ekkor már nem voltam annyira biztos abban, hogy én ma itt szánkázni akarok.

E pillanatban nagybátyám felkapott, és a lovak elé állt velem, majd a simogatásukra biztatott. Bizony igencsak össze kellett szednem a bátorságomat, hogy a két sárgát remegő kezemmel épp csak hogy megérintsem. Gyönyörű állatok voltak, jól tápláltak, erősek, tiszták. Különösen a homlokukon díszelgő csillag alakú fehér folt miatt volt büszke rájuk Imre bátyám. Mondogatta is nekik:

– Ne bomoljatok csillagosok! Türelem, mindjárt mehetek! – azzal beültetett a puha takaróval kibélelt ülő

alkalmatosságra, amit éppen kényelmes kiképzése okán nem lehetett holmi hétköznapi kifejezéssel egyszerűen csak baknak nevezni. Amint gazdájuk is a szánon ült, a két paripával már nem lehetett tovább bírni. Nagyot rántottak a szánon, s olyan hirtelen elindultak, hogy magam a kipárnázott ülésbe süppedtem. Félelmet mégsem éreztem, mert bátyám mellett akkora biztonságot tapasztaltam, hogy ezen még magam is meglepődtem. Hát még amikor azt láttam, hogy a lovak nem a főutóra kanyarodnak, hanem a határ irányába!

Leírhatatlan látvány tárult elém: mindenfelé az utóbbi napok alatt vastagra hízott tiszta hótakaró ragyogott a vakító napsütésben, s a fákon és bokrokon kristályos zúzmara csillogott. A futásukban kimelegedett lovak orrlíkáin forró gőz tört elő, s amint oldalra fordították fejüket, hatalmasra kitért szemük is riasztóan hatott rám. Olybá tűnt nekem, hogy ez már nem is a valóság, hanem én most egyenesen a mesevilág részese vagyok. Szinte azt lehetett várni, hogy a csodapariplikák hirtelen a levegőégbe ragadják a szánt.

Aztán egyszerre lassúdni kezdett a lovak futása. Visszakanyarodtunk a falu felé, most már ráhajtottunk a főutóra. Azt a büszkeséget! Nagyon élveztem a helyzetet, ahogy kicsik és nagyok irigykedve néztek ránk. Kortársaim tátott szájjal bámulták a pompás fogatot. Még egyszer utoljára pattogott az ostor, repült a szán, majd hirtelen a házunk előtt találtam magamat. Már most sajnáltam, hogy véget ért az utazásunk, megtört a varázslat, s csak akkor ocsúdtam fel, amikor a csengőszó már csak alig volt hallható a gyorsan illanó téli alkonyatban.

Mire a szobába léptem, már ott állott a kicsiny karácsonyfa a csöppnyi háromlábú széken a sarokban, alatta az áhított narancssal, meg némi csekélyke ajándékkal. Már megint akkor jött a Jézuska, amikor én távol voltam, s így

nem láthattam őt!

Apai nagyanyám karácsonyi énekbe kezdett, amolyan templomi hangulatot teremtve meghitt kis otthonunkban. Elköltöttük a vacsorát, meghámoztuk és elosztottuk gerezdenként az egyik narancsot, a szobában a kályha tetejére helyezett narancshéj kissé kesernyés illata terjengett, de én már nem is igen észleltem környezetemben semmi mást, csak a puha párnát s paplant, melyek bódító álmra csábítottak.

Arra azért határozottan emlékszem, hogy mielőtt elszenvededtem volna, még mindig hallottam, miként szól a távolban nagybátyám lovainak nyakában a száncsengő.

Tél – anno ...

Ez a történet még gyermekkorom boldog békeidejében esett meg velem, amikor még csak egyetlen adót lehetett fogni a fekete-fehér tévéken, amikor még hétfőn adásszünet volt, s amikor még volt tél, volt hó és fagy.

Hideg november köszöntött ránk '72-ben. A Holt-Körös lassan csordogáló vize hamar jéggé dermedt, s szinte minden délután ott talált bennünket, falubéli gyerekeket a tél közös nagy játszóterén, a híd melletti kiszélesedő folyószakasz korcsolyapályáján. Nem mindenkinek adatott meg az a dicsőség, hogy korcsolyájával nagy köröket karcolhasson a jégre. Sok-sok gyerek érkezett szánkóval, hogy a partról leereszkedjen. Nagy sikítások, s néha hatalmas borulások közepette csúsztunk le a jégre, majd egészen a másik partig is eljutottak a szerencsésebbek és az ügyesebbek. A hídtól kissé messzebb, de még mindig a jó széles folyószakaszon hokipályát alakítottunk ki, a parti bozótból ütőt vágunk,

s csapatokat alkotva hol tojásszenet, hol konzervdobozt ütögetve vívtunk hatalmas meccseket – a többség korcsolya nélkül, csak úgy csúszkálva, néha esve-bukva a jégen.

Apám akkoriban igen messze járt dolgozni, Szegedről havonta csak egyszer-kétszer jött haza, s ilyenkor mindig hozott valami kisebb-nagyobb ajándékot mindhármunknak. Utoljára egy focilabdát kaptam tőle – még a nyáron. Igaz, csak műbőrből volt, de azt is úgy féltettem, hogy ki nem vittem volna a focipályára! Decemberben, a téli szünet előtt azonban olyan ajándékkal lepett meg az apám, amiről nem is álmodtam volna: egy igazi korcsolyát vett nekem karácsonyra! No persze nem olyat, amilyennel a tehetősebb osztálytársaim száguldoztak a jégen, nem korcsolyacipőt, csak amolyan egyszerű kivitelű alkalmatosságot. Mit bántam én csak korcsolyának hívták, s végre én is megtanulhattam a jégen siklani.

Hamar kiderült ám, hogy semmi sem lehet tökéletes, mert nem akadt olyan cipőm, amelynek a talpára ráerősíthettem volna az új szerzeményt. Ez már nem olyan ősrégi, szíjjal köthető eszköz volt, mint a néhány évvel idősebbeké, hanem csavarozható. Csakhogy ahhoz olyan vastag bőrtalp dukált, ami eddig nekem sose volt. Próbálgattam én a műbőrből gyártott téli cipőm talpára felerősíteni, de néhány lökődés után lerúgta a gumitalp, az egyik cipőm talpa meg még válni is kezdett, jelezvén, hogy ez a törekvésem ragasztott talppal nem fog sikerülni. Ekkor sietett segítségemre az egyik osztálytársam, Viktor barátom, aki már évek óta valódi hamisítatlan korcsolyacipővel büszkélkedett, s aki mindig erős bőrből készült lábbelit hordott. Az ő lába nagyobb volt egy számmal, tavaly kinőtt egy bakancsot, s azt megkaptam tőle korcsolyacipőnek. Hozzá ráadásul még egy jó meleg sínadrágot is hozott, így aztán végre semmi akadály a nem volt annak, hogy én is megkezdhessem a korcsolyás pályafutásomat.

Napok alatt sikerült olyan jártasságra szert tennem, hogy már nem botladoztam, hanem szélteben-hosszában bekorcsolyáztam a hokipályát, aztán egyre merészebb lettem, s egyedül nekivágtam a Körös jégcsatornájának, egészen a másik hídig meg vissza.

Eljött a karácsonyi szünet, s szerencsére kitartott a hideg, így majd' minden nap hódolhattam újdonsült szenvedélyemnek, a jégen történő száguldozásnak. Már egyre kevesebbet estem, egyre ügyesebben, gyorsabban és kitartóbban vettem részt a gyakori versenyeken. Míg egy nap észrevettem, hogy a nálam idősebbek, a 16-18 évesek hirtelen eltűnnek előlem, s nemcsak a kanyaron és a másik hídon jutottak túl, hanem még a faluból is kikorcsolyáztak.

Fülembe csengett ugyan édesanyám és nagymamám intő szava – „Csak a két híd között, ott is óvatosan!” –, mégis csábított az ismeretlen, vitt előre a kíváncsiság: hova tűnhettek a nagyok? Aznap még visszafordultam a „Pappék” hídjánál, de másnap nem halogattam tovább a dolgot, a megszökött csapat után eredtem. Egy darabig könnyedén haladtam, noha eltűntek a szemem elől, a nyomuk árulkodott, s én lelkesen törtettem utánuk. Már túl voltam a Makráék házán is, amely az utolsó volt a faluban, eljutottam a temető hídjáig, amikor a nyomok a jégen hirtelen eltűntek, s a parton, majd a szántáson folytatódtak tovább. Amikor felnéztem, a távolban csak apró sötét pontokat láttam: ott haladtak előttem a fiúk valami nádas irányában. Mire a szántás hepehupás buckáin átküzdöttem magam, újra eltűntek előlem, de a nyomokat követve nem volt nehéz átvágnom a nádason. Legyőztem az utolsó akadályt is, amikor hihetetlen látvány tárult elém: egy óriási jégmező! Hatalmas sík terep, tükörjéggel, széles nyiladékokkal, kisebb-nagyobb nádasokkal. Ezt hívja az ugrai ember rétnek. Nekem ez az elárasztott rét maga volt a mennyország! Csodálkozva

siklottak felém a nagyok, elismerést és némi tiszteletet láttam a tekintetükben. Természetesen meg kellett ígérnem, hogy senkinek nem árulom el a nagy titkot, mert akkor minden kis pisis ide akar majd jönni, s nem lehet tőlük fogócskázni. Meg hát volt itt más titok is! A nagyfiúk erősen füstöltek, megkínáltak engem is, gondolom, hogy így váljaljak velük cinkosságot. Akkor még nem fogadtam el a cigarettát, de úgy tűnt, így is megbíznak bennem. Egyesek tudni vélték, hogy még pálinkát is hoztak a főkolomposok, azt itták a nádcsomó mögött nagy titokban. De ez akkor engem már nem érdekelt! Csúsztam, siklottam, karcoltam a helyenként valószínűtlenül sima szűz jeget, önfeledten adtam át magam a szinte féktelen boldogságnak, a száguldás semmivel össze nem hasonlítható mámoros örömeinek.

De minden jónak vége szakad egyszer. Így aztán látva, hogy a nap lassan lefelé hajlik rövid december végi pályáján, meg észlelve, hogy a társak egyre fogyatkoznak, magam is hazafelé vettem az irányt. Nem volt nehéz dolgom, immáron tudtam az utat, csak hát igen-igen elfáradtam, így nem csoda, hogy ismét lemaradtam, s a korábban tervezetthez képest némi késéssel jutottam vissza a Holt-Körös sötétké szalagjához. A temető alatt volt egy szakasz, amelyet hellyel-közzel sás és nád nőtt be igen sűrűn, csak egy keskeny csík mutatta, merre biztonságos a továbbhaladás. A nap már leáldozott, s ott a két magas part között nem láttam egészen jól, hol vezet az út hazafelé, meg persze még nem volt túl nagy tapasztalatom a jégen való járásban sem. Így esett, hogy egyszerre csak egy nagy reccsenést hallottam, s máris eltűnt alólam az eddig biztosnak ítélt talaj: beszakadt a jég alattam! Szerencsére csak a jobb lábam tűnt el a jeges vízben, a kezemmel megkapaszkodtam a sásban, a másik lábam segítségével valahogy kikecmeregtem a vízből, felmásztam a partra, és nem tudtam, hirtelen mi tévő legyek.

Mivel a bakancsban cuppogott a lábam, így jobbnak láttam azt levetni és kicsurgatni belőle a félig jeges, zavaros vizet. Kicsavartam a zoknit is meg a nadrág szárát, de már igencsak fázott a lábam, így akármilyen szörnyű volt még csak belegondolni is – visszahúztam a nedves nadrágot, a majd' jéggé fagyott zoknit és a cipőt is a megdermedt lábamra. Most már nem számított a fáradtság, a távolság, szinte suhantam a jégen egészen a nagy hídig. Ott pillanatok alatt lecsavaroztam a korcsolyát a bakancsról és egy vágatában trappoltam haza. Igen nagy szerencsém volt, hogy apám éppen akkor nem volt otthon, mert talán a fagyásnál komolyabb következményei is lehettek volna az én réti kalandomnak.

Nagymamám vett gondjaiba, az ázott cipőt a sparhert alá tette, a lábamat pedig forró vízben addig áztatta a lavórban, mígnem apám közeledtére a szobába menekített, ahol a még mindig vacogó testemet a duruzsoló kályha szomszédságában a jó meleg takaró alá dugta, mint a tyúkanyó az ázott csibéjét, hogy kipihenhessem eme gyönyörű és tanulságos napnak minden testi és lelki fáradalmát.

Másnap reggel ott állt a konyhában a kiszáritott bakancs, ráterítve a vastag zokni, a kis zöld széken pedig ott feszített az újjávarázsolt sínadrág. A mamám pedig furcsa kis mosollyal az ajkán csak ennyit mondott: „Reggeli és mehetsz! Már várnak rád a cimborák a jégen!”

Emlék

Anyai nagymamám sokat mesélt nekem. Nem úgy szövögette meséit, mint más ismerős felnőttek a régmúltról. Az ő történeteiben mindig különleges hősök szerepeltek, akik tán nem is voltak igazán emberi lények. Többek voltak ők holmi egyszerű halandónál. Olyat tudtak ők, ami az én kisgyerekkori fantáziámat igen meg tudta lódítani. Mesélt a nagymamám tündérekről, boszorkányokról; olyan asszonyokról, akik bűbájosak voltak, varázserővel bírtak, rontást tudtak hozni, de a rontást el is tudták űzni.

Mikor az őszi esték egyre hosszabbak lettek, mikor már nem sok munka akadt a kertben és a ház körül, befűtöttünk a mama kis kályhájába, majd midőn már elég meleg volt a picinyke szobában, leültem mellé és hallgattam a meséit. Volt neki egy régesrégi szakadt borítójú könyve. Szinte lassaként lebegtek benne a lapok, de olyan óvatossággal tudta lapozni, hogy sohasem jutott eszembe: ezek a lapok onnan ki is szakadhatnak. A történetek hasonlítottak Lúdas Matyi, János vitéz kalandjaira; ördögök, boszorkányok, jó és gonosz tündérek szerepeltek bennük. Sokszor már nem is azt a történetet olvasta el a mamám, ami a lapokon rejtőzött, hanem a könyvbéli képek ihletei nyomán meglódult a fantáziája, mert e könyvben igen félelmetes rajzok és képek sorakoztak. Ezekről jutott aztán eszébe nagyanyámnak az a sok rejtelmes és sejtelmes mese. Szájtátva hallgattam, még a kishúgom is odaült mellém, aki pedig még akkoriban nem sokat érthetett az egészből, de együtt izgult velem, velünk, vajon mi lesz a történet vége.

Karácsony közeledtével egyre többet beszélgettünk az áldott ünnepről, Jézusról, az ő cselekedeteiről. Sokat olvastunk a nagy Bibliából. Ebben is voltak csodák, nagyszerű

események, de akármilyen hihetetlen dolgot is hallottunk, az a mamám szájából szentül és igazul hangzott. Mesélt nekünk a kis Jézus családjáról, Betlehemről, a pásztorokról, elénekelte a karácsonyi énekeket, meg is tanultuk mindet hamarosan. Mi már a karácsonyi várakozásban annyira felkészítettük a lelkünket a csodavárásra, hogy alig tudtuk kívánni a fenyő és az ajándék érkezését. Mert hozzánk a fenyő feldíszítve érkezett!

Eljött hát végre a várva várt este! Nagy izgalommal lestük az áhított Jézuska érkezését. Nálunk ugyanis Ő maga hozta a karácsonyfát! Mamánk ki-kiszaladt az udvarra, az utcára, még néha a szomszédba is átment, hogy a Jézuska hírét minél hamarabb meghozhassa. Vártuk, mikor jön vissza a mi mamánk, de rendszerint lemaradt a nagy eseményről. Egy pissenés sem hallatszott már, hogy meghallhassuk a Jézuska eljövetelét. Aztán egyszerre csak halk csengettyű szólt kintről sejtelmesen. Olyan csodálatos volt annak a hangja, mintha kristályból lett volna. Bizony, odakinn a tornácon kristálycsengettyű szólt, jelezvén: eljött a nagy pillanat.

Édesanyám kinyitotta az ajtót, s ekkor egy tündéri jelenés lépett be a konyhába. Fehér, csillogó ruhában jött, nesztelenül haladt, mi meg énekeltük a „Mennyből az angyal”-t. A csodás lény kezében tartotta a feldíszített fenyőfát, amely ettől a szentséges pillanattól egyszerre karácsonyfává vált. A „Jézuska” lassan odalépett a kis asztalkához, óvatosan lehelyezte a fácskát az asztalközépre, libbent egyet, majd könnyed léptekkel eltűnt a sötétben. Mi meg csak énekeltük a „Kis karácsony”-t... Alig néhány perc múlva sebesen loholva, kipirultan toppant be a mamánk a konyhaajtón.

– Hát itt már járt a Jézuska? – csapta össze a kezét meglepetésében.

– Persze, míg én a szomszédban voltam – erősködött –, addig belopózott hozzánk.

Mennyire sajnálta, hogy idén is lemaradt a nagy eseményről. El kellett neki mesélni töviről hegyre részletesen, hogy történt, mint történt; mit hallottunk, honnan lehetett tudni, hogy a Jézuska már itt van a közelben. Mikor a kristálycsengettyűt meséltük, mindig elmondta, mennyire szeretné végre egyszer ő is hallani azt a mennyei zenét! Szegényke, minden évben lemaradt róla! Így sajnálkoztunk, de aztán az ajándékosztás elfeledtette velünk mamánk balszerencséjét.

Akkoriban nem volt szokásban nálunk a nagy karácsonyi ajándékosztás. Csak valami csekélyke értékű, de annál hasznosabb, szükséges holmit vagy ritka csemegét hozott a Jézuska. De mi ennek is nagyon örültünk.

Nincs már meg az a titokzatos könyv sem, amely annyi csodát rejtett; nem tudom, kinél van a nagy Biblia; régen volt már menyasszony az a szomszéd lány, akinek az esküvői ruháját a mamám annak idején magára öltötte. Velünk volt akkor még a mamánk, aki nélkül oly sok karácsonyom múlt el azóta, de el nem feledhetem áhítatos meséit, gyönyöző kacagását, amely fülembe most is úgy cseng, mint a kristálycsengettyű hangja boldog kisgyermekkorom idején.

Valkócziné Katalin

Magamról? Esetleg elmesélhetem, hogy talán, mert a múlt század ötvenedik évében születtem, gyerekként a kettőezer, az ezredforduló, számomra valami különleges változást sejtetett. Nem azt, hogy a világban fog valami rendkívüli történni, ha-nem az én életemben. Véletlenül se az öregség jutott eszembe.

Hogy más számára különleges-e, nem tudom, de tény, hogy göndörre lett az addig egyenes hajam, és elkezdtem verset írni. Vagyis verseket játszani. Mert számomra a vers nem mesterség, és nem is mélyről jövő ihlet, csupán játék. Mint egy repülő pillangót más, úgy kapom el nap, mint nap a szót, amit aztán jól, vagy rosszul felöltöztetek.

Persze játszótárs nélkül az egész nem jöhetne létre.

A lélek fájdalma...

Tudod arra gondoltam,
a lélek fájdalma,
minden alkalommal,
felér egy halállal,
míg gyermek az ember,
és kicsi,
sokszor fáj a lelke...
azt tudják róla,
mert megtapasztalták,
hogy az ő bőre gyengébb,
neki forró,
ami másnak csak langyos,
az enyhén csípős,
maga a tűz,
de azt nem,
hogy ami az edzett léleknek
egy kézlegyintés,
az ártatlan lelkének
egy halállal felér,
az ember, az ő fájdalmát
a sajátjához hasonlítja,
edződjön csak,
azt gondolja,
mintha a felnőttek mondanák,

szokja meg,
hogy a szeretteit elveszíti,
ha fáj a szív,
és nem érzi a részvétet,
nem érez felé áradó szeretet,
s mert példát nem lát,
nem tanulja meg,
hogyan kell a láthatatlan,
a kifejezhetetlen kint
észrevenni, átérezni
az állatok, a fák,
és a lélek fájdalmát,
részvétlen,
a lélek hosszan halódik,
mikor már rezzenetlen,
az a halála,
mire megedződne,
már nincs minek fájni.

Mint egy festmény...

Tudod arra gondoltam,
néha a táj és benne
az ember is mozdulatlan,
szinte olyan,
mint egy festmény,
a tó,

melynek partján
szomorúfűz áll,
és alatta az ember ül
némán,
a horizontot
betölti az őszi naplemente,
a nyugalom teljes,
látszólag,
mert a fa alatt ott az ember,
aki a néma csendben,
(néha azért egy béka brekeg,
egy kismadár a párjáért pityereg)
az idillikus képet meghazudtolva,
belül, a gondolata síkján
zakatol,
a legnagyobb csönd is hiába,
ha az ember
megnyugvást benne nem talál,
ha igaz, hogy a fa is érez,
(márpedig érez)
vele,
biztosan ő is nyugtalanabb,
a szomorúfűz szomorúbb,
mint lenne akkor,
ha a zaklatott ember nem lenne ott,
a gondolat,
ami az egész képet elrontja,

mert hat a környezetre,
és hat a lélekre,
talán, mert az elválasztó fal
nincsen jól szigetelve,
valódi csönd, valódi nyugalom
csak akkor létezhet,
ha leáll
az agyban lévő zakatoló gépezet,
ha az ember teljesen kikapcsol,
olyankor óvatosan,
a szokatlan csendben
az előtérbe lopakodik
a lélek,
és lábujjhegyen,
(nehogy
a festménybe illő képet
megzavarja)
átveszi az irányítást,
akkor lesz valódi,
akkor lesz a csönd gyógyító,
mikor halk szaván a lélek megszólal,
isteni hangjára,
egészen biztosan,
mint egy friss nyári záportól
a természet is felvidul.

Válóczy Szilvia (Szyl)

Az írás szabaddá tesz. Szabályokkal kezdtem én is. Soraim között ma magam állítom fel azokat. Maradt a líra és a próza, melyek csak vázai tartalmi-
imnak. Néha szomorúak, néha vidámak. Bár a fájdalmat könnyebb papírra vetni. Legyen az bármilyen érzés, hatás-

sal lesz jövőnkre.

Honlap: www.valoczyszilvia.extra.hu

Ha megkérdeznéd, hogy vagyok magammal, csak annyit tudnék válaszolni, úgy, ahogyan te, velem. Keresem a válaszokat...

A művészet nem élet, csak egy eszköz önmagunk megnyugtatósára.

Tudsz követni?

Mert én saját magam már alig, néha nagyon lemaradok!

Béke felé

Bölcs volt
és tiszteletre méltó,
én haragban magammal,
s ő emlékeztetett,
csak őszintén s bízva,
mert kérni sem kellett
akkor is ott állt
mögöttem.

Sodrásban

Nem a víz, a sodrás volt
mi lábaiba kapaszkodott,
félszegen méricskélte puha bőrét,
majd éjszaka lett.
Megértette, hogy a lágy
habokban rejlő erő
ellenállhatatlan küzd kegyeiért,
és tudta, az a harmónia,
mely hús váltással öleli körbe,
néki adatott.

nincstelen

csend... hideg falak közt
elnyomó üresség...
éjbe markoló fájdalom...
csak lépni az utakon, erőtllenül...
nincs előre, és nincs hátra...
lelkét az ég már rég bezárta...
kegyetlenül...

Abban a pillanatban

Megörültél, ahogy én is,
levetett kétségeink
földön heverve oszlottak
múltat búcsúzóan,
s abban a pillanatban
összeálltak az előttünk görgetett
képtelen kockák.
Értetted, ahogy én is,
kevésnek tűnő időnkben
hogyan él túl
a megfogant gondolat,
s elnézve csodáltuk
tavaszunk rügyeit,
a szürkéből színesre váltott
természet lépteit.

Át

Nézz ki és szét,
mikor aszfaltra lépsz
át az úton,
de rajtam sem nehéz,
ha csendkoszorúddal válladon
ballagsz
és fejedben lecsengett dallam
kongatja szívedet.
Hallod az üreset?
Elsuttog füledben...

Lepkeszárnyakon

Belém illesztett az élet.
A kemény szabályok,
sima felületté csiszolták
lázadó lelkemet,
s most maga közé temet
lágymarmóniád.
Nevetek magunkon...
Olyan ez az egész,
mint egy kifordult világ.
Már nem haragszom Rád!

Időtlenül

Alig az idő,
mit épp velem,
s rejtett szívemen
hiányvirág nyílt.
Tán nem így,
máshogy kellene,
de fáradt lelkedben
csak csend fenyít.

Női vágy

Minden nő Férfire vágyik.
Igazira,
ki ágyra dönti,
ki eszét vesztve feledteti
magányos sóhaját,
és két heves csók között
becézi lelkének
gyöngysorát.

Vágyban égve

Megtört a csend,
körbeszelt a végtelen mennyillatú
közelség,
boldogságba mártott szelídség
aprózta a megváltott időt,
és életté álmodott percek között
sejtelmes mosolyban ringott
őrültnyi lázunk.

Kerestem azt a szót,
mit ajkadról elcsent a szél,
hideg volt, s a havas tér
mégis oly nyugodt.
Kezemben kezéd szorított
féltőn forró érintéseket,
s ahogy lassú békében
átjárta tested a képzelet,
hangod robajába szóródott
telhetetlen szívem.

Mellém

Tán én érdemlem,
mit eddig hasztalan,
messze szórt
a láthatatlan nemesség?

„Senki” látta, s nem értette,
mit kívántam olyan rég.

Szökne a szó,
lázadna minden
feledni kívánt pillanat,
maradj még
pont ilyen:
boldog és hallgató.

Tedd le csendben
fojtó félelmeid
most mellém,
érezd, mily szárnyalássá
vetül a lét
Isten hatalmas egén.

Vulva és völgy (18+)

Blúzom alatt, dombjaim hegyén
izgalom bizsereg...
A levegőben áramló vétség
annyira, de annyira hideg,
s mégis forrón lüktet,
akár testemben a vér,
izzó lávaként csap fel csóktalanul.

Hámozott ruháim
szerte-szét ölelik a sötét teret,
egymagamban a kéj
szertelen vet meg ágyakat,
köröttem őrzött vágyakat
kerget kint a szél,
párnáim húznak maguk felé.

Vonaglik a csend,
áhított üres ölelések helyett
ujjaim indulnak selymes bőrömön,
most ez minden örömöm,
a láz, mi fogva tart,
s önző valóságában
gyönyörbe hív kíméletlenül.

Combjaím nyílnak az ég felé,
a buja Hold is kívánva kér...
gyengéd mosolya ledér,
rám nevet, fényével betakar,
feszült mellemen lángja belém mar,
érintésétől fáklává válok,
nem bírom tovább... Megadom magam.

Belsőmben lázadok,
akarva akarok mindent...
Sikamlós ujjaim közt,
csiklómra vetült
körkörös szerpentinjein ül
sikolyaimnak halk szava,
mint puhán érintett, vágyakba rejtett
ezernyi csodálatos kíváncsi.

Csípőm emelem fel, s még feljebb,
ritmusként járom ágyas táncom,
ügyes kezeim utat parancsolnak,
játékom hüvelyembe mártom,
csodálattá folyt parázna bűnöm
kényeztet és szeretkezik,
és én gátlástalanul élvezem.

Fenekem alatt a gyűrött paplan
lágyan simogat,
hátam közepétől zilálva tapogat, szinte felfal, csókol,
nyalogat...
És süppedő, illatos valóságába tűröm
az andalító perceket...
Mámorító oltalma szinte elnyel.

Forró lélekké olvad minden érintés,
belső pontomban robban,
az összehúzott mennybéli varázs.
Kéjtől fűtött, nedves hovatarozás.
S végül... Csendben alélok...
Fáradt testemre bágyadt álom vetül.

Hívás

Messzi vágyódásom e földi léttől
nem alaptalan.
Lelkendezve élem újra
nyugalmának szép históriáit,
mely fordított, s igaz.
Hazug közegünk helyett
fájdalmat nem érzek,
nem látom rohanó időnk
égtájas dimenzióit.
Csak a többet látom,
mely szóval leírhatatlan...

Varga Anna /Ílianne/

Voltam napkorong körül szikrázó vakító fény,
s lettem hűvös nyári éjszakát világító Hold.
Voltam aranyló homok a zúgó óceán partján,
s lettem hűsítő patak halk csobogása.
Voltam üde zápor a friss virággal teli réten,
s lettem oázis a kietlen sivatag közepén...

Varázslatra vágyom...

Varázslatra vágyom,
Selymes rózságyon.
Hol illatfellegekben,
Lelkem megsebzetten,
Gyógyulásra éhesen,
Elcsitulhat békésen.
A varázslatom adom,
S megérintelek,
Bódulattal fűszerezett hajnalokon.

Szabadságra vágyom,
A kimondott szavakban,
Hol minden tisztán,
Fehéren és feketén,
Földi létünk e szegletén
Újra lehet csupa fény.

De ha kell,
Szabadságom adom,
Mert álmainkra szomjazom
Nagyon.
S édes rabság alatt hagyom,
Minden egyes gondolatom.

A tangó...

Két test vad szenvedélyben,
egymáshoz simul a zene hevében.
Karak beszélnek,
s mesélnek a lábak,
érintésük égető lángja a vágynak.
Két szempár csak egymást kutatva,
elmerül a zenében,
szikrákat mutatva.
Tűzforró, édes- keserű románc,
eszelősen szerelmes ez a tánc.

Kegyetlen játék...

Szúr egy tör,
Szívet öl.
Lándzsa alakú a lélek is.
Kegyetlen egy játék.
Néha babonázó szavak,
S mégis üres szándék.
Nem kell szánó ajándék!
Nem kell bántó,
Álmokat rontó,
Formát bontó,
Idillt ontó leképezés!

Más az ami fontos!
A benned rejlő lényeg.
Ki vele!
Én csak egyszer élek!
Talán ennyit megérek.
A macskának kilenc az élete,
De én csak, egy apró kék virág vagyok.

Hiszek...

Nem hiszek Istenben!
De hiszek oly sok másban.
Hiszek a szeretet hatalmában!
Hiszek a szavak erejében,
Az ölelés melegében.
Hiszek a csillagokban,
A holdsugárban,
A tenger zúgásában.
A szemed mosolyában.
Hiszek minden szép pillanatban,
Hiszem, hogy mindezt,
Nem csak egymagamban.
Hiszem, hogy veled lehetek újra és újra,
Boldogan hozzád simulva.
De mondd!
Te is ebben hiszel?

És örökre velem leszel...?
Ha hiszel, legyen ezer hála,
S én hallgatok Isten szavára.

Fogd a kezem...

Fogd a kezem!
Ne engedd el!
Már elvesztettem azt az érzést,
Ami az égig emel.
Adj újra nekem hitet,
S a szívedben egy kis helyet,
Hisz nem várok már ígéretet!
Csak simogass meg!
Érintsd meg a lelkem!
A sebet rajta el kéne felednem.
Veled minden olyan más,
Szabadon szálló izzó varázs.
Pontosan olyan, amire vágyok,
Édes és nekem való álmok.
Fogd a kezem hát!
Ne engedd el!
Kössön össze még veled,
A sorstól kapott jel.

Varga Ferenc

1979-ben születtem Szolnokon. Szajolban nevelkedtem, és jelenleg is ott lakom.

1995 óta írok verseket, de nyomtatott formában először tavaly, a 2009-es Verselő Antológiában jelentek meg. A valamivel több mint 200 művemből többet az interneten is meg lehet találni.

Remélem ezek a versek kellemes időtöltést fognak nyújtani mindenkinek, mert:

„A vers nem más mint egy gondolat, egy érzés, melyet a szél felkapott, és lágyan a nyíló virág szirmára helyezett, melyet az ily formában adá vissza...”

Emlékezz rám

Emlékezz rám minden este
ha Hold fénye süt habtestedre
Emlékezz rám el ne feledj
mint rég most úgy szeretlek

Emlékezz rám minden este
ha nem jön álom szép szemedre
Emlékezz rám el ne feledj
mert én mint régen úgy szeretlek

Most is érzem érintésed
ajkaid által szavalt szép igédet
most is látom szemed színét
benne lelked örök tűzét

Még mindig hallom nevetésed
szép szavaid s beszéded
Még mindig érzem hajad illatát
ajkadnak mézédessé harmatát

Mi éji lepkének a Hold
hóvirágnak a tavasz
az lesz nekem míg élek
Emlékezz rám most kérlek

Első találkozás

Hűvös délután leltem rád
Előbujt a Nap
Égen fehér galamb szállt
s gyerekek játszottak fa alatt

Nem szóltál én hallgattam
Miénk volt a csend a béke
Te szóltál én maradtam
Elvakítottál mint Nap fénye

Úgy éreztem angyal vagy
ki szállt alá a mennyből
Szél fújta arany hajad
félresimítás szemedről

És belenéztem a szemedbe
Láttam milyen szép
Beleégette az szívembe
a szerelem jelét

Szerelem jele szívemben ég
s ha rád gondolok ismét
felizzik a jel vörösre
mely szívembe marad már örökre

Választva

Mellette mint a zöldellő bokor
mellett
az elsárgult falevél
mi sorvadva hal el
úgy állok én

Felé mint szunnyadó rét felett
a Hold fényét követő
eltévedt éji lepke
úgy szállok én

Mert ha a fáradt Nap
estve veti felhő ágát
ég gyémántos báltermébe
ragyogó Hold még járja táncát

S a lepke azt ámulva nézi
Repül felé hisz csodálja
mind közelebb akar ő érni
bár sosem fogja azt megélni

Ha dúl a zápor jön az éj
bokor zöldell Hold felkél
levél porlad lepke sóhajt
gusba rejtve láncra verve
sorsa ellen Mit tehet

Bárcsak

Bárcsak esőcseppé válnék
mit a Nap ültetne szél szárnyra
repítene messzi tájra
hogy ő rá találne

Bárcsak ékszere lennék
mindenhová vele mennék
Viselne bőre szűz haván
hófehér hattyú nyakán

Ha kabátja volnék
fájdalmamról sose szólnék
felvenne a hideg szélben
hogy átölelve magam védjem

de lennék egyszerű zsebkendő
nekem ez épp elegendő
Felitatnám édes könnyét
símintám hamvas bőrét

Ó én magam bármi lennék
csak hogy mellette maradnék
hogy érezzem itt van velem
az én egyetlenem

Mit ér...

Mit ér a tél hó nélkül
Mit ér a nyár nap nélkül
Mit ér a folyó víz nélkül
s mit ér a virág szín nélkül

Mit ér az élet boldogság nélkül
a gondolat tett nélkül
Mit ér az egész ha tört
Mit ér a csupasz föld

Mit ér a tavasz szerelem nélkül
az ősz levélhullás nélkül
Mit ér az ég kékje nélkül
s mit ér szívem szerelmed nélkül

Hópihe-pille

Hópihe-pille
szellő szárnyán szállva
hull hófödte
téli tájra

Fagyott fűszálak
játsznak jeges játékot
árva árnyak járnak
bódító bűv táncot

Tükröződik telihold fakó fénye
víztükrök végtelen világán
kacsint kancsal képe
mint éji szürke szivárvány

Messzi magasból dőlt
dideregve dermedt durva
kuszán kavargó köd
száll szerteszét futva

Tájat tajtékozva takarja
sötétség sűrű szövete
barangolva betakarja
béke bűvös ereje

Alvó vidéket szunnyadó esti eget
átható álom járja át
mint két kis szemet
becsukja nappal kapuját

Hull hópihe-pille
száll hófödte téli tájra
puha paplanként fehér szíve
vigyáz világ álmára

Ha szemed hunyod csendes szóra
lágyan óv a téli éj
aranyporát szerte szórja
arra ki aludni tér

Gyöngyszem

Egyszer messze valahol távol
Gyöngyszemet lelt egy vándor
Gyöngyszemet lelt fényesen csillogót
semmi máshoz nem hasonlót

Tudta a világban bárhol is járna
ily tiszta szépet máshol sem találta
Ezért őrizte kincsét féltőn óvta
s hogy mit talált senkinek sem mondta

Ment a vándor kincsével zsebében
s már semmi más nem járt eszében
Már azt se tudta épp most hol van
álmairól lemondott sorban

Nem tudták barátok mi van véle
nem tudták mi lesz ennek vége
S ment a vándor végzete felé
ment elháríthatatlan sorsa elé

Egy nap mikor ébredt a vándor
mikor felébredt álmából
Nem lelte a Gyöngyszemet
hiába kutatott, hiába keresett

Kincsét aznap örökre elvesztette
hiába óvta s féltette
A vándort azóta senki sem látta
Örökre eltűnt kincse nyomába

Egyszer messze valahol távol
Végzetét lelte egy vándor...

Én láttam!

Ki látta az ezüst zuhatagba
ragyogni a hétszínű szivárványt
s kinek szemét már kápráztatta
a szűzhóval fedett havas csúcs

Ki látta hajnal a kelő napot
hogyan ragyog az ébredő világra
s látta nyugodni azt
amint vérével a vöröslő eget festi

Ki látta a háborgó tenger habját
ha csapdossa az a parti sziklát
vagy csodálta a tenger mélységének
rejtőző páratlan világát

De nem látta a hét világnak
mesebeli szépségű hercegnőjét
a millió apró égi csillagnak
az ragyogó ékkövét

Az semmit se látott!

Én nem láttam még tengert
vagy trópusi vízesést
s még nem vakított
a hóborította hegytető

De láttam egyszer néki
a ragyogó kék szemét
s megtaláltam életem értelmét
mikor fogtam szép két kezét

Vasi-Szabó János

Kedves Verselők a 2008 és 2009-es könyvekben már részletes „szakmai” önéletrajzot írtam, ezért engedtessek meg most csupán néhány, azóta történt aktualitás: megjelent második novellás kötetem Világál-lam címmel! A pozsonyi Irodalmi Szemle, az Írószö-vetség beregszászi lapja, az Együtt folyóirat, és a Partium folyóirat is közölt írásokat tőlem!

Megtiszteltetés, hogy a remek antológia harmadik számában is részt vehetek!

Csillagromboló éjjel (retro sci fi 1989-ből)

– Ébresztő, föl! Riadó! Első szintű harckészültség!
– Irány, kettesével, a fegyverszoba! Kezelők viszik a
lőszeresládát, bemérők a girotájékolót és az éjjellátót,
kidolgozó és a rádiósok az ESZG akkumulátorokat!
Gyorsan! Az udvaron sorakozó!

– Százados elvtárs! Az egyes, kettes és hármas szá-
mú üteg állománya felsorakozott!

– Köszönöm. Elvtársak, ez nem szokásos éjszakai
gyakorlat. Felolvasom a honvédelmi miniszter elvtárs
parancsát: a Varsói Szerződés országait támadás érte!
Hazánk a testvéri szocialista országok oldalán had-
ban áll! Parancsom szerint, a hadászati hadműveleti
alakulatok mérjenek megsemmisítő csapást a behato-
ló ellenségre!

– Honvédek! Hallották a parancsot! Irány a hangár!
A harcjárművek, ütegek szerint, fél óra múlva a lak-
tanya kapunál sorakozzanak!

– Kezelők, jelentést!

– Százados elvtársnak jelentem, a kilövőállványon a
rakéta élesítve, levegő és elektronikai kábelek lecsat-
lakoztatva.

– Bemérők!

– Százados elvtársnak jelentem, földrajzi koordiná-
táink meghatározva, az adatok leadva a vezetési
pontnak.

– Kidolgozó!

– Százados elvtársnak jelentem, a törzsütegtől kapott meteorológiai adatok, az indítandó rakéta paramétereirei, a bemérők által mért saját, illetve a törzsütegtől kapott célpont koordináták alapján az ESZG megadta a kilövési számokat! A rakéta indításra kész!

– Merre vagy, Zimonyi?

– Itt fekszek melletted, köcsög!

– Sötét van... Láttál már éles indítást?

– Láttam.

– Mikor? Én még soha...

– Mert szófosó kopasz gyík vagy! Tavaly Schneiderrel és Szegfűdombival ott voltunk a Bakonyban; a tatiakat ellenőriztük.

– Milyen volt?

– Fogd be a pofád!

– Tényleg nagyot szól?...

– Rossebet! Az első ütemnél alig csúszik le az állványról, pillanatra olyan, mintha megállna a levegőben. Azt hinnéd: rögtön lelöttyen, mint a fütyid, amikor a Nikivel próbálkoztok...

– Anyád!... Utána, mi történik?

– Beindulnak az oldalfűvőkák. Orsóalakban kezd pörögni a rakéta, aztán a tonnányi szilárd hajtóanyag kisül: na akkor leég minden...

– Remélem, Szegfű lezárta csotri szélvédőjének a spalettáit.

– Mit számít az? Most élesben megy: ha kilőttük, akkor pucolás! Kábé negyedóra múlva jön a válasz csapás!

– Cseszd meg! Olyan közel vannak az amcsik?

– Mit tudom én? Kérdezd Schneidert, ő a kidolgozó!... Hé! Sváb, merre sunnyogsz?

– Itt mögötted! Mit szívatod a rüszüt?! Még idecsinál az orrom alá!

– Haha! Legalább azt áruld el: milyen messzire lövünk? Nyolcvan – száz kilométer a hatótávolság; ezen belül van a célpont?

– Nem ez a gond! Az üteg föld-föld rakétás, nekem meg fölfele kellett számolni!

– Micsoda?

– Tudtam! Jönnek az F117-esek, nekünk annyi!

– Kopasz, kuss! Schneider, ezt hogy érted?

– Ahogy mondtam, fönn van a célpont! A fej is A-jelzésű...

– A fenébe! Az két kilotonnás atom! De nem láttam szerelőket a fejen dolgozni...

– Valami történt a ruszki helikopterrel, ami idehozta volna... Nem tudom: talán a Holdba lövetnek az elvtársak.

– Fiúk, nézzétek a csillagokat, felhősödik!

– Nem felhő az gyík! Úristen! Valami fekete monst-rum!

– Csönd! Megjött a tűzparancs!

Az éjszakát hirtelen váltotta föl a virradat. Szél támadt, ami derékszőgbe hajlította a fákat. Aztán lecsapott a mindent felégető forráság.

Vilcsek Adrienne

1956-ban születtem, 2005-ben kezdtem el papírra vetni gondolataimat. Azóta verseim, cikkeim megjelennek internetes honlapokon, tagja lettem a miskolci Irodalmi Rádió alkotói csoportjának, és szerepeltem a Verselő Antológia 2009-ben.

További bemutatkozás helyett néhány gondolatom arról, mit jelent nekem az írás:

A vers lélekszíkra.

Szívünk rejtekében születik

A vers lelkünk tükre, mely hűen kivetíti
legbelsőbb énünk rejtett titkait.

A vers igazgyöngy.

Tudatunk sötét mélységeibe kell lemerülnünk,
hogy fáradtságos munkával felszínre hozzuk és
mások számára is elérhetővé tegyük.

A vers kincs.

Csillogását nem külső hívságok, még csak nem is
szabályos rendben felsorakoztatott rímek adják,
hanem a benne rejlő érzelmek.

Fájdalmaink, örömeink, szenvedések, szenvedélyek,
élettapasztalatok.

Éppen ezért a vers örömforrás és gyógyír is egyben.
Ezért jó, ezért felemelő érzés írni.

Csillaghullás

Csillag lesen csendes éjben, hulló csillagot
Láttam az égen.

Fejem magasra emeltem,
szememmel a mélykék horizontot
lestem.

Hirtelen apró lámpás gurult végig az éj sötét vásznán,
S én kitártam kezem, hogy elkapjam, hogy felfogjam
e piciny csillagot, melyet édesanyám
Égi otthonából kedvemért a földre gurított.

A Nincs

Édesanyámhoz

Milyen kegyetlenül kopognak a szavak, ahogy ki-
mondjuk: Nincs.

Nincs, és nem is lesz már soha többé.

Nincs, mert a Van az pusztán csak hátratekintés, két-
ségbeesett ragaszkodás egyre távolodó, letűnt idők
emlékeihez.

Zsigerekig hatol a fájdalom, hogy a jelen a Nincs, a
jövő a Nincs, az élet a Nincs, s a Van valahol nagyon
messze lebeg.

Valahol ott a végtelenben, a másik országban, ahová
egyszer mindnyájan bebocsátást kérünk.

Bebocsátatást kérünk és remélünk, hogy megszaba-
duljunk a Nincs terhétől, s mint kis hajó a csituló ten-
ger engedelmes hullámain ringatódzva megpihenhes-
sünk végre a Van örök birodalmában.

Ne rejtsd el

Ne rejtsd el arcod, rád akarok nézni.
Szemed tüzében elevenen elégni.
Ne bújj el előlem, öleléssel várlak,
Hogy csókokkal mondjunk
búcsút egymásnak.

Versenyfutás az idővel

Orrom előtt rohan az élet.
Futok én is, de egyre jobban félek.
Hátamat szaporodó éveim nyomják,
energiám szívják, testem sanyargatják.
De az idő csak száll megállíthatatlanul,
Hátranéz, s arcomba vigyorog gonoszul.
Látván ezt, lelkem néha megroggyan,
jó kedvem elhagy, s lábam elé pottyan.
Rémülten nézem ahogy tovagurul,
de az idő csak száll megállíthatatlanul.

Ha már ...

Ha úgy érzed, hogy nem vár már rád öröm,
Ha ablakodon a bánat beköszön,
Ha kezedért senki sem nyúl már,
Ha válladat nem fogja át csak a magány,
Ha homlokodon barázdákat szántottak az évek,
Ha nincs már senki, aki egy szót is szólna érted,
Ha gerinced meghajlott az élet terhe alatt,
Ha hegynek tűnik minden apró földkupac,
Ha szavadat már senki sem érti,
Ha véleményed senki nem kéri,

Akkor érted meg igazán, hogy időd lejárt,
S vonatod rövidesen eléri a végállomást.

A Holtak kapujánál

A Holtak kapujánál jártam.
Remegő lelkemet kezembe zártam.
Álltam, csak álltam és vártam.
Vártam, hogy bebocsátást nyerek,
És letehetem minden földi terhemet.
Aztán hirtelen, ahogy a nyári zápor
Zúdul fejemre, rám tört a felismerés,
Hogy nincs még vége, hiszen én még
Mindig életre vagyok ítélve!

Tenyeremben tartottalak

Tenyeremben tartottalak.
Tudtod nélkül.
Ezerszer megszólítottalak
Válasz nélkül.
Szerelmesen öleltelek,
Tested nélkül.
Trónusomra ültettelek
Korona nélkül.
Végül eleresztettelek,
búcsúzás nélkül.

A fák nem lépnek tovább

A fák nem lépnek tovább,
Ha kérgüket rozsdás szög döfi át.
A fák nem sírnak sós könnyeket,
Ha durva kezek rázzák zsenge törzsüket.
A fák nem kiáltanak, nem szitkozódznak,
Ha körjük szögesdrótot fonnak.
A fák nem sikoltanak, nem jajgatnak,
Ha kegyetlen balta él vágja át életfonalukat.
A fák nem szólnak.
A fák némán zokognak.

Álomlátás

Lovam szemében álmot látok.
S az álomban önmagam.
Sötétén tátongó ösvényen járok,
Lidérc árnyak közt magányosan.
Lábam előtt bánatkígyó tekeredik,
Az utat előttem könnyeim öntözik.
Lassan lépek, óvatosan, s hirtelen
Alattam a föld megroggyan.
Dörögnek, dübörögnek évszázados kövek,
Villám cikázik, fuvallat borzolja végig a földet.
Félreugrok, s körvonalát látom meg egy lónak.
Nemes, büszke állat, patái szikrát szórnak.
Nyereg, s zabla nélkül utánam vágtat,
Szemében ígéret, s határtalan bánat.
Hozzá lépek némán, simogató kézzel,
Szívemben új célokkal, s megújult reménnyel.
Megtaláltuk egymást, közös útra leltünk.
Végre megnyugvást lelt hánykolódó lelkünk.

Ne szólj!

Ne szólj egy szót sem.
A szavak mindent elrontanak.
A csend ott ül arcunkon,
elhálnak mondataink.
Csak szemünk beszél,
s csak szívünk érti lelkünk
üzenetét.

Lovam szemében

Lovam szemében tükröt látok,
S a tükörben önmagam.
Lovam hátán szabadságot érzek,
széllel szárnyalok boldogan.
Valami furcsa érzés űz hozzád,
ősi vágy, melynek nem lelem okát.
Talán egy régi vétek vár jóvátételre,
s azért hajt az érzés újra, s újra nyergedbe?

Valamikor réges – régen, félelmetes, sötét éjen,
lehet, hogy én is rád vadásztam.
Nyíllal kezemben, bozót rejtekében prédára vártam.
Az íj megfeszült, a nyíl kipattant,
s a könyörtelen vas átdöfte nemes nyakadat.
Ott feküdtél megadóan, vérző sebeiddel,
nem mozdultál, csak néztél rám vádló szemekkel.

Könyörgésed akkor nem értettem, hisz nem éreztem mást,
csupán a győztes vérgőzös diadalát.
Ki tudja, hogy melyik életemből való ez a történet,
Mikor nyilvánvesszöm megölte valamelyik ősedet.
Most itt vagyok újra, hogy szemedbe nézzek,
de már fegyvertelenül, s most én kérek:

Engedd jóvátennem a régi vétkem,
ne kelljen szégyenkezve szemedbe néznem.
Fogadj hát el engem, hajdani vadászod,
hogy megtörjük együtt az ősi átkot.

Szemek (kérdések egy lóhoz)

Miért látom olyan bánatosnak mélyfekete szemedet?
Miért érzek büntudatot ahogy fürkészem tekinteted?
Talán valami ellened elkövetett bűn terheli lelkemet?
Valami ősi átok lebeg köztünk amit megfejtetni nem lehet?

Varázsló vagy.

Lelkem vihara egy csapásra elcsitul, ha puha orrod simogathatom.

Gyógyító vagy.

Kedvem rögtön felderül, ha tenyereimen érzem párás leheleted.

Szívem melegséggel telik meg, ha nézem, ahogy békésen őrlöd a friss szénát vagy zabot.

Kedves vagy.

Bizakodóan kínálod fel nekem, hajdani vadászodnak simogatása, szép, nemes nyakadat.

Csak azok a szemek, azok a beszédesen szomorú szemek!

Azok üzennek nekem olyan megfejthetetlen, mélyben rejlő titkokat.

Kell nekem

Kell nekem az érzés, ez az eltévedt szerelem.

Kell nekem a vágy, hogy rést üssön szívemen.

Kell az öröm, mely ha látlak lelkem végigsimítja,

S kell a csalódás, hogy szívemre a zárat ismét rákattintsa.

Kérdés

Egyetlen kérdés dörömböl szüntelen fejemben.
Vajon száz zárt ajtón keresztül hogy találtál rám?
Hogy jutottál át a magasra emelt falakon,
Hogy kézbe vedd és meglágyítsd kővé keményedett
Szívemet?

Szerelmesen

Szerelmesen hozzád bújni,
szívemmel szívedhez simulni.
Két karommal átölelni,
Bánatodat messze űzni.
Téli estén melléd ülni,
kezed két kezembe venni.
Puha párnán elpihenni,
szemed tüzében melegedni.
Egymást naponta felfedezni,
s életünkre ránevetni

Elmentél

Elmentél...
Nincs zajos távozás.
Nincs könny,
Nincs könnyörgés,
Nincs kiáltás,
Nincs fogadkozás.

Elmentél....

Nincs vádaskodás.
Nincs acsarkodás.
Nincs osztzkodás.
Nincs veszekedés.
Nincs pereskedés

Elmentél...

Csóknélküliség van.
Simogatáshiány van.
Magány van.
Csend van.
Csak elárvult szívem
Zokog magában
Hangtalan..

Bántasz

Bántasz.
Nem szavakkal.
Nem durvasággal.
Nem fenyegető kezekkel.

Bántasz.
Láthatatlanul.
Kimondhatatlanul.
Közönyöddel versz szögeket szívembe.

Várni

Várni, várni, mindig várni.
Remények közt köddé válni.
Könnyeimben elmerülve,
fakult vágyak közt feszülve,
Széjjelhullni,
talpra állni,
sártengeren átgázolni,
észrevenni minden szépet,
elfeledni a rémséget.
Jönni, ahol felkel a nap,
elszunnyadni csillag alatt.
Kétségek közt hanykolódva,
félelmeim megmarkolva,
bánatomat elringatni,
álmaimat visszahozni,
tiszta gyolcsba bugyolálni,

S várni, várni, mindig várni.....

Tegnap eltemettelek

Tegnap szívem jégkamrájába temettelek.
Köréd koszlott vágyakból fontam koszorút.
Utolsó öleléssel átfontam élettelen testedet,
S halotti lepelként rád terítettem
Szomorú lelkeimet

Virág Balázs Face

Néhány szavas filozófiám:
Kávé és cigaretta.
Országutak, parkolók, mellékutcák.
Nem akarok megtenni mindent, csak bármit.
Zen és meditáció.
Nyughatatlanság, állandó cselekvés vágy.
Égni kell.
Menni, tenni, lenni.

Otthon sehol nem vagyok

Otthon sehol nem vagyok
Van valami ok
Amiért nyugalmat nem kapok
Mozgásban kell lennem
Az újat, a kalandot keresnem
Belehalni minden napba
S feltámadni újra, meg újra
Mert otthon sehol nem vagyok
Zakatolnak fejemben a gondolatok
Elpusztít a lassúság
A vérem diktálta tempó
A világban sajnós nem jó
Mert lassú a változás
Nem kifizetődő a hiperaktivitás
Otthon sehol nem vagyok
Minden reggel Goda szájába ordítok
Szememmel eltakarom a napot
Hullócsillagokon lovagolok
A valóság felé ezerrel rohanok
De mégis egy székben ülve rohadok
Mert otthon sehol nem vagyok
S az elméből ki, sehogy se szabadulok

Világtánc

Világtánc, világtánc
Világtánc
Hideg kék, mint a jég
Világtánc
Megannyi világ, megannyi kép
Világtánc
Az utcán kóborló expresszionista
Világtánc
Dobozban alvó költő
Világtánc
Pornóból élő festőnő
Világtánc
Angyalszárnyakon szálló író
Világtánc
Meztelen avantgárd zenész
Világtánc
Úrból jött megváltó
Világtánc
Darabjaira robbant üveggolyó
Világtánc
Tűzben hamvadó magzat
Világtánc
Széthulló örök alakzat
Világtánc
A fáradtságtól mélyülő ránc
Világtánc, Világtánc, Világtánc
Világtánc

Parkban

A parkban sétálok és az úton
Szembe jön velem biciklin a Sátán
Fekete kalapban és lila szmokingban
A padokon a szerelmesek
Leheletének, nyálának, váladékának
Fénye világít, mint a tejút
Az éjszakában, ha tiszta az ég
És én csak sétálok
Sétálok, lassan sétálok
Tovább

Dallamot sugall a szél

Elengedett pillanatok repülnek
A száradt barna falevelekkel
A nyugati széllel el
Sav mar bele mindenkibe
Amikor az orr felszívja a fehér csíkot
És az autópályákról eltűnnek a vonalak
Mert az újra épülő világstruktúra
Kiizzadja magából a káros színeket
A könyv, ami magát írja, elég
A történet íródik újra meg újra
Körbe szalad a hörcsög a kerékben
Amíg a fehér kakas orrba nem rúgja
Mint a dallam, amit sugall a szél
Amikor a tóparton meztelen ülök
És szárad le rólam a víz

Zsatkovics Edit

1951.február 8-án születtem a Vízöntő havában. Talán szüleim korai elvesztése miatt kezdtem el írni nagykorúságom kezdetén. Bölcsész végzettségű vagyok. Voltam orvosírnok, egészségnevelő, közművelődésszervező, újságíró, tudományos segédmunkatárs, könyvtáros. Pályámat szociális munkával

zártam. Előnyugdíjas vagyok.

Írásaimat több ifjúsági és üzemi (időközben már megszűnt) lap közölte. 30 éves voltam, amikor egy összeállt verseskötetemet visszautasítottak. Bár akkor úgy éreztem, „meghaltak a mesék bennem...”, mégis 1998-ban az Alterra Kiadó antológiájában publikáltam.

Azóta sem „adom fel”: házasságban élek, gyermekeink felnőttek. Mindketten élettudományt választottak hivatásul. 2008-ban több verspályázatomat antológiákba szerkesztették. (Accordia Kiadó, Barátok Verslista, Anárbo Kiadó, BG.71 kiadó, Univerzum Művészei). Úgy érzem, továbbra is lenne közlendőm, a szépirodalom közelében szeretnék maradni.

Első látásra

mintha már sokadjára
mintha már utoljára
mintha már szeretnél
utadról letérnél
mintha már égetnél
mintha már kérlelnél
volnál egy látomás
szivárvány álmodás.

Levél Hozzád

I. Kedves ...!

Első látásodra, csilingelő cseppek, jókedvű szikrák csobbantak, zuhogtak fura sejtelmeket bennem. Apró mozaikdarabokra estek szét előttem, nem akarnak hasonlítani a megszokott csillagképekre sem. Szöknek éji harangszóhoz, beszédes vándorokhoz előlem, ne tudjam nevükön szólítani, összerakni, fegyelmezni őket.

II. Kedves...!

Hazudtam én Neked, hogy útra kelünk, vitorláink kihasadnak majd dalainktól. Pedig nekem csak farönköm van, kenu helyett. Te elhitted. Pálmaleveles bambuszkunyhót, rózsaszíromágyat ígértem. Nem sárból, vesszőből tákolt viskót, jégmezőn lapulevél

sátrat, kalózhajó-deszkaágyat. Mert Te a suhanó neszeket szereted, lábujjhegyen kelek, ha kell fürjet is hozok Neked, reggelre harmatot szedek, s Te elhitted,

Mert sosem láttad kétségekben kicserepesedett szegfűszámat, szavak jégesőcsönkjaival felszabdalt arcomat, szétforgácsolódott félelmeimet. Ígértem én Neked vadvirágkoszorút aszálykor, édesvizű forrást, gyógyító aranycsorgó fényeket.

Te bíztál és biztattál első találkozásunkkor, hogy bantú néger dobokon dobverők, és vulkán perzselő lávakövei leszünk mi ketten.

Kedves...!

Ne várd tőlem, hogy pulzusommal egy ütemben megnyugvás-tulipánokat rajzoljak beteljesülés-üveg-lapodra.

Már tudom, hogy a szikrák gyöngyei pásztorok harmatos hajnali hajszálaiban nem is voltak igazi csillagok. Nem volt hárfapengetés a függönyöd mögött, nem játszott piros sipkás kobold sem első találkozásunkkor nekünk.

Nem volt igaz a bodzabokrok hívogató-dúdolója sem. És nem lettünk keltacsónakban vadevezősök mi ketten. Szemem fekete kovakövei nem láthatnak többé.

És nem igaz a ritmus, az ütem, a sztakkató sem képzelt hangszereken nélkülöd.

Sudár vőlegényeim

hiába kértelek titeket
sudár vőlegényeim,
jegenyék
sátratok borítsatok reám
hadd szívjam be
suttogó leveleitek
aransugarát

sudár vőlegényeim,
jegenyék
emlékeztessetek
akácillatos gyermeknapjaimra
inkább,
mint útonálló „mára hű leszek”
bíborölű tüzesnyilú szeretőkre

Csalánok közt

térdig vereslő
hajlongó szűzfüvekben járok
fejem barackfaág
virágom kései
derekam pipitér
mellemről forró szelektől ölelt
falánk vadlovak legelnek

Égtájak

Szemben velem fekete varjak ülnek
Fejem fölött marasztaló cseppkövek
Mögöttem kék könyörgéstulipán
Lábamat szerelemkenyér felsebezte,
Indából szőtt testem hazugsággyökér

Oltalom

csillagszádból ittam ígémet
nem kellett sosem az ígéret
csillageső áztatott
tejút birodalmon
tündöklő cseppjei
szívemen vigalom

göncölszekér vágtatott
bölcs fiastyúkanyóhoz
velem az oltalom,
sehol sincs irgalom.

csillagport hasított
a két büszke ménes
cikázott, szikrázott
mennybolt is alattuk

szívükben vigalom
velük az oltalom

Fortissimo

tűzhegyek lankái ölelésénél erősebben
bányák állhatatosságánál erősebben
márványkövek halott küklopszai
feltámadásánál erősebben
mézszínű fények zubogásánál erősebben
akard te is: sose legyen vége.

A hét napjai

ragaszkodást hitegető
alázatig kimeredő
fekete kitinpáncélú
keréketörött árnyékú
napbanézve tündöklő
térdhajlatban üszkösödő
vacogó fogú köznapok
szavannatüzében
fogant vadvirágok

ráakadnak végül
a hetediknap pőre
szemérmetlen szeretőre.

Ambrosia artemisiifolia

Korunk népbetegségei a különböző allergiák. Ezek közül is talán a legelterjedtebb a parlagfűvel (*Ambrosia artemisiifolia*) szemben fellépő allergia. Tulajdonképpen a parlagfű elleni küzdelem az, amit leginkább mi magunk is eredményesen segíthetünk. Éppen ezért döntöttünk úgy, hogy a paksi Együtt a parlagfű ellen alapítvány által kiírt pályázatra született pályamunkák közül néhánynak helyet adunk a kötet lapjain. Az írásokat általános iskolás tanulók készítették.

Természetesen a parlagfű irtása csupán az egyik lehetőség az allergia enyhítésére, megszüntetésére. Nagyon fontos az egészséges életmód, a megfelelő táplálkozás, a mozgás és a szellemi, valamint a mentális egészség. A versírás ez utóbbi kettőhöz minden bizonnyal hozzá járul.

Virágzik a parlagfű

Itt a tavasz zöld a fű,
virágzik a parlagfű.
Virágzó és elporzó
allergiát okozó.
Fogd a szárát húzzad ki,
gyökerestül pusztítsd ki.

Scháb Zsuzsanna, 4. o., II. Rákóczi F. Általános Iskola, Németskér

A parlagfű vallomása

Lusta gazda udvarán
Böven ontok pollent ám!
Az is elég, ha megfogsz,
Könnyed folyik, térdre rogysz.

Minden orrba beszállok,
Allergiát kiváltok.
Azt hiszik, hogy megfáztak,
Tüsszögnek és dudálnak.

Jön a kasza, jaj nekem!
Mindjárt veszik a fejem!
Ha leveszik a fejem,
Nincs már többé életem.

Barad Réka Anna, 6/A. osztály, Bezerédj Általános Iskola, Paks

Hapci

Hapci egyszer, hapci kétszer
Elfogy minden zsepi s gyógyszer
Augusztus és szeptember
Szenved Pakson sok ember.

Mitől prüszög, mitől köhög
Szeme-orra mitől vörös?
Mitől folyik nózija?
Nem más az, mint: allergia.

Mi okozza? Megmondhatom:
Zöld levelű, szívós kis gyom.
Tele vele parlag, phú!!
Úgy hívják, hogy parlagfű.

Védd a növényt, természetet,
De ezt az egyet nyírjad és szedd!
Tisztítsd meg a parkod, kertet,
Virágporát ne hízlald meg!

Légy a földnek jó gazdája,
Tiszta legyen Paks határa.
Zsebkendődre csomót kössed:
Ne feledd, hogy együtt könnyebb!

6/C. osztály, II. Rákóczi Ferenc Általános Iskola, Paks

Parlagfű

Itt egy fű,
Ott egy fű.
Milyen fű ez?
Parlagfű!

Ha a mezőn felismered,
Tépd ki tőből az összeset!
Hogyha te is így teszel,
Allergiás nem leszel.

Moró Vivien, 6/A. osztály, Bezerédj Általános Iskola, Paks

Piros pipacs

Piros pipacs,
Zöld alma,
Én álltam az ablakba.
Az ablaknál azt látom,
Sok a parlagfű,
Levágom!

Bodnár Richárd és Artim Gréta, 7/A. osztály, Deák Ferenc
Általános Iskola, Paks

Kedves Versírók, Kedves Olvasók!

Három éve ad teret a Verselő Antológia a magyar nyelven író emberek szavakba öntött gondolatainak, érzéseinek.

A sorozat folytatódik!

Már szerzője volt valamelyik antológiának és szeretne a következőben is jelen lenni?

Még nem volt a szerzők között, de a következő évben örömmel olvasná a saját gondolatait a könyvlapokon?

Érdeklődését minél előbb jelezze! Így az elsők között kapja meg a Verselő Antológia 2011 részletes kiírását!

Küldje el e-mail címét (esetleg egyéb elérhetőségét) a verselo59@gmail.com címre.

Versírók, Dalszerzők, Zenészek!

Itt a IV. Internetvers Fesztivál!

Különleges kezdeményezéssel indult 2007-ben az Internetvers Fesztiválok sorozata! Vállalása nem kevesebb, mint hogy az internet segítségével összehozza a költőket és verseiket azokkal a zenészekkel, előadókkal, akik foglalkoznak versmegzenésítéssel.

Az így létrejövő vers-dal randevút a nagyközönség is élvezheti minden évben (immár negyedszer), egy-egy háromnapos rendezvény keretében!

2011 májusában Pakson fesztiváloznak majd a költők és zenészek, ám a weblap már 2010. október közepén elindult, amelyen a zenésítésre szánt verseket bárki felajánlhatja. Itt válogathatnak kedvükre az előadók is, akik a lapon lévő versek némelyikéből dalt formálnak.

Ha Ön versíró, avagy zenész, és felkeltettük az érdeklődését, látogasson el a részletekért a www.versdal.eoldal.hu oldalra!

